THE MAR IVANIOS COLLEGE ANNUAL

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY. TRIVANDRUM.

VERITAS VOS LIBERABIT

Vol. VI
1955-'56

BETHANY HILLS
TRIVANDRUM
INDIA

MAR IVANIOS COLLEGE ANNUAL

(1955-'56)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

MAR IVANIOS COLLEGE
LIBRARY.
TRIVANDRUM.

PRINTED AT
THE ST. MARY'S PRESS, PATTOM, TRIVANDRUM
AND
PUBLISHED BY
THE PRINCIPAL, MAR IVANIOS COLLEGE,
BETHANY HILLS, TRIVANDRUM.

College Magazine Committee

Rev. Dr. N. A. Thomas, Principal, (*ex-officio President.*)

Dr. Sivaramasubramonia Iyer, M. A., Ph. D.

Sri E. J. Carri (*English Editor.*)

" G. Vaidyanatha Iyer, M. A. (*Malayalam Editor.*)

" C. G. Abraham, B. O. L. (*Hindi Editor.*)

" S. David (*Tamil Editor*)

" Ernest Stephen, M. A. (*Arts Editor.*)

" P. John, B. A.

" C. V. Balakrishnan Nair, IV B. Com.

" V. T. George, IV B. Sc.

" N. Ramachandran Pillai, IV B. Sc.

" G. Winfred, II U. C.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

CONTENTS

	Page
EDITORIAL NOTES.	
LIFE IN OUR COLLEGE.	
The Annual Report ...	1
Reports on the activities of the various Associations and Clubs	8
The College Day, 1955-56.	23
Hostel Report	24
The College Chronicle	26
ENGLISH ARTICLES AND STORIES	
A Commonwealth of Free Men — *E. Mohan Kumar, II U. C.*	1
Indians and the English Language — *C. G Alexander, IV U. C.*	5
Communism and Religion — *J. Christudas, II U. C.*	9
The man Samuel Johnson — *M. Shahul Hameed, II U. C.*	13
Happiness — *Horace Miranda, IV B. Com.*	18
The Worker Under Communism — *M. Joshua, II U. C.*	21
Midnight Visitors — *C. George Jacob, IV B. Com.*	26
The Unbreakable Bond — *Mohan Mathew, IV U. C.*	30
Carry on, Son — *Archbishop Cushing.*	33

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

MALAYALAM SECTION

Page

മഹാകവി കാളിദാസൻ . . .
Mathew Chacko III U. C.

പഞ്ചശീലം . . . 6
Thomas Mathew IV U. C.

മംഗളാശംസ . . . 10
G. Vaidynatha Iyer, M. A.

ജീവിതവും കലയും . . . 11
Sharahudeen II U. C.

കലാശാലയോട് . . . 15
George Varghes III U. C.

മൊട്ടുകൾ പലപ്പോഴും വികസിക്കാറില്ല . . . 16
P. Sahadevan II U. C.

കണ്ണിമാങ്ങ . . . 30
M. Sugathan I U. C.

കേരളസംസ്കാരം . . . 31
V. Krishnan Nair I U. C.

രണ്ടിടങ്ങഴി — ഒരാസ്വാദനം . . . 35
K. Faul III U. C.

പൂവിന്റെ ത്യാഗം . . . 40
E. Devadas IV U. C.

സാഹിത്യവും സമുദായവും . . . 42
J. Gopinatha Kurup IV U. C.

താമരക്കുളം . . . 46
Thadiyoor G. V. III U. C.

പ്രകൃതിയുടെ മുതൽക്കൂട്ട് . . . 47
V. Kesavan II U. C.

പൂവും കവിയും . . . 51
P Jawahara Kurup I U. C.

HINDI SECTION

TAMIL SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Editorial Notes

Our College is now seven years old, and this is the sixth number of our Annual. We are greatly delighted to receive every now and then letters from our students, present and past, from their guardians, and from our benefactors here and abroad, telling us how much they appreciate the Annual as a messenger carrying news of a beloved institution, and as a record of its progress and achievements. It is our desire to improve the Annual from year to year, both in quality and in general get-up. But the finger of finance is always there, limiting or vetoing.

In this number, all the articles and stories in English, with one single exception, are contributed by our students. This is in accordance with our policy of accepting contributions from the learned Professors only when we do not have a sufficient number of contributions from students. We do not claim that the best artistic and literary talents in the college are reflected in this Annual. Some of our most talented students have been shy; and others have been obsessed by the bogey of examinations. The editors were, therefore, obliged to use much material, which otherwise they would have rejected. We realize, too, that the Annual is very much wanting in variety, which is the spice of journals and magazines, as well as of life. In English especially, we regret to say, we received nothing good in poetry, or drama, or other literary forms. We hope to remedy these drawbacks in our next Number.

The year 1955-56 has been, for our college, a year full of God's blessings, for which we are immensely grateful to Him. It was in the spirit of absolute dependence on the all-merciful Providence of God that our great Founder set about the task of establishing this college, and it is the same spirit that animates us now. It is our task to keep the light of this faith in Divine Providence burning before our dear students, so that they may draw strength therefrom, not only now when they confront their small problems, but later on, too, when they are buffetted by the storms of life.

One of the most important events during the year under review was the tour of Europe and America which our dear patron, His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, undertook. His Grace visited many places of historical and educational interest, and met many eminent men and great leaders, both secular and religious. We missed His Grace very much during his absence, and were very happy to welcome him back

into our midst when he returned. We pray God to shower down on His Grace the choicest of His blessings in abundance.

The year under review has been an important one in the history of University education in this country. For, several Universities, including our own, have taken the momentous decision to introduce the Pre-university course and the Three-year Degree course. Let us hope that the new system will serve to improve the alarmingly low standards which now prevail.

We are now passing through a period of uncertainty, insecurity, and vacillation: there is uncertainty in the political life of the country; there is economic insecurity; and there is vacillation as to what should be done to improve the standard of education. If there is any light that should shine bright and true through all political turmoil, social upheaval, and economic unrest, it is the goal and method of education. But unfortunately these are so constantly being recast, in this country, in the name of reform, that all certainty that is left of education is its uncertainty. "The old order changeth, yielding place to new;" quite true. But is the change always for the better?

There is much lament over our State, which is the most literate of all the States in India, but perhaps not so highly educated. The confusing uncertainty that prevails around us discounts our 'educatedness' in proportion to our literacy. Unhappily it is a matter of common experience that selfishness stalks about in the guise of noble service, both official and non-official. Unless men follow Truth and Justice as their guiding lights, and unless they are infused with an invincible courage to defend them, no democracy is going to work, and no education is worth its name.

Passing on to something more intimately related to our college, we propose the formation of an Old Boys' Association in this college. It would be superfluous to point out that nothing can perpetuate the intimacy between the Alma Mater and the almuni so well as an Old Boys' Association. It will serve to keep memories young and loyalties fresh. We have therefore, great pleasure in inviting all our old students to write to the Principal and enrol themselves as members.

It is with great pleasure and a sense of participation in the joy of a family event, that we publish in this issue photographs of the six newly-weds from the staff of our college. We offer them and their brides felicitations and the assurance of our prayers for their long life, health, happiness and prosperity.

We conclude by requesting our readers not to be too critical of the efforts of our budding young writers. They have done their best, and will improve with encouragement.

Editors.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

LIFE IN OUR COLLEGE

—

A MULTI-FACETED PICTURE

—

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Annual Report, 1955-'56.

VERITAS VOS LIBERABIT

Hon'ble Mr. President, Your Grace, Ladies and Gentlemen,

I am very happy to submit the Annual Report of our College for the year 1955-'56. Another year has passed and the College completes the seventh year of its existence.

We are meeting today under very auspicious and happy circumstances. The President of this evening, the Hon'ble Mr. Justice Joseph Vithayathil, had long been associated with the founder of this College and was a close friend of his; it is, therefore, with a sense of pride and great satisfaction that we have him as our President.

We are also happy to have with us, His Grace Benedict Mar Gregorios, the Patron of this College. We are sure that his tour in Europe and America has enriched him with a wider vision and an abundance of modern ideas which are bound to make for the progress of this College. I take this occasion to thank His Grace for all the kindness and generosity he has shown us and the deep interest he has been taking in the development of this College.

We are particularly glad to have for our speaker today, Dr. Bhaskaran Nair, from whose vast experience both as a Professor and as the warden of the university college hostel, we expect to benefit very much.

It is my duty, at this moment, to recall the name of the founder of this College, the late Archbishop Mar Ivanios whose name and spirit move closely among us and inspire us in all our endeavours. His great work is imprinted on every side. His noble vision has become a reality and, we feel sure, will bear richer fruit in future.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Introduction

Coming to the report, at the outset, I feel I must refer to the present as a momentous and even critical phase of education in this country. The atmosphere seems to be saturated with talks and discussions of the aims and methods of education. True, we are much handicapped by the historical shackles of education, which we cannot easily shake off. After eight years of independence, we are yet inevitably enslaved by old patterns of thought that are but legacies of a vanished foreign domination. In no field of Indian life are we still bound to bygone past as in education. Without a correct and progressive orientation in education, our efforts in other spheres of progress are doomed.

With the freedom of India, two fundamental questions are staring in our face. First, is our education one for democracy, which is based upon the equality of rights and opportunities of all citizens? Second, is our education such as would make for a decent living for every citizen? Even a casual study of present education in the light of these aims and views will lead us to disappointment. The leaders of the State are occupied with plans and attempts to readjust our education to the two basic needs of every individual and state. We have had many long reports of commissions appointed to solve the many intricate and complicated problems connected with the economic and political freedom of this country. Yet it seems that we are still unhappily in an experimental stage.

The aims of national policy should be clearly defined and young minds should be given a clear vision of their tasks and requirements. As it is, our young men who are in colleges and schools think that both their failure and success in their academic courses are equally tragedies; the failed, because he becomes a misfit in society; the passed, because he feels he is useless to society, being unable to get any job. The situation boils down to this that there is something radically wrong in our present system of education and that precious human material is being wasted at a time when it should most usefully be employed.

I cannot escape these thoughts when we stand at the threshold of a change that is being contemplated, namely the introduction of the Pre-University class and the extension of the degree course to three years. At one moment the cry is all for a scheme of general education, at another, it is for specialization and the optionals. No clear picture has as yet emerged of the proposed changes. The revision of the high school course has not yet taken final shape and the three year degree course is still merely in the air. Meanwhile, the Pre-University course it is said, will start functioning in June next. It is January end now, but no clear instructions have been received. The managements, the students and their parents are still in the dark about these contemplated changes.

New courses

The University has been kind enough to affiliate our College in B. Sc. Zoology from the beginning of this academic year. I take this occasion to express to them my deepest gratitude.

We are grateful to the University for affiliating our College in B. Sc. Zoology. There are altogether 32 students in this

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

batch. We hope that we shall be able to secure affiliation in Physics and Chemistry B. Sc. also in the near future.

Admissions and Strength

There has been an unprecedented rush for admissions this year. particularly for the Agriculture group of the Intermediate. The actual strength on the rolls of the College is 1225. We have students coming from various parts of South India, chiefly an area covering from Trichur to Cape Comerin, and even beyond, to the east. A conspicuous feature of this year's admissions is that most of the students come from the City and its suburbs. There are almost 700 students who use the Transport bus for their daily attendance in the College. It shows how much we are dependent on the State Transport Service and indebted to them for their generous service.

The following is the list of students on the rolls:

	Juniors.	Seniors.
B. Sc. Botany.	32	31
B. Sc. Zoology.	32	...
B. Sc. Mathematics. ...	14	18
B. A. Economics. ...	49	51
Intermediate:		
Group i Mathematics, Physics, Chemistry.	144	130
„ ii *a*-Biol., Phy., Chem.	127	144
„ ii *b*-Biol., Chem., Agri.	66	56
„ iii *a*-W. H., Br. H., Ind. H.	138	65
„ iii *b*-W. H., Br. H., Logic	...	66

Last year, we have presented 319 students for the Intermediate Examination of the Travancore Uuniversity, about 50 students more than the previous year. But, we have kept the percentage of complete passes as in the previous year.

We have a very satisfactory percentage of passes in the following subjects:

British History	91.2	per cent.
Physics	89.8	„
Biology	87.8	„
Malayalam	83.8	„
Chemistry	69.3	„

We would have had better results had it not been for the handicap of the English medium of instruction.

In B. Sc. Botany, 28 out of 29 passed, with one second class. In B. A. Economics, the percentage of pass was 79. In B. A. Hindi, 77 per cent, Malayalam 85 per cent, and in B. A., B. Sc., B. Com., English 65 per cent, which is the highest percentage in the University. The percentage of complete pass in B. A., B. Sc., was 65. The only II class for B. Com. (Freliminary) is from our College.

Staff

The following are the changes in staff:

Rev. Fr. George Panicker of the English Department went to the United States for higher studies Mr. T. Kunjachen left for Government service during the course of the year. Messrs George Mathew, P. John and S. Moses joined the English Department.

Mr. Chemmanam Chacko went for research work in Malayalam and K. V. Chacko was appointed instead.

Mr. K J. Job joined the Hindi Department as additional Lecturer. Mr. S. David was newly appointed as Tamil Lecturer.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Mr. M. G. Kunju Varkey joined the Mathematics Department of our college during the beginning of this year.

Physics Department. Messrs K. M. Varghese and C. S. Abraham were appointed in the place of Messrs. A. J. Michael, E. J. Jacob and M. K. George, respectively who went on higher prospects.

Mr. K. P. Sebastian was appointed as Head of the Department of Zoology, from the beginning of this year.

In the Chemistry Department, instead of Messrs. G. C. S. Moni and A. J. Varghese, Messrs. K. C. Joseph and K. C. George were appointed.

Messrs. Rengaswamy Iyengar and C. Antony left the Agriculture Department of our College during the year and Messrs. George David and P. C. Eapen were appointed. Mr. George David recently left us and Mr. K. Satyadas has joined the staff.

Mr. K. Mamen M. A., of the History and Economics Department retired from service, and Messrs. V. S. Ouseph and A. Yesu Retna Nayagom joined the staff.

Mr. K. C. Mathew, M. A., of the Logic Department also retired from service.

Mr. J. Joseph of the Commerce Department recently left for service under the Government of India and Mr. M. V. Subramoniam has been appointed in this vacancy.

Mr. V. S. Kuncheria, the Physical Director went to Madras for training in Physical Education and Mr. J. D. Isaac was appointed instead.

College Band

Two years ago, it was a wild dream to have a Brass Band for our College. When the idea was first suggested, many discouraged us, not entirely without reason. First it was an expensive thing; secondly, it takes a long time to coach them, even after true talent has been discovered. Thirdly, an efficient bandmaster who will accommodate himself to our means was a real problem. Thank God, we have overcome all these difficulties. We made our first attempt to form a musical band in the beginning of August. The question of funds was partly solved by having a Benefit Show in which a section of the public and the students of our College wholeheartedly participated. We have been able to realise about Rs. 2000, with which we got second hand instruments to start with. Both among the members of the staff and the students there were persons of musical talent which we exploited for this purpose. A very expert Bandmaster, Mr. G. J. Das, fortunately offered his services for the College. Thus, with bare three months' training, we have been able to achieve a reasonable standard to see, which I am sure, is something remarkable. I have no doubt that this band will continue to be an asset to our college and will add to the brilliance and splendour of our public functions. I shall be failing in my duty if I don't mention the name of Mr. Geoffrey Doss, but for whom this band would have been still a dream. I offer him my sincerest thanks.

Sports and Games

Mr. V. S. Kuncheria, who was the Physical Director of last year went to The Y. M. C. A. College of Physical Education, Madras, for training, at the beginning of this year and his place has been ably taken by Mr. J. D. Isaac. This year

THE STAFF 1955 — '56

Sitting (L to R) : Messrs. Ittyerah Joseph, M. A. ; P. J. Mathew, B. A., B. Com (Hons) ; K. P. Sebastian B. Sc. (Hons) ; A. G. Mathew, B. A., B. L., Rev. Dr. John Mathew Elenjileth, Ph. B., Messrs. G. Vaidyanatha Iyer, M. A., P. J. Joseph, M. A., Rev. Fr. Jos Mathew, M. Sc., B. T., (Vice Principal) Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., Ph. D , (Principal); Messrs. A. Sivaramasubramonia Iyer, M. A , Ph. D., J. Srinivasan, M. A., S. Thanu Iyer, M. A., Rev. Fr. George Malancharuvil (Bursar) Mr. J. Fenn, B. Sc. (Hons) , Rev. Fr Philip Pantholil, L. Ph., Messrs. C. G. Abraham, B. O. L. and Ernest Stephen, M. Sc.

Standing 1st row (L to R) : Messrs. K. V. Chacko, Vidwan ; E. J. Carri, B. A., A. Yesu Retna Nayagam B. A. (Hons) ; P. C. Eapen, B. Sc. (Ag.) ; Chacko Mathew, B. Sc.; I. M. Seariah, M. Sc., K. C. George, B. Sc., K. Rajayyan, B. A. (Hons), T. Padmanabha Iyer, M. A., L. T., P. K. Geoffrey Doss, B. A., L. T., P. J. Joseph, B. A., Vidwan., K. P. Raveendran, M. Sc , P. John, B. A., V. V. Abraham, M. A., M. V. Subramoniam, M. A., M. Com. K. J. Job, B. A., K. G. Georgekutty, M. A., P. A. Rajan, B. A., K. Narayanan Nair, M. A.

Standing 2nd row (L to R) : Messrs. C. S Abraham, B Sc., Thomas P. George, B Sc., V. V. Joseph, B Sc., K Sathya Das, B Sc. (Ag)., S. David, B. O. L., John. K. John, M. Sc., Mathappan Sebastian, B. Sc., O. P. Abraham, M. Sc. J. D Isaac, B. A., J. A. Moreira B. A. (Hons) ; T. L. Varghese B. A. (Hons.) M. Mani, M. Sc. N K.John, B. A.,Vidwan ; K. M. Varghese, M. Sc., P. George Mathew, M. A., T. K. Koshy, M. A ; V. C. Joseph, B Sc.,

Standing 3rd row (L to R) : M. G. Kunju Varkey, M. Sc., T. K. Doraiswamy, M. A., A. B. Soans, B. Sc. (Hons), N. C. Joseph, B. Sc., M. I. Thomas, B. Sc. (Hons)., V. S. Ouseph B. A. (Hons), P. K. Thomas, M. Sc., K. C. Joseph, M. Sc.

His Holiness Pope Pius XII with Pandit Nehru & Party

C. A. MATHEW III u. c.
represented the University in Football (1956)

HORACE MIRANDA IV B. Com.
represented the State in Hockey (1956)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

under Mr. V. C. Joseph as Vice-Chairman, the Basketball team, has shown remarkable progress. Under his able encouragement and guidance, a friendly basketball match, with the usually strong Engineering College team, ended in a tie, the score being 25 all, and in the Inter-Collegiate South Zone Tournament, our team is to meet the Medical College, for finals, next Tuesday. It is noteworthy that Philipose Panicker of I. U. C., our star forward, has been selected to represent the Travancore University team.

Our football team has, under Vice-President Mr. K. G. Georgekutty, won outstanding credit this year, and I am sure, that ours is one of the best teams in the city. C. A. Mathew of III U. C., was selected to represent the Travancore University.

In Hockey, under the self-sacrificing spirit of Mr. J. A. Moreira, our team has secured a splendid chapter this year. We lost the League trophy only by one point. We have two good players, of undisputable qualifications, Horace Miranda, IV B. Com. and Neville Moreira, I U. C., both of whom are now representing the Travancore University in Madras.

Of course, the strength of our Volley ball team does not require any comment, as it has already earned a reputation for its unchallengable position in all inter-collegiate matches. We have annexed the Bartholomeo Memorial cup for the second year in succession, won the south zone finals in the Inter-Collegiate Tournaments, and are runners-up against the police team in the state championship tournament. We are proud of our three distinguished players, Messrs. P. C. George, R. Selvin, and C. A. Mathew who also represented the University team this year. I take this occasion to congratulate Mr. P. C. George, the Captain of our team, for his selection to the post of the Sub-Jail Superintendent

Tennis: We are still in our infancy as regards tennis. But our Junior young players, Charles Joseph Chandra and Bruce Moreira, caused an upset in the Inter-Collegiate doubles tournament by defeating the strong University College players. Bruce Moreira represented the University this year, and made a good impression. In the T. T. C. Open tournament of the junior section, Charles Joseph Chandra came up to the finals.

At the Annual Sports, our students showed a very keen interest, either as spectators, or as participators. R. Selvin, who represented our College in the State Amateur Sports, came out first in both Long Jump and hopstep and jump. Abraham and Pappachen Tharakan, were third in 500 metres and Pole-vault respectively.

I am indeed quite happy at the interest and enthusiasm which our students display in the field of sports. I congratulate them on what they have achieved and wish higher things for them.

Christmas charity

As in the previous year, on Christmas day in 1955, we fed 500 children of the locality and distributed clothes and presents like toys, etc., to them. I must thank the teachers and students of this college for their contributions to the means made available for this function.

Social Service League

I am much shy to say anything of the achievements of the Social Service

League, because it has to be done without any advertisement or propaganda, particularly in these days, when much of the social work is wholly done in propaganda. But, I cannot help mentioning that under the Social Service League, 30 students of our college, under the leadership of Messrs. T. L. Varghese P. John, Mathappen Sebastian and A. J. Varughese, conducted a camp at Sasthamcottah for three weeks from 4th May to 24th May 1955. They have built a bund of about 400 feet wide across a marshy place and constructed a road which has contributed greatly to the convenience of the people of the locality and repaired about two miles of roads.

College Canteen

Thanks to His Grace and Fr. Seraphion, O. I. C., a modern canteen with up-to-date furnishings is slowly taking shape. We hope that before the beginning of next academic year, both the staff and the students will enjoy the amenities of this canteen.

N. C. C.

The N. C. C. had another successful period during this year, 1955-'56. Regular parades started in July, 1955, and new cadets were enrolled in the place of the Senior cadets who left the College. The strength of the N. C. C. Unit of our College is 65. The standard of training is recognised to be good and they have shown vigour, strength and discipline in their activities. They participated in the circle sports held on 5th and 6th Nov., 1955. Our Cadet, Pappachan Tharakan, won the first prize in Pole-Vault, by clearing 10 ft. 2 in. Cadet C. K. Elias was second in the 100 metres race.

Our cadets wholeheartedly participated in the NCC Day celebrations on Sunday, 3rd Dec., 1955. The cadets of this College attended the 7th Annual Camp of the Batallion, held at Chalakudy, from the 14th to the 27th Dec., 1955. Besides the regular training, they were able to construct a road three miles in length along with other untis. I am indeed very happy and proud that our Cadets did very well in the last Camp at Chalakudy, and I quote the words from the letter of the Officer Commanding: "Amongst the platoons that attended the Camp from the colleges in Trivandrum, the Mar Ivanios College platoon was adjudged the best."

I am indeed very grateful to Major Menon, Captain Sivaraman Nair, and the instructors for their kind and generous help and sympathy. But I cannot make a secret of the fact that our college is still without an officer and consequent handicaps are many. I fervently hope that by the beginning of the next academic year, the NCC authorities will fill up this gap.

A. C. C.

This year 30 junior students joined the A. C. C., bringing the total strength of the unit to 50. The N. C. C. headquarters were good enough to provide us with the services of an N. C. O. to train the cadets. Major P. G. Menon, O. C., 1st. Bn. NCC, inspected a parade of the cadets.

My colleagues join with me in giving expression to our sense of pride and satisfaction at the excellent behaviour of our students. They have been generally well-behaved, conscientious of their duties, loyal and respectful to authorities,

and have evinced a deep urge to secure a noble position in society. I can assure you that none of us has spared any pains in inculcating in them gentlemanliness and a noble sense of duty. We have also rendered to them all possible help in their studies. In our charity, we have never failed to extend our helping hand to every earnest and enthusiastic young man who came and knocked, at our college door. I am glad that most of them have proved worthy of our confidence and efforts.

I should like to place on record my sincerest gratitude to the staff and students of this College for their kind and sincere co-operation in keeping a high standard of studies, discipline and conduct.

I raise my heart to God for all the blessings He has mercifully bestowed on each and every one of us and on this institution. This is also the rightful and appropriate moment when we consecrate our life and efforts to that Supreme Being, Almighty God, "in Whom we live and move and are." Thank you.

JAI HIND

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Reports on the Activities of the Various Associations and Clubs

(1955-'56)

The following Associations and Clubs have been functioning in the college during the academic year 1955-'56.

	Association or Club	*Vice-President*	*Secretary*
1.	The English Literary and Debating Society.	Dr. A. Sivaramasubramonia Iyer, M. A., Ph. D. (London)	Sri Horace Miranda, IV B. Com.
2.	The Malayalam Association.	Sri G. Vaidyanatha Iyer, M. A.	Sri Thomas Koshy, II U. C.
3.	The Hindi ,,	Sri C. G Abraham, B. O. L.	Sri V. Thankappan Pillai II U. C.
4.	The Syriac ,,	Rev. Fr. J. M. Elenjileth, Ph. B.	Sri M. M. Varghese, II U. C.
5.	The Tamil ,,	Sri S. David, B. O. L.	Sri S. Narayanan, II U. C.
6.	The Economics ,,	Sri P. J. Joseph, M. A.	Sri K. R. Gopalakrishnan Nair, IV B. A.
7.	The History ,,	Sri K. Rajayyan, B. A. (Hons.)	Sri V. Thomas, II U. C.
8.	The Science ,,	Sri Ittyera Joseph, M. A., A. I. I. Sc.	Sri K. N. Ananthanarayanan, II U. C.
9.	The Botany ,,	Sri J. J. Sreenivasan, M. A.	Sri A. George, IV B. Sc.
10.	The Mathematics ,,	Sri S. Thanu Iyer, M. A.	Sri K G. Mathew, II U. C.
11.	The Commerce ,,	Sri P. J. Mathew, B. A., B. Com. (Hons.)	Sri K. Revindran, IV B. Com.
12.	The Agriculture ,,	Sri George David, B. Sc. (Hons.)	Sri R. Sharahudeen, II U. C.
13.	The Arts ,,	Sri T. L. Varghese, B. A. (Hons.)	Sri K. Thomas, II U. C.
	(*a*) The Dramatic Club		
	(*b*) The painting ,,		

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Association or Club	*Vice-President*	*Secretary*
(*c*) The Music Club.	Sri Geoffrey Doss, B. A., L. T.	
(*d*) The Photographic Club.	Sri Ernest Stephen, M. Sc.	Sri Syed Abbas.
14. The Athletic Association.		
15. The National Cadet Corps.		
16. The Auxiliary ,,		
17. The Catholic Students' Union.	Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., L. T.	Sri S. George Joseph Titus.
18. The Sodality of the B. V. Mary.		Sri M. C. Baby.
19. The Newman Association.	Sri Ittyera Joseph, M. A., A. I. I. Sc.	Sri P. J. Mathew, B. Com. (Hons).

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The English Literary and Debating Society.

The inaugural meeting of the English Literary and Debating Society was held on 23rd Sept., 1955, under the presidentship of Rev. Fr. Mathew Puracken, M. A. Rev. Fr. Theodocius, T. O. C. D., M. A., Ph. D., delivered the inaugural address. In picturesque language, the speaker described his experiences during his stay in the United States, and pointed out some of the aspects of education in America which we could profitably copy.

HORACE MIRANDA, IV B. Com.
Secretary.

The Malayalam Association.

The inaugural meeting of the Malayalam Association was held under the presidentship of the Rev. Fr. Principal, in the College Auditorium, at 3.30 p. m., on 14th Sept., 1955. The Vice-President of the Association made the welcome speech. In the inaugural address, Mr. M. P. Appan, M. A., L. T., the well-known poet of Kerala, traced the growth of modern poetry. His address was very interesting and inspiring throughout. After tbe inaugural address, Sri P. K.

Parameswaran Nair of the Lexicon Office, Trivandrum, made a speech on modern Malayalam literature. He pointed out the different stages of its development with apt illustrations. With the President's humorous and interesting remarks, and with the vote of thanks proposed by the Secretary, the meeting came to a close.

An ordinary meeting of the Association was held with Sri K. V. Chacko, Malayalam Lecturer, in the chair. Sri Thomas Mathew of the Senior B. A. class read a paper in Malayalam on "The Medium of Instruction in Colleges." More than a dozen students brought out their views on the subject.

K. THOMAS,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Hindi Association.

The inaugural meeting of the Hindi Association was held on Tuesday, 9th August, 1955, at 3.30 p. m., in the College Auditorium. Mrs. Vijaya Lekshmi Mathur presided over the meeting. Sri P. J. Joseph, B. A., welcomed the guests and audience. An introductory speech was made by Rev. Fr. Principal inaugurating the Association. Mrs. Mathur pointed out the methods to be adopted for the propagation of Hindi in India. After the inauguration, Mr. N. E. Viswanatha Iyer, M. A., of the Department of Hindi in the University College, Trivandrum, made a speech. The Secretary proposed a vote of thanks and the meeting came to a close.

Under the auspices of the Association an essay competition and an elocution competition were conducted on 13th Jan., 1956.

The first prizes in both were won by Sri T. J Benjamin of the IV U. C. The second prizes were awarded to Sri N. Gopalakrishnan Nair of the II U. C., and Sri N. Sugathan of the IV U. C. respectively.

In connection with the College Day Celebrations, a Hindi drama, "*Beemar Ka Ilaj*" was also staged under the auspices of the Association, on 21st January, 1956, at 6.30 p. m. in the college auditorium.

V. THANKAPPAN PILLAI,
Secretary.

The Syriac Association.

The Association was inaugurated by Rev. Fr. Thomas William, T. O. C. D., M. A., L. T., Chairman of the Board of Studies in Syriac, on 20th Sept., 1955. Rev. Fr. John Mathew Elinjileth, Vice-President of the Association, welcomed the guests and the gathering. Rev. Fr. William expressed great delight in inaugurating the Association, and explained an easy method of studying the Syriac language. The Secretary proposed a vote of thanks. The meeting ended with prayer.

M. M. VARUGHESE.
Secretary.

The Tamil Association.

The Association was inaugurated on Friday, the 15th August, 1955. Rev. Fr. Principal initiated the proceedings of the Association. Mr. A. Gunamony, Retired Income Tax Commissioner, T. C. State, presided over the function. The Vice-President, Mr. S. David, B. O. L., welcomed the gathering. The inaugural address was delivered by Mr. C. Jesudasan, M. A., Professor of Tamil, University College, Trivandrum. He spoke on "Literary Criticism". The meeting came to a close with the vote of thanks from the Secretary.

Under the auspices of the Association, a Tamil drama "BALAE PER-VAZHI" was staged in connection with the College Day celebrations.

The members of the Association took an active part in selling tickets for the benefit show organised by the D. C. C., Trivandrum, for the Tamil Nad Cyclone Relief Fund.

S. NARAYANAN,
Secretary.

The Economics Association.

The Association was inaugurated on Tuesday, 11th August, 1955, by Sri K. C. Cherian, Assistant Director of Statistics. Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., Ph. D., presided over the meeting. Mr. P. J. Joseph, M. A., the Vice-President of the Association, welcomed the gathering. Sri Cherian made a very learned speech on the importance of the study of Economics and its role in national develop-

ment and the second Five-Year Plan. After the inaugural address, the Secretary of the Association proposed a vote of thanks.

An ordinary meeting of the Association was held on 27th October, 1955, in connection with the tenth anniversary of the United Nations Organization. Sri P. J. Joseph, M. A., presided over the meeting. Sri K. V. Rajappan Nair of the Senior B. A. class made a speech on the aims and achievements of the U. N. O. Messrs. Samuel K. Thomas, Mathew T. Ninan, P. G. Ittycheria, and P. N. Gangadharan Nair of the Senior B. A. Class made short speeches.

An Essay competition was also conducted under the auspices of the Association. Sri K. V. Rajappan Nair of the Senior B. A. class won the prize. The subject given was "The Importance of Industrialization in India."

K. R. GOPALAKRISHNAN NAIR,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The History Association.

The History Association was inaugurated by Sri Sreedhara Menon, M. A., A. M., Lecturer, University College, Trivandrum, at 3.30 p. m. on Friday, 12th August, 1955. The Rev. Dr. N. A. Thomas, Principal, presided over the function. Sri Rajayyan, B. A. (Hons), the Vice-President of the Association, welcomed the gathering. Mr. Menon, in the course of his eloquent speech, emphasized analytically the significance of history. The Secretary of the Association proposed a vote of thanks.

An ordinary meeting of the Association was held on 7th November, 1955. Sri T. K. Koshy, M. A., Lecturer, Mar Ivanios College, was in the chair. Sri T. P. Madhavan Nair of II U. C. welcomed the gathering. The subject matter for discussion was "The Study of History." Sri Abraham John of II U. C., took the initiative. The President, in his inspiring speech, stressed the necessity of the study of history. The meeting came to a close with the vote of thanks from the Secretary.

V. THOMAS
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY TRIVANDRUM.

The Science Association.

The inaugural meeting of the Association was conducted on 16-8-'55. It was presided over by the Rev. Fr. Principal, and the inaugural address was delivered by Dr. C. S. Venkiteswaran, Principal, Uuiversity College, Trivandrum. The address dealt with the teaching of science in the American schools and universities, which the speaker had visited a few months before.

An extra-ordinary meeting of the Association was held on 21-11-'55 when, Sri. K. C. Chacko, M. A., B. E., M. S., Joint Director of Industries, T.-C. State spoke on "the Role of Scientists in Future India." The lecturer pointed out how the industrial and agricultural progress of the country depended upon scientific knowledge. Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., B. T., presided on the occasion.

A speech competition was held on 17-1-'56. The competitors were free to talk on any one of the following topics:

1. Science in Industry
2. Science in Medicine
3. Science in Agriculture.

A committe of three judges was constituted from among the senior members of the teaching staff to decide on the merits of the speakers.

A prize was awarded on the College Day to the best speaker, Sri. K. Sukumaran Unnithan of the Senior Intermediate Class.

An educational tour of South Travancore was conducted under the auspices of the Association on 5-11-'55. The party consisted of twenty members.

K. N. ANANTHA NARAYANAN,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Botany Association.

The activities of the association began with the election of the office-bearers. The association was inaugurated by Mr. K. Narayana Iyer, Additional Professor, University College, on 5-10-'55, under the presidentship of Rev. Fr. Jose Mathew the Vice-Principal. Prof. J. Srinivasan welcomed the audience. Prof: Narayana Iyer made a thought-provoking speech.

Under the auspices of the association was conducted a botanical excursion to Kodaikanal, under the guidance of Mr. T. M. Scaria, M. Sc., and Mr. V. V. Joseph, B. Sc. This excursion was a great success. The members were able to make a good collection of plants, and they visited many important places.

It is with very great gratitude that we record our sense of indebtedness to Prof. Srinivasan, the Vice-President of the Association, who by his untiring efforts and ever-ready disposition took keen interest in our studies and other activities.

In conclusion, the Association has to record its grateful thanks to all the members of the staff, and the students, for their whole-hearted co-operation during this year.

A. GEORGE,
Secretary.

The Mathematics Association.

The Association was inaugurated by Mrs. A. Varkey, Professor of Mathematics, University College, Trivandrum, on 19th August, 1955. Rev. Fr. N. A, Thomas, M. A., L. T., Ph. D., presided over the meeting. The meeting was well attended, and the address delivered by Mrs. Varkey was interesting as well as instructive. After the speech, Mr. George Mathew, the Secretary of the Association, proposed a vote of thanks, and the meeting ended at about 5 p. m.

An ordinary meeting of the Association was held on 28th November, 1955, when Mr. V. S. Ambrose of the IV U. C. read an essay on "the Progress of Mathematics." Mr. S. Thanu Iyer, Vice-President of the Association, presided over the function.

K. G. MATHEW,
Secretary.

The Commerce Association.

The Commerce Association of this College was inaugurated by Mr. R. Sankaranarayana Iyer, B. A., B. L., Retd. High Court Judge and the President of the Trivandrum Chamber of Commerce, on 18th August, 1955. Welcoming the guest, Mr. P. J. Mathew, B. A., B. Com. (Hons), made a speech in which he wished a bright future for the new Commerce Association. Mr. Iyer in his inaugural address stressed the importance of morality and truthfulness in business activities. He concluded that truth alone can lead us to success in life as well as in business. In his concluding speech, Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., Ph. D., made valuable remarks about the importance of ethics in business. After that the secretary proposed a vote of thanks.

A meeting of the Association was held on 10th Oct., 1955, in which the topic of discussion was 'Mixed Economy'. Mr. V. Padmanabhan, B. Sc., of the IV B. Com. class made an eloquent speech, in which he said that the 'Mixed Economy' policy of fhe Government of India would surely pave the way for the rapid industrial development of our nation, and pleaded that private enterprise should be given a considerable share in the development of the country. Mr. Radhakrishna Bhatathiri of the III B. Com. Class vehemently argued in favour of the development of co-operative enterprise. Mr. T. P. P. Pillay, B. Sc., of the III B. Com. class also stressed the importance of the private sector by quoting the examples of foregin nations like the United States. Mr. R. Ramasubramani and Mr. K. Ravindran of the IV B. Com class made short speeches supporting the policy of the Government of India. The meeting ended with the concluding remarks of Mr. P. J. Mathew, B. A., B. Com (Hons).

An essay competition was held under the auspices of the Commerce Association, Mr. S. Somasekaran Nair and Mr. T. P. P Pillay, B Sc., of the III B. Com class, won the first and second prizes respectively.

K. RAVINDRAN, IV. B. Com,
Secretary.

The Agriculture Association.

The activ:ties of the Association began early this year with the election of the office-bearers.

The Association was inaugurated by Sri K. V. Joseph, B. A., M. Sc., Entomologist, Agricultural College, Vellayani, on Thursday the 13th October, 1955, at 3.30 p. m., in the College Auditorium. Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., B. T., Vice-Principal, was in the chair. Sri George David, B. Sc. (Hons.) (Agl.), welcomed Sri Joseph and the gathering. He also warmly exhorted the junior members to active co-operation in the successful working of the Association. After an introductory speech from the chair, Sri Joseph made an eloquent speech on "The need of the study of entomology in agriculture". After the speech, R. Sharahudeen, the secretary of the Association, proposed a vote of thanks, and the function came to a close at 5.45 p. m.

An ordinary meeting of the Association was held on Monday, 28th Nov., 1955. Sri Yesu Ratna Nayagom, B. A. (Hons.), made a speech on the "Improvement of Cattle in India".

An extraordinary meeting of the Association was held in connection with the "Cattle Day" on 5th December, 1955. Sri George David, B. Sc. (Hons), made an eloquent speech on the "Need of Studying Animal Husbandry". Short speeches were made by other members of the Association.

An ordinary meeting of the Association was held on Monday, 9th January, 1956. Sri P. C. Eapen, B. Sc. (Agr.), made a speech on "The Place of Agriculture in Indian Economy".

Under the auspices of the Association, several study tours were conducted during the course of the academic year.

R. SHARAHUDEEN,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Arts Association.

The Arts Association was inaugurated on 24th September, 1955. Rev. Fr. Principal was in the chair. Sri N. Krishna Pillai, M. A., delivered the inaugural address, and Sri. G. G. Kumara Pillai, M. A., made a very interesting and informative speech. The meeting was followed by an excellent peformance by the Music Club. The Dramatic Club staged a Malayalam Drama by T. N. G., entitled "അവളും ഒരു പെൺ ആണ്".

This year the Arts Association attempted some new ventures successfully. On 21st October, 1955, a dramatic competition was conducted, and prizes were awarded to the best actor and the best troupe of artistes. Four one-act plays were staged. A small dance-drama presented by the Music Club on the occasion was a unique achievement of the year.

The 'Third Festival of Arts' was celebrated on 25th November, 1955. A very

entertaining farce, "കറക്കകമ്പനി" by N. K. Achari was staged by the members of the Dramatic Club. The last scene from "വേലുത്തമ്പി" was also presented. A music competition was conducted and two prizes were awarded.

The entertainments in connexion with the College Day celebrations were entirely managed by the Arts Association. On 20th January, 1956, an English drama, "The Escaped Convict" by Neil Grant was staged. Every year the Arts Association contributes a Malayalam drama, and our proud contribution this year was "ചെമ്പടയാളി", written by Prof. G. Vaidyanatha Iyer, M. A. On 21st January, 1956, we presented a Hindi drama "Beemar ka Ilaj," a tamil farce "Palaya Pernali," and the last scene from 'Othello'. An added attraction of the year was the presentation of 'മഗ്ദലനമറിയം' by the members of the staff.

The acitvities of the Association terminated with a picnic to Kovalom, on 5th February, 1956. The members, on their way back, visited the Agricultural College at Vellayani and the Maryland Studio at Nemom.

We are sincerely grateful to Rev. Fr. Principal for the keen interest he took in the various activities of the Association. His never-failing encouragement was always a source of inspiration for us to do more and better. We are thankful to Sri K. Narayanan Nair, M. A., and Sri K. J. Job, who always helped us in many ways. Our special thanks are due to Rev. Fr. George Malancharuvil for the timely and generous financial help he gave us. The Arts Association this year was unusually active because of the whole-hearted co-operation of the members of the staff and of the Association, and we are very much indebted to them all.

K. THOMAS,
Secretary.

The Music Club.

The activities of the Music Club this year were lively and varied. In a preliminary meeting, held on 22nd July, 1955, with Mr. P. K. Geoffrey Doss, the Vice-President, in the chair, Sri D. K. Elias, I U. C., was elected secretary of the Club.

It had been the cherished desire of the members of the Club to start a College Band, but owing to lack of funds, it did not materialize till this academic year. On 21st of September, 1955, however, a benefit show was arranged at 'Sree Kumar,' and we collected about Rs. 2000, which was utilized for the purchase of second-hand band instruments. At present we have four Coronets, one Horn, two Baritones, one Euphonium, one Bass, one Clarinet, one Bass Drum. one Side Drum, a pair of Cymbals, and a Slide Trombone.

Mr. G. T. Das was appointed Band-Master. He taught the members of the Band how to play the various instruments.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

THE SENIOR B. Sc. (MATHEMATICS) STUDENTS
(FIRST BATCH 1955 – '56)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

THE SENIOR B. Com. STUDENTS
(FIRST BATCH — 1955-'56)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Almost every evening the members assembled for practice-lessons.

In spite of the fact that the instruments were bought only in October, 1955, the members were able to give a good account of themselves when the College Band was inaugurated on the 26th January, 1956, by the Hon'ble Mr. Justice Joseph Vithayathil.

The Club actively encouraged those students who were interested in Carnatic music. A music competition was held on 18th October, 1955, and the following members were awarded prizes:

Sri J. Narayana Shenoy, I U. C: First Prize.

Sri S. Veerakulasingom, I U. C: Second Prize.

A Harmonium, a Japanese Harp, and two Flutes were placed at the disposal of the members of the Club. There were regular practices, and the members of the Club contributed musical items on various occasions.

P. K. GEOFFREY DOSS,
Vice-President.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The Photographic Club.

This year the Photographic Club had twenty-seven members all owning their own cameras. The members were given regular coaching by the Vice-President in the art of taking good photographs; and they were taught how to develop films, and take and tone prints in the photographic dark-room of the Physics laboratory. The Club was active in taking photos of the various College functions.

On Sunday, the 16th October, 1955, the members, led by the Vice-President, went on a picnic to Kovalam, during which many fine photos were taken.

On Saturday, the 28th January, 1956, the members, led by the Vice-Principal and the Vice-President, went on a photographic excursion to Ponmudi. This was also the occasion for a photographic competition. Photos of superb quality were taken and the following were awarded prizes during the annual social of the Club:

Syed Abbas, First Prize.

K. K. Kuncheria,
V. Balachandran Nair. } Second Prize.

SYED ABBAS,
Secretary.

The Athletic Association.

As usual this year's sports and games activities began with great interest and enthusiasm. Associations were formed, and Vice-Presidents from among the staff-members were elected.

The games section started with a friendly basketball match against the formidable Engineering College team, in which we shared the honours of the tie, the score being 25 all. Encouraged by this success, our players took keen interest in regular practices, and it is an achievement that, in the Inter-Collegiate South Zone Tournament we reached the finals. Philipose Panicker of the Junior Intermediate Class, our star forward, was selected to represent our college on the Travancore University Basketball Team.

In football we have a fairly good team. We played a number of practice-matches, and were paving our way to victory, when ill-luck fell on us, and in the Inter-Collegiate encounter with the M. G. College a last minute goal was scored against us, preventing us from furthur participation, in the tournament. C. A. Mathew of III U. C., a tower of strength in the defence line, was selected to represent our college on the Travancore University team, and he justified his selection by playing creditably in the right-half position.

In hockey we managed to come up to the third place in the Open League Tournament. Under the able leadership of Horace Miranda we sprang a surprise by beating the undoubtedly stronger medical College team. Two of our players, Horace Miranda and Neville Moreira, represented our College on the University team.

It is indeed a matter of great pride for me and for the institution that our volleyball team is the best among the teams of the city colleges. Our Captain, P. C. George, who was this year's University Captain, too, left us a few days ago to assume the office of a sub-jail superintendent in the Travancore-Cochin Govt: service. We annexed the Fr. Bartholemew Cup for the second year in succession by defeating the St. Berchmans College, Changanacherry. We won the South Zone finals in the Inter-Collegiate tournaments, and in the State Championship Tournaments, we reached the finals by defeating the undoubtedly strong 'Kerala Torpedoes' team, which includes the famous State players, Messrs. Sulaiman, Ayyavu and Kovalam Krishnan. In the finals, even though we lost to the State Police team, which includes four State players, we maintained our reputation for fighting qualities from beginning to end. P. C. George, R. Selvin and C. A. mathew represented our College on the University team this year.

As regards Tennis, we cannot yet boast of high achievements. Our young players, Charles Joseph, and Bruce Moreira, caused an upset in the Inter-Collegiate Doubles Tournament by defeating the strong University College pair. Bruce Moreira represented our college on the University team, and made a good impression. In the T. T. C. open tournament for Juniors, Charles Joseph came up to the finals.

A great number of our students took active part in the annual sports; and in the Inter-Collegiate competition, our students acquitted themselves creditably. R. Selvin, who represented our college in

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

the State Amateur Sports Championship, came first in both long jump and hop, step and jump, and second in high jump. Abraham Korah and Pappachen Tharakan were third in 1500 metres race and pole vault respectively. In the N. C. C. sports, Pappachen Tharakan came out first in pole vault.

PHYSICAL DIRECTOR.

The Catholic Students' Union.

The election of the office-bearers of the C. S. U. was held on 18th July, 1955, under the supervision of Rev. Fr. Jose Mathew, the Director. C. T. Kunjumathen, IV U. C. and S. G. Joseph Titus, II U. C., were elected President and Secretary respectively.

On July 20th, Rev. Fr. Director, the president and the secretary left for Madras to participate in the meeting of the Central Committee of the Pax Romana held at Loyola College. We took an active part in the discussions, and for the efficiency of working, Kerala was divided into two regions, the Northern and the Southern. The conference was beneficial to us in many ways.

A business meeting of the C. S. U. was held on the 28th July, 1955. Our Director, Rev. Fr. Jose Mathew, addressed the students on the new constitution of the Central Committee passed at Madras. He then explained the manner of conducting, study-circles laying special stress on the "cell technique." After this, the election of the class-representatives took place. The following were elected:

IV U. C. .... U. Bernabas.
III U. C. .... Joseph Thomas.
B. Com. .... Sunny Nettar, B. A.
II U. C. .... Benedict Pereira.
I U. C. .... Thomas M. Kappen.

O. A. Joseph was elected joint-secretary. The inaugural meeting of the C. S. U. took place on the 10th of August, 1955. Dr. P. T. Joseph, M. A., Ph. D., presided over the function. In his inaugural address he referred to the activities of American Catholic students. He pleaded with the students to fight their natural shyness to enter the social field. After the inaugural address, Mr. M. M. Joseph, B. A., of the Catholic Hostel, and Miss Jenet Issac, B. Sc., of the Bethany Hostel, made inspiring speeches on the necessity of leading an exemplary Catholic life. The Secretary proposed a vote of thanks and the meeting came to a close with the Papal Anthem. The members of the C. S. U. Units of the Little Flower Bethany Hostel and the Louis Catholic Hostel were present at the meeting.

For the convenience of conducting study circles six groups were formed, with a secretary for each. A good number of study-circles were conducted, and subjects like "Social Action and Catholic Students", "Social Problems in India", "Missionary work in India" were dis-

cussed. Our chaplain occasionally directed the course of the discussions.

The Secretary and the Joint-Secretary took part in "The Social Leadership Camp" held at the S. B. College, Changanacherry. They took an active part in the activities of the camp.

The Mission Sunday celebrations of this year were a great success. Mr. Joseph Lopez, B. A., B. L., presided over the public meeting. Mr. George Mathew, M. A., President of the C. S. U. Unit, Trivandrum, spoke on the occasion. After the meeting, a grand auction sale was conducted. Then the Students staged the Malayalam Drama "ഞൊണ്ടം വരത്തൻ". Thus we were able to contribute about Rs. 300 to the fund for the propagation of the Faith.

The annual retreat for the Catholic students of the college was conducted in St. Thomas Hostel, from the 23rd to the 26th of October, 1955. Rev. Fr. M. C. Joseph, B. A., L. T., of the Leo XIII English High School, Alleppey, preached the retreat.

The combined anniversary and social of the C. S. U of this College and the Little Flower Bethany Hostel were conducted on Friday, the 27th January, 1956, at 4-30 p. m. in the College auditorium. Rev. Dr. John Melamparampil presided. Rev. Fr. Jose Mathew welcomed the gathering.

The reports of the two units of the association were read. His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, Archbishop of Trivandrum gave a talk on the wonderful activities of Catholic Students in the western countries which His Grace had recently visited. Mr. S. T. John, Labour Union leader, and Miss Leelamma made inspiring speeches on the occasion. Mr. S. T. John specially stressed the vital part that the laity should play in the field of social action. The joint secretary, O. A. Joseph, proposed a vote of thanks. After the meeting, the students staged a Malayalam drama 'മണിമ്പട', besides presenting other items of entertainment.

S. GEORGE JOSEPH TITUS,
Secretary.

The Sodality of the Blessed Virgin Mary.

It is with great pleasure that I place before you a brief account of the achievements of the Sodality of the Blessed Virgin Mary during this academic year.

Mr. Abraham T. Mathew was elected prefect of the Sodality, Mr. M. C. Baby was elected Secretary, and Mr. P. V. John was elected Treasurer. Other members of the Working Committee are Messrs. A. J. Amal Raj, IV B. Sc., M. Varuval, III B. A., Benedict A. Pereira, II U. C., T. I. Mathai, II U. C., and Thomas M. Kappan, I U. C.

The inauguration was conducted on 10th August, 1955. Dr. P. T. Joseph, M. Sc., Ph. D., delivered the inaugural address.

An extraordinary meeting of the Sodality was conducted on 15th August, 1955, the feast of the Assumption of the Blessed Virgin Mary. Rev. Fr. Gastor, T. O. C. D. presided over the function. Mr. V. S. Ouseph, B. A. (Hons.), lecturer of this College, made an inspiring speech. Mr. P. K. John, III B. A., emphasized the great importance of the social work of Catholic Students. The secretary proposed a vote of thanks and the meeting came to a close with prayer and a hymn to Our Lady.

On the same day our spiritual director, Rev. Fr. Jose Mathew, M. Sc., B.T., received thirty-six new members into the Sodality. From the very beginning of this academic year, we conducted study circles on almost every Saturday. A good number of study circles were conducted, and generally two topics were given for discussion on each occasion. Rev. Fr. George Malancharuvil and Rev. Fr. John Mathew Elanjileth directed the discussions.

On all saturdays and on the feasts of Our Lady, Rev. Fr. Director preached short sermons in the college chapel, and the members recited the Little Office of the Blessed Virgin Mary.

On the feast of Christ the King the members of the Sodality joined the procession from the Asram Church to the Pattom Parish Church.

The anniversary of the Sodality was celebrated on Friday, 27th January, 1956, in the college auditorium. Rev. Dr. John Melamparampil presided over the meeting.

I am glad to report that the successful working of the Sodality during the year was due to the hearty co-operation of all the members.

The timely advice given by our spiritual director and by the other Rev. Fathers has been a source of inspiration to us. I take this occasion to place on record my sincere thanks to them.

M. C. BABY,
Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The Newman Association.

The election of the office-bearers of the Newman Association took place on 24th August, 1955. Messrs Ittyera Joseph and P. J. Mathew were elected President and Secretary respectively.

The Association had 36 members. The average attendance was 90 per cent.

The inaugural meeting of the Pax Romana was held on 10th August, 1955, with Dr. P. J. Joseph, M. A., Ph. D., in the chair.

A group discussion on "Co-operative efforts in our parishes" was conducted on 6th September, 1955. Sri P. J. Mathew opened the discussion. The speaker stressed the importance and value of co-operation as a means of promoting the welfare of the poor people in our parishes.

A regular feature of this year's meetings was the item "News and Views" by

Rev. Fr. John Mathew. This item was consistently informative and valuable.

On 16th September, 1955, a discussion was held on "Church and Science". Rev. Fr. Jose Mathew led the discussion. In the course of his speech Rev. Fr. Jose Mathew gave an elaborate account of the contributions of the Catholic Church towards scientific progress, and said that the false propaganda of the enemies of the Church, that the Church is against scientific progress, is mean and meaningless. As the discussion could not be concluded at this meeting, it had to be continued at the meeting held on 4th October, 1955.

At the meeting held on 1st November, 1955, Sri V. S. Ouseph, spoke on "Land Reform in India." The speaker clearly showed the impracticability and difficulty of putting a ceiling on land-holding and suggested means for the solution of the problem. The meeting had to be adjourned to another day. In the meeting held on 23rd November, 1955, the discussion was continued.

A meeting was scheduled to be held on 11th January, 1956. But owing to the sad demise of His Grace Mar Augustine Kandathil, Archbishop of Ernakulam, it had to be cancelled.

The members of the Association are very thankful to the Spiritual Director. Rev. Dr. N. A. Thomas, M. A., L. T., Ph. D., for the keen interest he has been taking in the activities of the Association.

P. J. MATHEW,

Secretary.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

The College Day Celebrations, 1955-'56.

The College Day celebrations began on 20th January, 1956. A public meeting was held under the presidentship of the Hon'ble Mr. Justice Joseph Vidayathil, at 5 p. m. The august presence of His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O. I. C., M. A., D. D., Archbishop of Trivandrum, added to the solemnity of the occasion. The first item of the programme was silent prayer. Mr. Ittyera Joseph, M. A., A. I. I. Sc., made the welcome speech. The College Band was then inaugurated by the President and blessed by His Grace the Archbishop. Immediately after, the College Anthem was played. The Rev. Fr. Principal presented the Annual Report for the year 1955-'56. He mentioned, among many other things, the opening of the new course, Zoology B. Sc. Special mention was also made of the organization of the College Band which had been in fact the long cherished dream of the Principal and the Staff and students of this College.

Dr. K. Bhaskaran Nair, Professor of Zoology, University College, Trivandrum delivered the valedictory address. His speech was very interesting and supplied much food for thought.

Prizes were then distributed to the students who had distinguished themselves in the various academic and extra-curricular activities of the college.

After the president's concluding remarks, Sri K. R. Gopalakrishnan Nair, IV U. C., thanked the gathering. The meeting came to a close with the playing of the National Anthem by the College Band.

By way of entertainment, an English farce, "The Escaped Convict", by Neil Grant, and a Malayalam Drama, "ചെമ്പടയാളി", by Prof. G. Vaidyanatha Aiyar, M. A., were staged.

The College Social was conducted on 21st January, 1956. His Grace The Most Rev. Benedict Mar Gregorios, the Patron of the College, was the Guest of Honour. Rev. Fr. Principal welcomed His Grace. Sri K. Paul, III B. A., proposed a toast to the outgoing students. In his reply to the toast, Sri V. Padmanabhan, B. Sc., IV B. Com., requested the patronage of His Grace and Fr. Principal in forming an Old Boys' Association. His Grace in his address gave an interesting account of his recent travels in America and Europe. He promised full support to the idea of an Old Boys' Association. He exhorted the students to work for the progress of India and to launch a relentless fight against poverty, the common enemy of mankind.

During the Social, Mr. D. Winfred, an old student of the college, gave a magic performance.

T. Thomas Koshy, II U. C., proposed a vote of thanks.

After the National Anthem by the College Band, the function came to a close.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

There was also a Variety Entertainment in connection with the Social, in the College Auditorium. For the first time, a Tamil drama was staged in this college. There was a Hindi drama also. The last scene of 'Othello', Shakespeare's immortal tragedy, was presented in Malayalam very successfully. A special feature of the entertainments was an item contributed by the members of the staff, a tableau, 'Magdelana Mariam' by Vallathol

---

The Hostel Report.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

On the morning of 7th June 1955, the hostel bell solemnly announced the commencement of the new academic year. It was an interesting sight to see young men with bag and baggage struggling to find their newly assigned rooms. As they sat down and began unpacking, a thousand plans for the new year might have flashed through their minds. But, who knows how many of them would see day light! By the 20th of June began the inflow of the stream of junior students to the hostel. The veterans of the hostel were quite prepared to guide and direct their young colleagues some of whom were mere kids in their shorts. It took a few days for the newcomers to get rid of their home sickness and to fall in line with the rest of the community.

The aim of the hostel is not merely to provide a lodging to students but to enable then to become "upright and useful members of the community in which they live, and at the same time render them worthy sons of the country to which they belong". With this end in view, earnest effort is made to help every boy to grow and advance in his moral, mental and physical life.

To encourage students who are weak in studies, special tuition classes in various subjects were arranged. The junior students were given exercises in English grammar and composition. Pieces of advice and timely instructions were given in the family gatherings styled "quadrangle meetings". Special thanks are due to Rev. Fr. Principal for the number of talks he has given during such meetings.

It is a matter of pride that the hostel is a nursery of sportsmen and athletes. Facilities for games like foot ball, volley ball, basket ball, tennis, cricket and badminton are amply provided. Our volley ball team played against several distinguished teams, both on the state and national levels and annexed some of the much coveted trophies and cups. This year, special attention was paid to beautify the hostel premises. Two charming gardens, one in front and the other in the rear of the hostel edifices, are gradually developing. Different

varieties of ferns, palms and flower plants of lavish but tasteful colours dance in the cool sea-breeze In front of each of the hostel blocks is shaping an enchanting pond with the necessary arrangements for a delightful fountain. A watertank is constructed in the proximity of the bathrooms to eliminate completely the scarcity of water hitherto experienced by the hostellers. A new basket ball court made in the course of the year also deserves mention.

In preparation for the Hostel Day celebrations, elocution competitions both in English and Malayalam were conducted. There was also a vocal music campetition. Not less than twenty students participated in each contest. The high standard maintained by the participants won words of praise from the judges. The Hostel Day was celebrated on January 22, 1956. From the morning every inmate of the hostel was in a hilarious mood. Immediately after breakfast began the hostel sports. For every item, there was a rush of competitors. The sports that started with "passing the hat" ended with "tailing the donkey".

Mr. T. C. S. Pillay, the Director of State Transport was the Chief Guest of honour at the Social in the evening. Mr. Pillai in his address pointed out the urgent need of good hostels, especially in these days when people speak much of indiscipline among students. The well regulated life which a student leads for two or more years in a hostel, he said, would be for him an ideal preparation for the future life. He concluded his interesting talk, exhorting the hostellers to keep up the high ideals and traditions for which the Mar Ivanios College Hostel stands. He also expressed his admiration and satisfaction at the excellent way the inmates of the hostel behave themselves, both within and outside the hostel. The Principal in a short speech expressed his heartfelt thanks to the Guest of Honour and to the Transport Department in particular, for the good will and consideration they show towards this institution. The Social was followed by a much-appreciated programme of variety entertainment. The credit for the grand success of the celebrations goes to the energetic and enthusiastic hostellers who laboured hard in the true spirit of co-operation.

Our best wishes to the outgoing students!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

The College Chronicle.

7th June 1955. The college re-opens for Senior students. The premises are once again alive with the merry vioces of happy students.

20th June 1955. Sri O. P. Abraham, Lecturer in Chemistry, gets married. We wish the bride and bridegroom a long and happy married life.

22nd June 1955. Classes begin for junior students. The vast difference between school and college produces a profound impression on them all. They, of course, do not believe that the modern college is only a glorified primary school.

28th June 1955. In the evening, Catholic students and members of the staff attend Mass and Benediction in the Hostel Chapel, and consecrate themselves and their work to tbe Creator and Lord of all things.

30th June 1955. Selection of new cadets to the N. C. C.

7th July 1955. A group of students from California, U. S. A., pays a visit to the college.

8th July 1955. Announcement of the names of students whose candidature for various offices has been approved.

14th July 1955. Election of office-bearers. "An election", says Carlyle, "is always an interesting phenomenon. A mountain tumbling in great travail, throwing up dust-clouds and absurd noises, is visibly there; uncertain yet what mouse or monster it will give birth to." Rest assured, friend Carlyle, our students elected neither monsters nor mice.

15th July 1955. Second anniversary of the demise of His Grace the late Archbishop Mar Ivanios. The Catholic students go in procession to the Cathedral, and place a wreath on the tomb, and join in the recitation of the Office for the Dead. His Grace was taken away from us two years ago; and yet he is still with us in the communion of saints, and undoubtedly he still watches over us with paternal love and solicitude. May his soul rest in peace.

22nd July 1955. Music Club inaugurated. Time will show whether the Mar Ivanios College is a nest of singing birds or not.

23rd July 1955. A friendly basketball match between our team and the Engineering College team.

30th July 1955. Members of the staff go on a picnic to Courtallam, "to refresh their bodies and invigorate their spirits."

31st July 1955. The picnic party returns to Trivandrum, and to the arduous task of teaching.

Inauguration of Associations.

9th August 1955.	Hindi.
11th August 1955.	Economics.
12th August 1955.	History.
15th August 1955.	Tamil.
16th August 1955.	Science.
18th August 1955.	Commerce.
19th August 1955.	Mathematics.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

N. C. C. SPORTS

From Left to Right
Capt. Sivaraman Nair; Principal, Rev. Dr. N. A. Thomas; Brigadier Diwan Premchand (Director, N. C. C.) and Major P. G. Menon, after the N. C. C. Sports

NEVILLE MOREIRA I u. c.
represented the T. C. State in Hockey (1956)

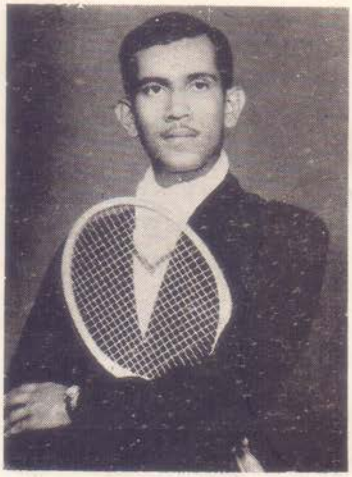

BRUCE MOREIRA II u. c.
represented the state in Tennis (1956)

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

THE NEWLY WEDS

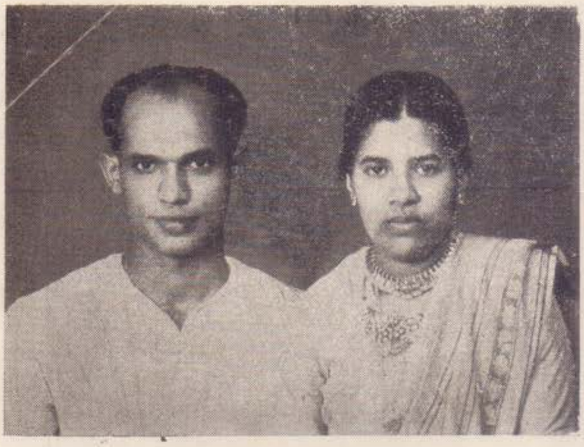

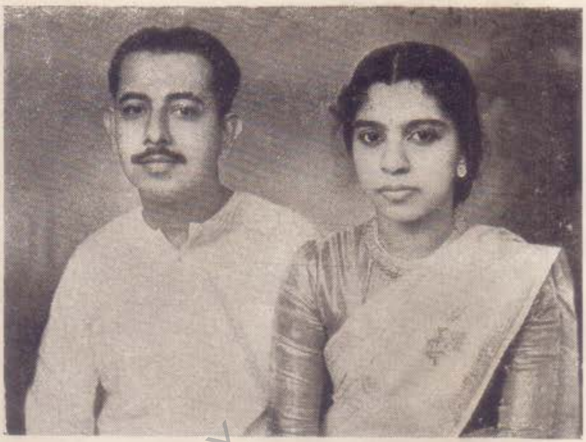

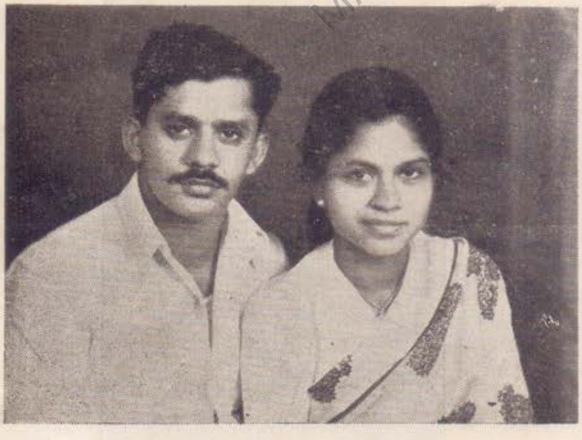

Mr. & Mrs. V. S. KUNCHERIA
Mr. & Mrs. ERNEST STEPHEN
Mr. & Mrs. T. K. KOSHY

Mr. & Mrs. K. NARAYANAN NAIR
Mr. & Mrs. O. P. ABRAHAM
Mr. & Mrs. P. A. RAJAN

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

27th August 1955. Onam holidays begin. Students go home to play and rest, and members of the staff to the very exhilarating job of valuing answer books.

6th September 1955 College reopens after the Onam holidays. All, except a few tardy ones, are back at the college.

10th September 1955. The United States Information Library, Trivandrum, puts on a film show at the college.

11th September 1955. Friendly soccer match, in our grounds, with the St. Joseph's College, Tiruchirapalli.

20th September 1955. The Syriac Association inaugurated Whatever was said in Syriac was 'Greek' to everybody except the Rev. Fathers.

21st September 1955. Benefit show at 'Sreekumar' theatre in aid of the College Music Club We collect about two thousand rupees. Congratulations, Music Club!

23rd September 1955. Inauguration of the English Literary and Debating Society.

Our hockey team plays a match with the 'City Wanderers' in the League Hockey Tournament.

Our volleyball team meets the Police team in a friendly match.

24th September 1955. The Arts Association of the college is inaugurated.

3rd October 1955. Our redoubtable volleyball team secures the Father Bartholomew Memorial Volleyball Cup at Secred Heart College, Thevara.

5th October 1955. Major P. G. Menon inspects NCC and ACC parades.

The Botany Association is inaugurated.

7th October 1955. A friendly soccer match between Mar Ivanios College and the Medical College.

The Agricutlural Association is inaugurated.

5th & 6th October 1955. NCC annual sports. Much vigour and enthusiasm are exhibited by our budding warriors.

21st October 1955 to *25th October 1955*. Annual Retreat for Catholic students.

11th November 1955. Marriage of Mr. K. Narayanan Nair lecturer in English, with Kumari Indira Devi.

Our cordial felicitations and fervent prayers for their long life, health and happiness.

3rd December 1955. NCC Day.

13th December 1955. His Grace the Most Rev. Benedict Mar Gregorios, O.I.C., M. A., D. D., our Patron and loving Father, returns from his tour of Europe and America.

14th December 1955. NCC camp at Chalakudy commences. College closes for Christmas holidays.

21st December 1955. His Highness Prince Karl of Loewenstein, President of the Central Committee of German Catholics, visited our College.

25th December 1955. About 500 poor children of the locality are entertained to a grand Xmas dinner and are given various presents.

3rd January 1956. The college reopens after Xmas holidays.

The members of the teaching staff meet, and revive the long-defunct Staff Association.

9th Janucry 1956. Inter-class matches in football, volleyball and basketball.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

11th January 1956. Demise of His Grace the Most Rev. Mar Augustine Kandathil, Archbishop of Earnakulam. College closes in mourning.

13th January 1956. Our volleyball team meets Vazhakulam team in the State Championship Volleyball Tournament.

Essay and elocution contests in Hindi.

14th January 1956. College Day Sports. Immensely enjoyed by all, young as well as old.

In the League Hockey Tournament, the Mar Ivanios College team meets the University College team.

16th January 1956. In the State Championship Volleyball Tournament, our team draws with the Kerala Torpedoes.

17th January 1956. The match is replayed.

20th January 1956. College Day. Public Meeting presided over by the Hon'ble Justice Mr. Joseph Vithayathil of the High Court, T-C. State.

21st January 1956 Reception to His Grace Archbishop Benedict Mar Gregorios and College Day Social.

22nd January 1956. Hostel Day Celebrations. Guest of honour Mr. T. C. S. Pillai, Director of State Transport.

24th January 1956. Our team meets the Medical College team in the South Zone Finals of the Inter-Collegiate Basketball Tournament.

Group photo of the Photographic Club taken.

26th January 1956. Republic Day celebrations in the college quadrangle. The Principal hoists the National flag with a speech.

27th January 1956. Mar Ivanios Day. Public meeting in connection with the seventh Anniversary of the Newman Association, Catholic Students' Union and Sodality of Blessed Virgin Mary.

28th January 1956. University Convocation. Holiday for the college.

31st January 1956. The President of the Indian Republic, Dr. Rajendra Prasad, is at Trivandrum. Many of our students, and some of our teachers, see him for the first time.

2nd February 1956. Purification of B. V. Mary. Candle-light procession from the College Hostel Chapel to Bethany Monastery Church; in the evening, the Catholic Staff and students holding lighted candles with coloured shades march in procession, reciting Rosary and singing hymns on the way.

27th February 1956. Third General Examination begins.

3rd March 1956. The college closes for midsummer holidays.

Thus ends another year of joy and sorrow, toil and laziness, teaching and studying, hopes and fears.

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

ENGLISH ARTICLES AND STORIES

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

A Commonwealth of Free Men.

(E. Mohan Kumar, II U. C.)

WORDS have a way of gradually acquiring vague meanings in usage, which is most baffling to those who desire accuracy in thought and speech. A word that is most frequently used (and abused) these days is 'Democracy'. This word can mean almost anything to-day. For we hear India, the United States and Britain called democracies, and we hear Russia and China called democracies. And yet the form of government in India, the U. S. A. and Britain, is in almost every respect diametrically opposed to the system of government which prevails in the Communist countries. What, then, does democracy mean? It means one thing to Communists, and another to non-Communists.

I shall, in the following paragraphs, indicate, in broad outline, what I think is a true democracy—an ideal commonwealth of free men—an ideal to which, I wish and pray, our Indian democracy may conform.

In each of us there dwells a mystery, and that mystery is the human personality. When we say that man is a person, we mean that he is more than a mere parcel of matter, more than an individual element in nature, as is an atom, a blade of grass, a sheep, or a chimpanzee. Man is an animal and an individual, but he is, unlike other animals or individuals, an individual who holds himself in hand by his intelligence and his will. He exists not merely physically; there is in him a richer and nobler existence; he has spiritual super-existence through knowledge and through love. He is thus a whole, not merely a part; he is a universe unto himself, a microcosm in which the whole great universe can be encompassed through knowledge. And through love he can give himself freely to beings, who are, as it were, other selves to him. All this means that in the flesh and bones of man there lives a soul which is a spirit and which has a greater value than the entire physical universe. It is the spirit which is the root of personality. *An essential characteristic of any civilization worthy of the name is respect and feeling for the dignity of the human person.*

The human person is a whole, but it is not a closed whole. It tends by its very nature to social life and to communion. This is true not only because of the need and the indigence of human nature, by reason of which each one of us has need of others for his material, intellectual and moral life, but also because of that openness to the communications of intelligence and love which is the nature of the spirit, and which demands an entrance into relationship with other persons. We cannot be alone. We cannot be men and become men without going among men.

Society is thus born, as something required by nature, and (because this

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

nature is *human* nature) as something accomplished through a work of reason and will, and freely consented to. Man is a political animal, which means that the human person desires political life, communal life, not only with regard to the family community, but with regard to the civil community. And the Commonwealth, if it is to be called a Commonwealth, must be a society of human persons. It is a whole made up of wholes, and it is a whole composed of liberties, since the human person implies mastery of self or independence. Society, therefore, is an organism composed of liberties, not just of vegetative cells. It has its own good, and its own work, which are distinct from the good and the work of the individuals of which it is constituted. But it must be ever borne in mind that this good and this work are and must be essentially *human*, and consequently they become perverted if they do not contribute to the development and improvement of human persons.

This point requires emphatic repetition. The aim of society is its own *common good*, the good of the social body. But this good of the social body is a common good of *human persons*, as the social body itself is a whole made up of human persons. It is the good human life of the multitude, of a multitude of persons, the good life of totalities at once carnal and spiritual, and principally spiritual. The common good of society is their communion in the good life; it is therefore common to *the whole and to the parts*, to the parts which are in themselves wholes. *Under pain of being itself denatured, it demands the recognition of the fundamental rights of the person (and the rights of the family*, in which persons are enmeshed in a more primitive way of communal living than in political society). It involves, as its chief value, the highest possible attainment of persons to their lives as persons, and to their freedom of expansion or autonomy.

The human person possesses certain rights. It possesses these rights because of the very fact that it is a person, a whole, master of itself and of its acts. The expression 'the dignity of the human person' means nothing if it does not signify that by virtue of natural law, the human person has the right to be respected, is the subject of rights, and possesses rights. There are things to which man has a right because of the very fact that he is man.

The human person, in its entirety is a part of political society, as we have seen above. Nevertheless the human person transcends political society by reason of the absolute values to which the person is related, and by reason of that which, within the person, pertains to a destiny superior to time. Political society, therefore, cannot abrogate the rights of the human person. For these fundamental rights are rooted in the vocation of the person (a spiritual and free agent) to the order of absolute values and to a destiny superior to time.

Besides these fundamental rights, there are political rights—the rights of the civic person. These rights spring from positive law and from the fundamental constitution of the political community. But they also depend indirectly upon natural law, partly because human law fulfils an aim of natural law by completing that which natural law leaves undetermined, and partly because the manner in which this completion takes

place corresponds, in the case of political rights, to an aspiration inscribed in man's nature itself.

Besides these two categories of rights—the fundamental rights of the human person, and the political rights of the civic person—there is a third category of rights: the rights of the social person, more particularly of the working person.

It may be useful here to enumerate though not comprehensively, these three orders of rights.

The right to existence; the right to personal liberty, or the right to conduct one's own life as master of oneself and one's acts, responsible for them before God and the law of the community; the right to the pursuit of the perfection of rational and moral human life; the right to the pursuit of eternal life according to the dictates of one's conscience; the right of pursuing a religious vocation; the right to marry according to one's choice and raise a family, which in its turn will be assured of the liberties due to it; the right of the family society to respect for its constitution, which is based on natural law, not on the law of the State; the right to keep one's body whole; the right to private ownership of material goods; and the right to be treated as a person, not as a thing—these are the fundamental rights which no government can lawfully take away.

Among the rights to which the civic person can lay claim to, the principal ones are the following: the right of every citizen to participate actively in political life, and in particular the right of equal suffrage for all; the right of the people to establish the constitution of the State and to determine for themselves their form of government; the right of association, limited only by the juridically recognized necessities of the common good, and in particular the right to form political parties, or political schools; the right of free investigation and discussion (freedom of expression); political equality, and the equal right of every citizen to his security and his liberties within the State; the equal right of everyone to the guarantees of an independent judiciary power; and equal possibility of admission to public employment, and free access to the various professions.

The third category of rights are the rights of the social person, and more particularly of the working person. The right freely to choose one's work; the right freely to form trade-unions; the right of the worker to be considered and treated socially as an adult; the right of economic groups (trade-unions and working communities) and other social groups to freedom and autonomy; the right to just wages; the right to work; the right to joint ownership and joint management of the enterprise, wherever this is possible; the right to relief, unemployment insurance, sick benefits and social security; the right to have a part, free of charge, depending on the possibilities of the community, in the elementary goods, both material and spiritual, of civilization—these are all rights which come under this third category.

A country, where every citizen enjoys these rights, is a truly democratic country.

In countries where, unfortunately, the Communists are in control, these rights of the individual are not respected. For

Communism does not recognize the dignity of the human person. Communism does not admit that man is created after the image and likeness of God, and that man, therefore, has an inherent almost divine, dignity. 'Freedom' is the one word that is absolutely taboo in these 'lands of the dead'—the spiritually dead.

These rights are, on the whole, recognized in our own dear country. But many of the rights of the working person, though recognized, are not actually enjoyed by him yet. It is the duty of our Government—and of every citizen of India—to make every effort to hasten the advent of the day when these rights will be truly enjoyed by all.

Unfortunately, there is today a tendency in our Government circles to curtail some of the most important of these freedoms—particularly the right to private ownership of property, and the right to worship and propagate one's religion. It would seem that Communist theories and practices in enslaved China and Russia—for undoubtedly the great Chinese people and the great Russian people are to-day the slaves of small, well-organized, ruthless parties—have exerted some influence on our Prime Minister and our Government. The citizens of India should strain every nerve to disabuse our Government of these un-Indian tendencies; for otherwise a day will come when other freedoms are violated and other rights are denied; and 'freedom' will have no meaning in 'free' India.

DON'T QUIT.

When things go wrong as they sometimes will,
When the road you're trudging seems all up hill,
When the funds are low and the debts are high
And you want to smile, but you have to sigh,
When care is pressing you down a bit,
Rest, if you must, but don't you quit.

Life is queer with its twists and turns,
As everyone of us sometimes learns,
And many a failure turns about
When he might have won had he stuck it out;
Don't give up though the pace seems slow—
You may succeed with another blow.

Success is failure turned inside out—
The silver tint of the clouds of doubt,
And you never can tell how close you are,
It may be near when it seems so far:
So stick to the fight when you're hardest hit—
It's when things seem worst that you must not quit.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Indians and The English Language.

(C. G. Alexander. IV U. C.)

ONE evening, in October, 1955, Professor Krishnan Nair and John, one of his brightest students, were walking leisurely along a narrow path which skirted a vast expanse of paddy-land. The pupil admired and almost worshipped the master, who was regarded by the learned world as an authority on Hindi usage and Hindi literature; the master loved the pupil and was proud of his unusual proficiency in all subjects and particularly in Hindi. It was their wont to take evening strolls along unfrequented paths cutting across the countryside; for both had poetic leanings, and both loved the beauty of the natural scenery around them. These walks were made the more agreeable as they were the occasions of interesting discussions on various subjects, literary and otherwise.

This evening, John's mind was full of one subject—the need to baninsh the English language from free India and to force Hindi into the vacancy so created. He was sure that his master, a great lover of the national language, would agree with him whole-heartedly.

So he said: "Don't you think, Sir, the India Government is too lax in its efforts to banish English from India, and to replace it with Hindi?"

The master smiled. He knew what reply his disciple expected from him. But he had a surprise for him.

The master said: "John, I don't agree with you here. I am afraid you are letting sentiment govern you in this matter. Dispassionate thought will convince you that the retention of English will contribute greatly to the advancement of our nation and our people."

"Do you then say," inquired John, "that English must be accepted and treated as the national language of our country?"

"I do not say so," replied the Professor. "Hindi alone can be the national language. And all the regional languages must be encouraged, because every language has in it some beauty which cannot be found in other languages."

"So you agree," pursued the student, "that Hindi must be made the medium of instruction in schools and colleges, is that not so?"

"Did you hear me say so?" countered the Professor. "No, I don't agree here. I hold that at the lower levels of instruction—that is, in all schools, up to the matriculation examination—the medium of instruction should be, as far as possible, the mother-tongue of the pupil.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

But as a medium for higher studies in the universities, English alone is adequate."

"Where does Hindi fit in, then?", asked John in a troubled voice.

"Well, I am of opinion," replied Professor Krishnan Nair, "that after the primary school, the students must be obliged to study Hindi and English simultaneously. Both must be given great importance; in fact, greater importance than the other subjects, for both are very important for different reasons. Every Indian should know Hindi, for that will help the process of unification of the country and the build-up of patriotism and nationalism. But every Indian should also know English, because the mastery of English will open up to him a whole world of literary enjoyment and every kind of modern knowledge, such as practically no other language offers."

"So you believe, Sir, that for the advancement of culture and learning among our people, the study of English is a sine qua non?" asked John.

"I wouldn't say it is a sine qua non," said the Professor; "but I do say that English will be immensely helpful in this direction; much more than almost any other language in the whole wide world."

"Do you, then, hold," queried the young man, "that Hindi and the regional languages cannot contribute much to culture and learning?"

"To culture," replied the master, "certainly, our own languages will contribute greatly; but not to learning. For you know how poor our languages are in modern scientific, and philosophic literature."

"Haven't we an obligation to develop our own mother-tongues, and our own national language?" continued John.

"We have, to a certain extent," replied the Professor. "But, remember, whatever we do, our languages can never hope to catch up with English. It would be like a race between a bullock-cart and a rocket. If we expend much time, energy, money and scholarship, we may be able to produce a great number of books on modern subjects. But to equal the output of books in English would be impossible. Remember, English is not a language confined to England. It is the mother-tongue of some of the most advanced people on the surface of the earth. It's the major language in the U. S. A., in Canada, in Australia, in New Zealand, in South Africa. It's understood by scholars all over the world. In India, the English language has done immense service. It's given great importance in many eastern countries, particularly in Japan. It's taught even in Russia. The number of books published in English, every year, in all parts of the world, is prodigious. The number of English Magazines, newspapers, and periodicals is astoundingly great. When can we hope to raise our Malayalam, or Hindi, (which by the way is poorer than Malayalam in high literary content) to the same wonderful heights?"

"You are right, Sir," murmured John. "But should we not at least try to raise our languages to the level of English?"

"We may try," replied the learned man, "but it would be an impossible task. By the time we have reached where English is now—and that would be inconceivably difficult—English will

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

be a thousand miles ahead of us. And besides, note this, John, it would be an unnecessary expenditure of scholarship, time, labour and money."

"Why so, Sir?" asked John.

"Now listen to me," said the Professor. He stopped walking, and looked at John steadily, as though to drive home his argument. He continued: "The purpose of language—any language—is the expression and exchange of ideas. We have all kinds of ideas, ranging from the simplest to the most abstract, abstruse, sublime. The language of a jungle-tribe is sufficient to express an idea like, "I am hungry." But to express the great truths glimpsed at by the human mind, to communicate the highest thought, philosophic or scientific, we need a highly developed language. Einstein's theory of relativity, or his unified-field theory, for example, cannot be expressed in Malayalam or Hindi, at present."

"We must develop Malayalam and Hindi, until they become capable of such high expression," protested the young man.

"Would it not be wasted effort? Suppose you require a chair for yourself. Your father offers you a choice between two alternatives: either you can take one from his room; or you can cut down that tree there, get the help of sawyers and carpenters, and make one for yourself. Which alternative will you prefer? In English we have already a ready-made medium for the expression and communication of almost every idea which the human mind has apprehended. Why then should we waste our time and energy in an attempt to develop crude, undeveloped languages, to the same high level as English? It is perfectly unnecessary. It would be much easier to study the English language. Without its study, in any case, we cannot produce books on scientific subjects in Malayalam or Hindi. For we have to translate in the first instance. And translation is always a tedious process; and always unsatisfying in its results."

"Your argument, Sir," said John, "cannot be countered. Still, is it not a kind of dereliction of filial and patriotic duty on our side, not to make an effort to develop our dear mother-tongue, and our national language?"

"I never said," replied the master, "that we should not develop Malayalam and Hindi. We should certainly develop their literary side. But for scientific purposes we will still need English. Besides, and this is important, English is an international language. If India is to play her rightful part in world politics her sons, and especially her leaders, must be masters of English. There is another consideration, still."

"You mean—," began John, but the master did not notice the interruption. He continued almost vehemently: "Consider this. Ours is a rapidly shrinking world. It's becoming smaller and smaller every day. Today we require little more than half-a-day to travel from Bombay to London. Tomorrow we may require only half-an-hour. The aeroplane, the radio, the telephone, the television, have annihilated distance. In this small world, how can we have a multitude of different languages? Politically, the peoples of the world are striving towards unity. A time must come when there

will be only one world, one government, one nation, one people. It's logical that, then, we should have only one language. And that language will be English." The Professor had a distant, prophetic look in his eyes. For a few seconds he gazed into the distance, as if contemplating the glorious world he had just outlined.

At last John broke the silence. "You have convinced me, Sir. Your words this evening have widened my outlook. I shall be eternally grateful to you."

"Tut-tut", said the Professor. "And who won the last match of the hockey tournament? Did our team push through to the top?"

"I think so, Sir," said John. But he was still ruminating over what his master had said about English, when they reached the end of the paddy fields and parted, each for his own home.

When a newly married couple had their first tiff, the young husband decided that it was time to establish who was boss. "You sit down over there, he ordered. "I want to show you something."

The words, coming from her usually amiable husband, so startled the wife that she meekly sat down. He reached into the wardrobe and took out a pair of trousers.

"See there?" he demanded. "Well, I wear them around this house!"

At that his wife broke out into peals of laughter. "But," she managed to gasp, "those are *my* slacks!"

* * * * * * * *

Property is the fruit of labour; Property is desirable; it is a positive good in the world. That some should be rich shows that others may become rich, and hence is just encouragement to industry and enterprise.

Let not him who is houseless pull down the house of another, but let him work diligently and build one for himself, thus by example assuring that his own shall be safe from violence when built.

—*Abraham Lincoln.*

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY TRIVANDRUM.

Communism and Religion.

(J. Christudas, II U. C.)

IT is not unusual for Communists in India to say that they are not against religion. And there are plenty of gullible people who swallow this statement, hook, line, and rod complete. But the fact is, Communism is itself a kind of religion which is incompatible with any other religion. Communism stands for the destruction of all religious belief, except the belief in the atheistic Communist religion. Communist leaders, however, know that it is not yet time to reveal their true colour lest they should offend the religious-minded people of this country. They, therefore, follow a cautious policy. Paragraph 13 of the Communist Party Programme says: "The Party works for the factual liberation of the toiling masses from religious prejudices, and organizes the widest scientifico-instructive anti-religious propaganda. *However it is necessary carefully to avoid every kind of insult against the sentiments of worshippers because this would lead only to an intensification of religious fanaticism*". The Communists follow this directive carefully in every country where they are not yet in power.

Religion—belief in God, belief in the immortality of the soul, belief in a life after death—is the greatest enemy of Communism. And Communism is the greatest enemy of all religion.

According to Communism, religion is the creation of ignorance. Powerless before the forces of Nature, such as earthquakes, thunder and lightning, man created the notion of some great Force ruling over all. Fear and wonder gave birth to prayer and propitiation, and so religion began. "All religion," claims Engels, "is nothing but the fantastic reflection in men's minds of those external forces which control their daily life, a reflection in which the terrestrial forces assume the form of super-natural forces." Primitive man created religion as an escape and a protection against natural forces; with the coming of private property and capitalism, religion offered escape from the misery caused by exploitation by the blind forces of capitalism. "God has now become," says Engels, "the extraneous forces of the capitalist mode of production." Since capitalism is based on the exploitation of the proletariat, and since religion is an escape from the miseries of capitalistic oppression, religion will remain as long as exploitation continues. It is "the opium of the people," because, like a drug, it makes men forget their sufferings and dream of unattainable happiness in a non-existent future life.

We can, therefore, understand why Marx, the father of Communism, said: "Communism abolishes eternal truths.... ....it abolishes all religion and all morality." "Our programme," writes Lenin, "rests in its entirety on *scientific* philosophy and notably on materialistic

philosophy....Our propaganda, therefore, *necessarily* embraces atheism." "Religion," he thunders, "is the opiate of the people..........All contemporary religions, churches, and all types of religious organizations, Marxism for ever looks upon as organs of bourgeois reaction serving to defend the exploitation and the stultifying of the working class ....One must know how to battle against religion.........That battle.......... has to be directed toward the elimination of the social roots of religion."

Lenin's opening words in *Religion* are: "Atheism is a natural and inseparable part of Marxism, of the theory and practice of scientific socialism." In other words, you cannot have Communism without atheism, any more than you can have salt without salinity.

Communists sometimes say that the 'democratic' Stalin Constitution of 1936 conceded religious freedom. But in reality it gave no concession to religion. In Article 124 we read: "Freedom of religious worship and freedom of anti-religious propaganda are recognized for all citizens." The implication of this sentence is clear: the believer may believe, but not influence others; the unbeliever has every right to propagate his atheism. The *Komsomolskaya Pravda*, July 4th 1952, informs us: "The Stalin constitution grants all citizens freedom to propagandize against religion, and freedom to partake of religious services. However, the Communist Party and the Soviet State do not consider religious vestiges harmless and are by no means indifferent to them. The party has never become reconciled to religious prejudices." Very recently Khrushchev told some American reporters that the Soviet State is based on atheism, and that it will not give up its war against religious prejudices.

In every country where the Communists have secured political power, there has been the most brutal and violent religious persecution.

In Russia, all church property was nationalized on January 23, 1918. The churches were put at the disposal of anti-religious agencies. In 1922, an ideological war was launched. The 'Atheist', a publishing company, was formed for this purpose. In the following year, anti-religious demonstrations became more common. The *Militant Atheist League* was formed in 1925. On April 8, 1929 a decree was issued forbidding the church all activities of a cultural or charitable nature. Between 1929 and 1939, bishops, priests, nuns and laity were liquidated in their thousands. During 1937 alone, 1,100 Orthodox churches, 240 Catholic churches, 61 Protestant prayer-houses, and 110 mosques were closed.

In 1939, the violent persecution of religion stopped. The Anti-religious laws were not abolished, but there was a change of emphasis. It became diplomatic to smile occasionally on religion. The Orthodox church was thus persuaded to give full support to the war effort against the Nazi invader.

Still the war against religion goes on in Russia, as Khrushchev has admitted.

Anti-religious persecution in China has been equally barbarous and equally violent. Taking Catholic missionaries only, over 3,000 foreign missionaries have

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

been expelled from China. By November, 1953, only 364 foreign missionaries remained in the country. Five bishops died in prison; eleven are still in prison; two under house arrest. During 1945-'52, about 200 Chinese priests and religious were killed, or died in prison; during 1952-'53, 43 more were killed. 300 Chinese priests are known to be now in prison or under house arrest. Almost all church property has been confiscated. Hospitals, schools, presses, orphanages, and other institutions have been closed down, or taken over by the State. Of the three Universities, 189 secondary schools, 2,011 primary schools and 2,243 prayer schools, hardly one remains in Catholic hands.

The same pattern of religious persecution has been followed in Yugoslavia and the countries of Eastern Europe overrun by the Reds.

Tito has prohibited the teaching of religion in Yugoslav schools; imposed compulsory atheist teaching; forbidden school teachers to frequent churches; closed seminaries; stopped nearly all religious publications; imprisoned and assassinated priests; made religious belief a bar to state employment. "The problem of stamping out religious inclination," says Tito, "calls for a long-term policy............Meanwhile, we cannot permit the poisoning of the minds of the young under the pretext of religious ceremonies."

Since Catholics are numerous in Eastern Europe, the Catholic Church is Enemy Number One. But the Protestants are not spared. The statistics given below refer to the Catholic Church alone, and comes up to the end of 1953 only:

Albania: Out of a total of six bishops, two have been put to death, one died in prison, one is under arrest, one has been expelled; one only remained at the end of 1953. All church property—religious houses, colleges, schools, etc.—have been expropriated or closed down.

The Baltic States: Hundreds of priests are in slave camps; and hundreds have been put to death.

Czechoslovakia: Eight bishops under arrest; many priests in slave camps, or forced into the army. All church property confiscated.

Hungary: One bishop killed; three imprisoned; several hundred priests and religious in slave camps.

Poland: Seven bishops in prison; two deported. Many priests killed or deported from the country. Half of the religious houses closed; several thousand charitable institutions expropriated or closed, as also many printing presses. Church property, almost all confiscated and schools reduced to nearly two-thirds.

Rumania: Three bishops have died in prison; eight are in prison or have been deported. Hundreds of priests and religious have been killed, imprisoned or sent to slave camps. All schools and most religious houses have been expropriated or suppressed.

This is the dismal story of Communist warfare against God and religion.

And this can happen here, in India, this ancient land of religion and piety. The Communist Party of India is clearly aiming at securing full control of this

great country. If they should ever come into power, religious freedom will undoubtedly be one of the first casualties. The theory and practice of Communism elsewhere justifies this fear. May it never happen that India should fall into the hands of these godless men. May He, whose service alone is true freedom, protect Bharat, this dear, wonderful land of sages and mystics!

CHARITY

Do something today to bring gladness
To someone whose pleasures are few,
Do something to drive off sadness—
Or cause someone's dream to come true.

Find time for a neighbourly greeting
And time to delight an old friend;
Remember,—the years are fleeting
And life's latest day will soon end.

Do something to-day that to-morrow
Will prove to be really worth while;
Help someone to conquer sorrow
And greet the new dawn with a smile.

For only through kindness and giving
Of service and friendship and cheer,
We learn the pure joy of living
And find Heaven's happiness here.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

HOSTEL DAY CELEBRATIONS 1955 - '56.

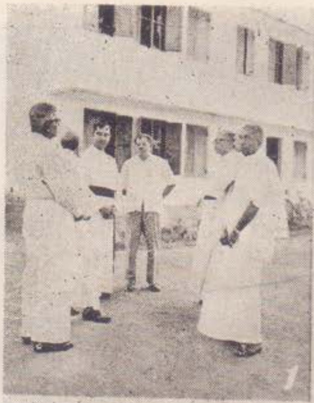

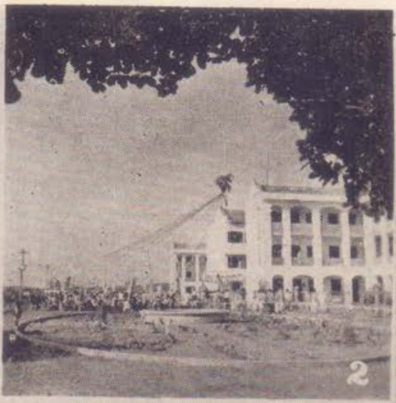

1. Guest of Honour at his arrival
3. At the Social
4. Fr. John Mathew speaking
5. Mr. T. C. S. Pillai addressing

COLLEGE SPORTS 1955 - '56

6. Discuss Throw
7. Pappachan Tharakan at Pole Vault.
8. Smiles that failed.

COLLEGE DAY CELEBRATIONS 1955 - '56.

1. Justice Vithayathil addressing
2. On the dais
3. Dr. Bhaskaran Nair Speaking
4. Principal welcoming the Patron
5. Archbishop inaugurating College Band
6. The Patron replying
7. Social Spreadout
8. College Band playing
9. Majic Performance

The Man Samuel Johnson.

(M. Shahul Hameed, II U. C.)

THERE are greater names than the name of Samuel Johnson in English literature, but it is perhaps the most familiar. No man of letters—perhaps not even Shakespeare himself—is so often quoted in the columns of English newspapers and magazines, although he died nearly two centuries ago. This is a measure of his popularity and universality of appeal.

Even in his own lifetime his reputation extended beyond the circle of literature and scholarship. Actresses, soldiers, innkeepers, found delight in his company, and boasted of being acquainted with him. His fame was such that he himself once said that there was hardly a day in which the newspapers did not mention his name. A year after his death, Boswell could write of him that his "character, nay his figure and manner, are, I believe, more generally known than those of almost any man."

Johnson's physical traits have been given permanence by the painter Reynolds in a speaking portrait—"the burly figure, the neck sunk between the shoulders, the thick features, with a heavy chin, a narrow, wrinkled forehead, and full lips; the questioning and frowning gaze; the expression of concentrated, somewhat bitter, seriousness. From it all there radiates a philosophy of experience and reflection, thought out by a clear judgement, by a balanced mind, and rooted in the resolution of an energy bound up with the supreme needs of action."

The rough vigour, the gravity, the obstinate realism, which characterized Johnson appealed to the deep instincts of the English people; the normal temperament of the middle class saw itself therein; and Carlyle ranked Johnson among the heroes of the nation. Johnson has, indeed, the value of a symbol; he represents the intellectualized, superior type of the middle-class.

Johnson's life covered exactly three quarters of the eighteenth century: he was born in Lichfield in 1709, and he died in his beloved London in December, 1784. It was the century of Fielding, Garrick, Gibbon; of Hume and Hogarth; of Mrs. Montagu, first and greatest of the bluestockings, and of simpering Fanny Burney; of Burke, and Bishop Berkely, of Reynolds and Richardson, of Chippendale and the too elegant Lord Chesterfield. Most of these people were Johnson's friends, many of them his intimates, and from their writings it is clear that he exercised over them an extraordinary predominance. This predominance is illustrated in the famous episode of the round robin. Goldsmith had died and Johnson was all for a Latin epitaph. Burke, Reynolds, Gibbon, Sheridan, and others were against the idea of a Latin inscription and wanted one in English,

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

but such was his ascendancy over them that none of them would approach him direct, or be the first to sign a letter on the subject. So the protest was drawn up and submitted, but with all the signatures round it like a sailors' round robin. The unquestioned ascendancy which Johnson possessed and exercised over his illustrious friends appears even more curiously in a remark of Boswell's about a dinner at the house of Allan Ramsay. The company included Reynolds, Robertson the historian, Lord Binning and Boswell. Johnson being late in coming, they began to discuss him and his character. Soon he made his appearance; and then, says Boswell, "no sooner did he, of whom we had been thus talking so easily, arrive, than we were all as quiet as a school upon the entrance of the headmaster."

This unquestioned primacy of Johnson among his contemporaries, and his singular position as the most national of England's men of letters were based not so much on anything he wrote, or to anything written about him, as on the quality of his own mind and character, on his sovereign sanity—his unfailing commonsense, which Englishmen like to think of as a thing peculiarly English—and on his abilities as a talker.

Johnson was pre-eminently a bookish man, but he was entirely free from the unreality that is found so often in the characters of such men. He was well aware of the difference between literature and life and their relative importance.

"Deign on the passing world to turn thine eyes,
And pause awhile from Letters, to be wise."

So he wrote, as a young man, and so he acted all through the years. Scholar as he was, and very conscious of the dignity of scholarship, he never for a moment forgot that scholarship faded into insignificance in the presence of the greater issues of life. He had a scale of things in his mind; he was not the type that would vilify his opponent's character for the sake of a difference about a Greek construction, or make a life-long quarrel over the question of the maiden name of Milton's great-grandmother.

There is a statue of Johnson in St. Paul's Cathedral. It would appear to be the statue of a retired gladiator meditating upon a wasted life. If we know anything about Johnson, we know that he was constantly ill all through his long life. But that muscular statue gives a different impression. Yet the impression is right; for though Johnson suffered from many constitutional infirmities, he had great bodily strength. The vein of rudeness, almost of fierceness, which sometimes showed itself in his conversation, was the natural temper of an invalid and suffering giant. Neither the perpetual misery which a disease resembling St. Vitus's Dance inflicted on him, nor his constant fear of losing his reason, nor his many grave attacks of illness, ever induced him to surrender the privileges that belonged to his gigantic physical strength. He had known what it was to live on fourpence halfpenny a day, and scorned the life of sofa cushions into which well-attended old gentlemen so easily slip. He required no valeting, or nursing; he bathed at Brighton in October when he was nearly sixty; refused to be carried to land by

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

the boatmen at Iona, but sprang into the sea, and waded ashore; would not change his clothes when he got wet at Inverary. He was always eager to show that his legs and arms could do as much as other people's. When he was past sixty-six he ran a race in the rain at Paris with a friend. Once he insisted on rolling down a hill; another time when he was over seventy, he leapt twice over a railing he used to jump as a boy; on another occasion, he challenged a Fellow, "eminent for learning and worth", to climb over a wall with him. It is evident that this runner of races and climber of walls was far from being the sedentary weakling, which a man of letters is popularly supposed to be.

Johnson had plenty of physical courage. He was perfectly quiet and undisturbed during a dangerous storm between Skye and Mull. Once, at Beauclerk's country-house, Johnson went up to two large dogs which were fighting, and beat them till they stopped. On another occasion Langton warned Johnson against a dangerous pool where they were bathing, only to see him swim straight into it. Four ruffians who once attacked him in the street must have been surprised to find him more than a match for the four of them. Garrick used to tell how, at the Lichfield theatre, a man once occupied a chair which had been placed for Johnson. When he refused to give it up, Johnson simply tossed man and chair together into the pit. Hearing of the comic actor, Foote's intention to caricature him on the stage, Johnson asked Davies, a friend of Foote's, what the common price of an oak stick was. "Sixpence", he was told. "Why then, Sir," said he, "give me leave to send your servant to purchase me a shilling one. I'll have a double quantity; for I am told Foote means to *take me off*, as he calls it, and I am determined the fellow shall not do it with impunity." The threat was sufficient; as Johnson said, "he knew I would have broken his bones."

When Johnson thought that the so-called poems of Ossian were not genuine but forged by their 'editor', Macpherson, he said so everywhere without hesitation. Finding other methods fail, Macpherson tried to silence him by bluster and threats. He received the following reply from Johnson:

"Mr. James Macpherson,

"I received your foolish and impudent letter. Any violence offered me I shall do my best to repel; and what I cannot do for myself, the law shall do for me. I hope I shall never be deterred from detecting what I think a cheat, by the menaces of a ruffian.

"What would you have me retract? I thought your book an imposture; I think it an imposture still. For this opinion I have given my reasons to the publick, which I here dare you to refute. Your rage I defy. Your abilities, since your Homer, are not so formidable; and what I hear of your morals inclines me to pay regard not to what you shall say, but to what you shall prove. You may print this if you will."

"*Samuel Johnson*".

Thus we notice that there was a very vigorous animal at the base of the mind and soul we have come to know from his books and his talk. Part of the universal

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

interest he has inspired lies in that. The people who put off the body in this life may be thought saintly, but they are apt to affect us little because we do not feel them human. There is much in Johnson that is very human, and so, very lovable. When we know that he had a turn for eating seven or eight peaches in the garden before breakfast, when we read how he was willing to be knocked up at three in the morning by some young roisterers, and turn out with them for a "frisk" about the streets and taverns and down the river in a boat, when we hear him roaring with gargantuan laughter at midnight outside the Temple, we feel assured that the philosopher is still the man, and has not forgotton that he was once a boy; that he has always had five senses like the rest of us; and that if he bids us to take a serious view of life, it is not because he does not know anything about it.

Another note of catholicity in Johnson is his genuine humanity. His sympathy with the poor was one of the strongest things about him, though he never indulged in nonsensical fictions about the superior virtue or wisdom of the working class. But his humanity was not mere sympathy for and understanding of the poor. He loved men, all men, as men. It was that which made him one of the earliest and fiercest enemies of the slave trade. He loved all life, and all the men and women whom he saw living it. Even the most degraded wretch was not too mean to be loved by him. The tenderness with which he regarded the most forlorn specimens of humanity could never be smothered by any moral priggishness. Boswell tells this story: "Coming home late one night, he found a poor woman lying in the street, so much exhausted that she could not walk; he took her upon his back, and carried her to his house, where he discovered that she was one of those wretched females who had fallen into the lowest state of vice, poverty and disease. Instead of harshly upbraiding her, he had her taken care of with all tenderness for a long time, at considerable expense, till she was restored to health, and endeavoured to put her into a virtuous way of living." Goldsmith once said that the fact of being miserable was enough to "ensure the protection of Johnson."

Johnson, then, was far from being the harsh and arrogant bully he is often supposed to have been. The truth is that at the root of the man there was an unfailing spring of human love. Peace and goodwill were the natural emanations of his heart. He befriended the weak, was kind and tender to children, to servants, even to animals.

It must not, however, be imagined that Johnson's humanity showed itself only in the shape of hatred of slavery and tenderness to the poor. His sense of kinship with other men was not only a serious conviction held on philosophical grounds, but also an expression of his inherent good nature; and it overflowed into the channels of kindly sociability. Both by nature and by principle he was a very sociable man. He always condemned the cold reserve for which Englishmen in general are notorious. This sociability, then, is another element in Johnsons's permanent popularity.

Johnson was undoubtedly the greatest of all recorded talkers. He was an artist

in talk, and talked well for the pleasure of talking well. His talk had a variety of interests. No one would find his lalk dull. He surpassed all men in the readiness with which he could put what he possessed to use. He "flew upon" any argument with extraordinary quickness. And his command of language was such that his talk could be written down and printed without a correction. These qualities have earned for him the name of "the greatest conversationalist of all time."

These then are the great qualties of mind and heart which have given Johnson his unique position in the respect and affection of the English race, and of all lovers of virtue and greatness everywhere.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"One of the most tactful men I ever knew," says a manufacturer, "was the man who fired me from my very first job. He called me in and said, 'young man, I don't know how we're ever going to get along without you, but starting from Monday we're going to try.'"

—*Gene Sherman.*

* * * * * * * *

"Darling," sighed the enraptured young man, "when I think that tomorrow is your birthday, and when I think that a year ago I didn't even know you........"

"Sweetheart," murmured his darling, "don't let's talk about our past. Let's talk about my *present.*"

* * * * * * * *

During evening devotions in a boys' holiday camp, a leader was startled to hear this prayer from a 12-year old:

"O God, we thank thee for every blessing. We are grateful for the birds and the bees and the flowers—they mean so much to those who teach us about them. Amen."

Happiness.

(Horace Miranda, IV B. Com.)

EVERY human soul yearns for happiness.

The pursuit of happiness is the noblest quest that man can undertake. It need never be unsuccessful, for happiness is an eminently attainable object. We have been created for happiness; it must, therefore, be possible for us to attain happiness with a certain amount of sincere effort.

The pursuit of political or social success, fame, health or wealth may end in failure; there is no guarantee that, if we pursue these objects, we can attain them. Nor can we insure ourselves against pain, failure, or betrayal. But by using certain basic psychological techniques, we can, with peace and serenity, meet the best and worst that fate can do. Within our minds we have a power that can overcome fear, hatred and apathy, and can bring us true peace and a sense of achievement even in the midst of confusion and tragedy. We actually can decide for ourselves whether to be happy or unhappy.

A famous psychologist has declared that happiness is no will-o'-the-wisp, but a reality within the grasp of any man or woman willing to work hard for it. He has laid down eight great rules for sound mental health. These are the rules, the observanace of which will ensure our happiness.

The first of these principles of happiness is that *we must have a goal and pursue it faithfully.* In our journey through the ocean of life, we must chart our own course; otherwise, we shall be at the mercy of ungoverned tides of circumstance which may hurl us on the rocks. We may not reach the goal, but we can find a life-time of satisfaction in its pursuit. Without a definite goal, life is barren of hope, or meaning.

Each man must learn certain basic facts about his personality before deciding upon his goal in life. Aptitude tests in psychological laboratories will help him in this choice. But in choosing a life-work, we must have in mind more than a way to earn a living, to amass wealth, or to make a name. We must aim at being as useful as we can be to other men. One who takes up law as a career must have the ambition to defend the helpless and the falsely accused; one who takes up medicine must have a longing to ease pain and bring comfort to those that suffer.

It is only with devotion to a steadily intensifying purpose, for which he will give up pleasure, and even suffer pain voluntarily, that a man can finally attain happiness. This explains why many poor people, though ragged and starving, feel rich: in their goal they possess a precious treasure, seen by nobody else.

There is nothing in the world which can discourage a man who comes under the magical spell of such a burning purpose. The momentum with which he

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

gravitates towards his goal is powerful enough to crush down all obstacles.

The second principle, the observance of which will pave the way for our happiness, is that *we must have an unquenchable interest in knowledge and truth.* The hunger for beauty and the thirst for light are aspirations which bring untold delight to the mind and the heart. It is the happy man's joy to acquire knowledge and to seek wisdom.

We can acquire knowledge all our life-time through reading and study and experiment. It is not enough that we read the newspaper or the best-seller of the day. We must make friends with the great classics, the masterpieces of great men of genius. When we expose our minds to a masterpiece, we absorb insensibly some of the greatness imbedded therein, and we begin to glow with borrowed radiance. To read the Scriptures, the plays of Shakespeare, the speeches of Lincoln, the great epics of Homer and Dante; to listen to the mighty music of Beethoven or Mozart; to fall in love with the great paintings, and the great masterpieces of sculpture and architecture—this is to grow in enlightenment and to enjoy the sweetest delight.

But there is in our hearts a deeper hunger—the hunger of the spirit for immortal truth, for communion with uncreated Truth. We get access to this truth through intuition, through silence, meditation and prayer. To commune with the Infinite we must have quiet in the heart. Only in the silence of the heart can we hear the Eternal Voice speaking to us.

Such quiet hours of communion with the Infinite have the power to soothe all restlessness, to relax all tension. Something universal and true seems to inform and inspire us in our bewilderments.

Thus through study and through intuition, we can learn more and more of the mental and spiritual laws, co-operation with which is an essential condition for the enjoyment of true happiness.

The third law which we must observe in order to attain happiness is that *we should never be content with anything that we do.* We cannot rest smugly on our laurels for long. Complacency makes further achievements impossible. The man with a swelled head is not a candidate for continuing happiness. Conceit and arrogance are deadly to a man's progress. If we have triumphs, let us be happy, knowing that we have been blessed and fortunate. But let us not forget that we have much greater work to do still. Happy the man who realizes this, and, rich in aspirations, sings unto himself: "Build thee more stately mansions, O my soul!"

We must realize that in grief we can grow strong: this is the fourth principle we must keep in mind in our pursuit of happiness. We should look upon sorrow as a blessing in disguise. Not to do so is to increase our sorrow and unhappiness. Self-pity is a sure sign of weakness; and happiness belongs to the strong.

In times of grief, we can find consolation in a goal still to be achieved, in work that must be carried on. Another sure remedy for heart-ache is to put aside our own grief and console others in sorrow. Without an active compassionate interest beyond one's own self, no one can hope to be truly happy.

MARYKNOLL COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Another cardinal principle which must be recognized by us in our pursuit of happiness is that *we must accept misfortune in good faith.* There is a benign and friendly Providence that watches over us all. Whatever happens to us is planned ultimately for our own good. This is the faith which will enable us to accept personal disaster which we feel we do not deserve. This is the faith which ushers in perfect tanquillity in times of distress. This is the faith which brings with it the courage that sustains the martyr who goes obediently to the rack or the stake, rather than be a traitor to truth and conviction.

"Why should I suffer this? Why should this happen to me?", we might ask in times of grief. But happy people are those who have faith in the all-merciful Providence which does and arranges everything for our good, and who are willing to accept the worst in the spirit of co-operative surrender.

The sixth law which we must observe in order to be happy is that *we must never entertain any grudges.* Hate is a deadly drug which causes physical and mental deterioration and disease. Even insanity is sometimes born of harbouring dislike and hostility. These negative feelings make of the mind a snake-basket of bitterness, and bring to us unquiet nights and irritable days. It is literally true that anger, jealousy, and other bitter feelings burn out the cells and tissues of the body, use up adrenalin, and ruin the healthiest frame.

And so the man who aspires after happiness must learn to overlook little slights and promptly forgive the gravest offences. If he refuses to do so, he is inviting unhappiness. We begin our journey along the road to happiness when we stop getting angry or afraid, when we bid good-bye to the tendency to brood over insults, when we refuse to nurse the memory of wrongs, real or fancied, done to us.

Another thing we must realize if we want to be truly happy is that *we must do more than we are required to do.* When we perform extra services beyond the call of duty, we secure thereby immense personal satisfaction. Such spontaneous generosity brings along with itself great happiness; for when we give of ourselves more than we must, we assert our kinship with Him who is Eternal Goodness, whose nature it is freely to love and freely to give.

The last ingredient in this prescription for happiness is *the recognition of the true values of obstacles and even of viciously unfair treatment.* What seems like the worst troubles in our life often pay us the biggest dividends. We become strong, virile, spiritual athletes by taking the blows of life as if fate were a sparring partner. Even injustice and persecution are blessings in disguise, and will reveal their constructive value in course of time.

There is nothing new in these eight rules; they are all to be found in the 'sermon on the mount'. It was the greatest Psychologist of all time who promised happiness to the pure in heart, to those who hunger and thirst after rightousness, to the poor in spirit, the mourners, the meek, the merciful, the peace-makers, and the persecuted.

The Worker Under Communism.

(M. Joshua, II U. C.)

COMMUNISTS and fellow-travellers all the world over think and speak of Soviet Russia as the "Workers' Paradise." It is reasonable for us, therefore, to expect that workers are happy, free, contented, and prosperous in that country. But are they?

When the Revolution had been won and it was time to settle down to rebuilding Russia along Marxist lines, Lenin realized that any attempt to hand over everything to the workers would lead to bankruptcy and complete ruin of the new regime. He therefore re-introduced many old capitalist features under the title of the New Economic Policy (NEP). Under this policy, many bourgeois experts, who had been maligned and discredited in the first glow of the Revolution, were brought back to important posts. The trade unions also benefited from the change, and were comparatively free from the control of the Party. Nevertheless, Lenin made it perfectly clear that the aim of the unions was not primarily the economic welfare and freedom of the worker. "The unions are an educational organization, a school of administration, a school of economic management, a school of Communism". Accordingly, Communism has always looked upon trade unions as political tools serving Party interests.

As the power of the Communist Party increased, it made it clear that it did not intend to allow the continuance of autonomous unions which might defy Party orders. Means were taken to bring every union under the direct control and command of the Party. Trotsky, who had not yet been branded unorthodox, told the Third Soviet Trade Union Congress: "We are now heading towards the type of the labour that is socially regulated on the basis of an economic plan, obligatory for the whole country, compulsory for every worker. ....This is by no means a simple task, for man is lazy..........The bourgeoisie at first drove the peasant out of the high roads and then grabbed his land. When the peasant refused to work in the factories, the bourgeoisie branded him with a hot iron, hanged or shot him, and so forcibly trained him for manufacture ......What are our methods? They are not less varied.........We know that every labour is socially compulsory labour." This statement is an early foreboding of things to come: the complete subordination of trade unions to Party discipline, heavy punishment for violation of labour contracts, complete ban on all strikes and demonstrations, and the imposition of forced slave labour.

The leaders of the Party began by removing trade union leaders who did not want to surrender union autonomy. By 1930, the unions were nothing but tools of the Central Committee, more like a

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

branch of the army than anything else, ready to execute Party orders blindly. There was no longer any freedom of discussion, no collective bargaining. Strikes became offences against the State.

After the NEP period, industry in Soviet Russia passed on to a quasi-state corporation. This kind of corporation is run by a manager appointed by the chief of the bureau under which he works. This manager has extensive powers: he hires and fires his workmen, fixes wages and bonus, imposes penalties. As in the case of the worker, his own bonus depends on the efficiency of the enterprise. If the output falls below the quota demanded by higher authorities, the manager is liable to imprisonment up to eight years. It is evidently in his interests to urge his employees on to ever greater and greater effort, with suitable stimulants of reward or punishment. The manager is penalized if he should fail to penalize workers for absenteeism and other breaches of discipline.

There has been a continuous tightening of the Labour Code. In 1922 management could dismiss a worker who was absent from work for three successive days, or six days in a month. In 1927, absence for any three days in a month meant dismissal. In 1932, one day's absence was sufficient reason for summary dismissal and automatic eviction from living quarters. Since 1940, workers have been frozen to their job and quitting has become an offence punishable by imprisonment. Workers can be transferred from one end of the country to another whether they like it or not.

Boys from 14 to 17 years of age, and girls from 15 to 16, may be drafted, that is, sent for training in vocational and railway services, whether they like it or not. Similarly, boys and girls, in the age group 16—18, may be drafted for industrial schools, and boys up to 19 for foundries, smelters, drilling, metallurgy, and oil industries. After this period, the trainees are forced to work for four years in government concerns. Graduates must work from three to five years in positions assigned to them. In this way millions of Soviet citizens are trained for, and sent to, *jobs selected for them by the authorities*, without regard to personal preferences, or the wishes of their parents.

In 1938, a warning was given, or a transfer to a lower-grade job made, for late-coming, leaving work before time, prolonging lunch interval, and loitering on the job. Three violations a month meant dismissal. In 1940, all these offences were made subject to severe managerial discipline. In the same year, obligatory overtime up to three hours could be imposed, though there are many cases of this period being extended. Changes to these regulations have all been in the direction of greater severity. A special feature of Soviet Labour Law is financial responsibility for damage done—even damage caused unwittingly. Liability may extend to the full amount of damages, or be restricted to a percentage of the worker's pay; but sometimes it exceeds considerably the damage done. While Russia was at war, during 1941-45, more stringent measures were taken. Once disciplinary measures are introduced, they nearly always remain for good.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Theoretically, Communism stands for the abolition of all special class privileges. But in practice, it has created a larger number of privileged classes than it has liquidated. The earnings of the bulk of the population consist of wages and salaries, which allow a wide latitude of difference. Piece-work and bonuses, without any guaranteed minimum wage, constitute the basis of compensation. Progressive scales of piece-work, i. e , quotas to be fulfilled, are issued by the Government for individual industries. These quotas are sometimes excessively high, and severe hardships are imposed on the workers in the effort to fulfil them. Moreover, the quota is often raised higher and higher as the workers produce more and more, so that the majority pursue an illusive ideal which continuously recedes from them. The Stakhanovites are really a privileged class of workers. These 'Heroes of Labour', or shock-workers, are awarded special benefits such as tax exemption, better and extra living quarters, special canteens and restaurants, greater facilities for education. They receive personal salaries, and personal pensions granted without reference to any scale of wages. Sometimes they receive Stalin prizes Thus they build up a substantial fortune. This favouring of the more robust and efficient worker, with whom the weaker cannot hope to compete, has led to the latter being despised, and has created a new proletariat in that very communist society which calls itself a classless society.

The achievements of the 'Heroes of Labour' has the effect of raising the average output expected of every worker. This puts the average Russian worker in a very unenviable position compared to his opposite number in other countries. With unions always siding with management, he is left to his fate in his effort to fulfil an ever-rising quota. If he fails to fulfil the quota, he gets less pay, is obliged to buy cheaper and less nourishing food, and only a smaller quantity of even that, with the result that he gets progressively weaker and less able to fulfil the quota. He thus becomes more and more 'inefficient'; and inefficiency involves not only the loss of benefits, and possibly of the job, but also court prosecution.

Thus the lot of the worker in Communist Russia—and in other Communist States—is not a happy one. The instruments with which labour can protect itself in other countries, such as trade unions, legislation, the courts, the administration, the press and other means of publicity, are all agencies of the employer-state in Russia. The worker is therefore completely at the mercy of his all-powerful master, the State; his 'right the work' is now nothing but an obligation to suffer exploitation.

In Red China, too, labour is organized, but not for the good of the worker. About a year ago, a document entitled *Labour Regulations for State-operated Enterprises* was put out by the Communist Government. Its theme is simple: the duty of the worker is "to observe labour discipline". The new constitution of Red China makes violation of labour discipline a matter for the people's court.

The new regulations consist of 24 articles. They paint a picture of a

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

throughly militarized police state which looks upon workers as mere tools in carrying out the plans of the State.

Article I, for example, makes it illegal to employ a worker who does not have the government "work book" which lists his previous employment, education, and police record.

Article 3 lays down that there can be no wage bargaining. Wages are fixed according to standards laid down by the communist authorities.

Article 4 states coldly: "No worker or staff member hould suspend work or be transferred without the approval of the chief or manager of the factory; otherwise it will be considered a breach of labour discipline." That, in Red China, means criminal prosecution.

Article 5 tells the worker that he has a right to "complain to the trade union under which he comes", if he doesn't agree with the boss. But as the trade unions are set up by law, and are controlled absolutely by the Communist Party, this right of complaint doesn't amount to much.

Article 7 states that the duty of plant management is "to organize the workers", to "tighten labour discipline", to meet assigned quotas, and to observe all labour laws. Managers who fail to obey these regulations are hauled before a people's court, and often shot "for violation of discipline."

Article 8 states that the workers must be "serious and responsible"; they must "observe correctly the working hours, apply the entire working period to production, do nothing unrelated to production engage in no idle talk, take no idle walks, not quarrel, and not interfere in the work of others." The same article requires that they fulfil the production targets decreed by the Governmet, follow factory leadership absolutely, and turn out no rejects. This article means that any worker who goes to the toilet, smokes, talks for a few seconds to a fellow worker, or turns out a defective article by accident, can be summarily hauled off to a people's court. His sentence may be anything from loss of wages to a term of imprisonment in a corrective lobour camp.

Article 9 states that hours of labour are fixed by factory management. There is no question of fixing the hours of labour through collective bargaining.

Article 13 forbids, under threat of penal sanction, any stoppage of work for chatter or social activities, calling any meetings "concerning social work", payment of wages, or other acts during working hours, and engaging workers or staff "in any activities which interfere with the regular work."

Article 15 provides punishment for minor breaches of labour discipline, in the form of oral or written warning, giving of demerits, or transfer to work paying lower wages.

Article 16 lays down that more serious cases shall be "sent to the court for legal sanction."

Article 17 requires discharge for "late arrival or early departure without good reason, or playing around or sitting idle during working hours."

Article 21 provides that if discipline is poor and the worker causes loss of tools, or equipment, or product, the management of the factory can charge him for

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

TAMIL DRAMA-"*PHALCI PER VAZHI*" 1955-'56

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

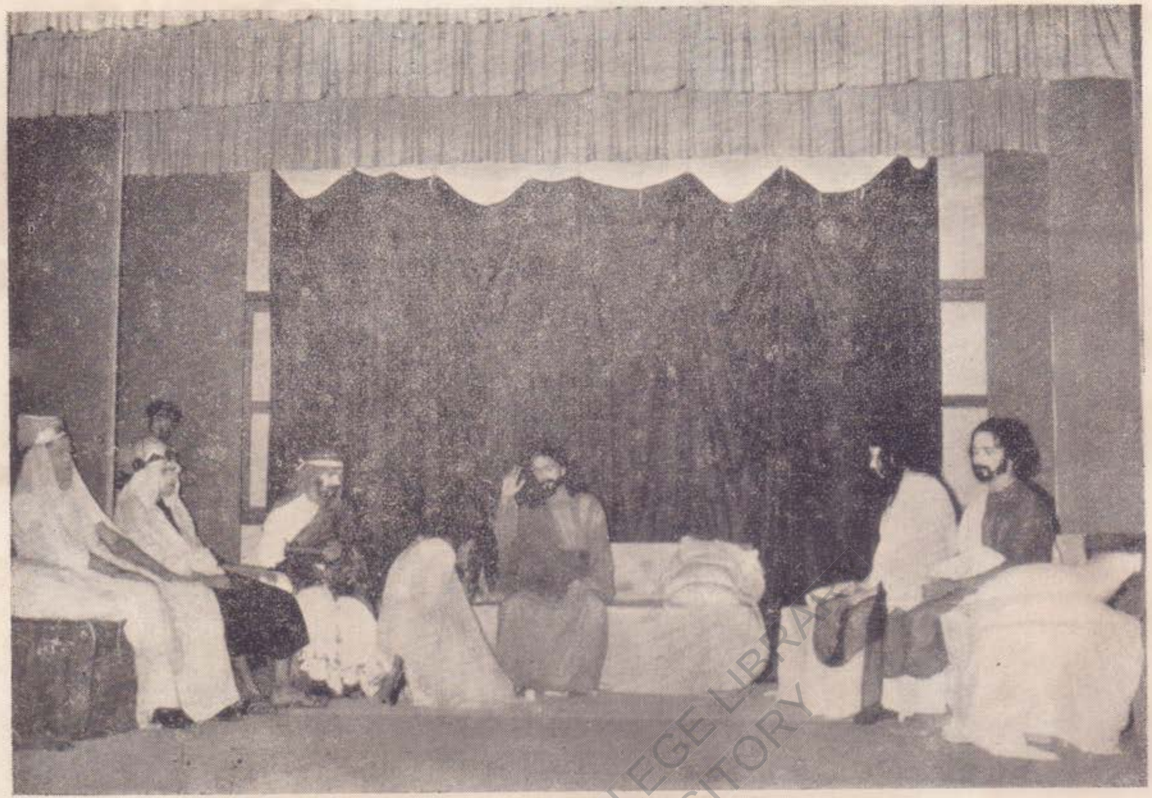

TABLEAU BY THE STAFF 1955 – '56

ENGLISH DRAMA *"THE ESCAPED CONVICT"* 1955 – '56

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

the loss, deducting it from his pay "until it is completely paid up."

These regulations preclude any legitimate trade-union activity in Red China. There is no freedom of movement for the worker. He cannot protest or strike against inhuman "labour discipline." He has only one duty, and that is to work hard. He is not to talk, or smoke—but simply to produce. Over his head hangs the constant threat of being sent to a people's court for violation of one or another article of the regulations.

Do the workers of India want to have the same conditions of labour introduced into our country? Those of them who support Communism do not realize what they are bargaining for.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Having worked himself into his usual fury about the day's events in New Delhi, a news-commentator wound up his comments with: "Rain tonight and tomorrow; relative stupidity, 98 per cent."

* * * * * * * *

Husband to wife, who is driving: "How about letting me drive for a while, so I can relax?"

* * * * * * * *

Wife to husband sprawled in easy chair: "Aren't you afraid your self-winding watch will run down?"

Midnight Visitors.

(Short Story)

(C. George Jacob, IV B. Com.)

THE clock struck eleven. One more hour to midnight! I had not been able to write a single line, though I had been at work for more than two hours. It had been my intention not to go to bed that night before completing the second chapter of my latest novel, *The Vanity of Human Love.* But the breeze of inspiration did not blow in my direction that night, and struggle as I might with my mind, ideas just failed to take shape. It was not as though I were a novice at the art of novel-writing. I had already published a dozen good-sized books of fiction, and had earned the name 'the Novelist of Pessimism.' I don't, of course, subscribe to the view that I am a pessimist. To my mind, I am just a plain, unvarnished realist. I know what women are: painted sepulchres, faithless and sadistic. You are free to disagree with me, but it was bitter experience that taught me this truth. There was a beautiful girl whom I loved once. Her name was Mary Rose. Well, after promising me a thousand times that she would die rather than live without me, she jilted me and hooked a new lover. She taught me what women are. I paint them in my novels as they are – and people, not yet disillusioned like me, call me a cynic.................Well, this particular night, I found that the vein of inspiration had temporarily dried up. I wrote and scored out, wrote and scored out, wrote and scored out............

It was a fearful night. A terrific storm raged outside. The rain poured down like a thousand cataracts. The winds shrieked and howled through the coconut grove in which my house stood, and through the timber forest not half a mile away. "He who stirs out tonight is the very devil himself", I said half aloud.

Just then the door-bell began to ring, faintly at first and hesitatingly, then loudly and insistently. Now, I am not a coward, but, goodness knows, I was not a little disturbed when the bell began to ring that midnight. I lived all alone in that ancient house, except for my cook and a small boy who ran errands for me. But it was their custom to finish their work and leave the house—and me, in peace—by six in the evening. During the nights I was always all alone.

Well, I summoned all my courage, and went to the front-door. I withdrew the bolts and cautiously opened the door.

There stood before me a fearful figure. "Hallo, Jacob," he said, and stepped into the brightly lighted hall. I stared at him. He was dressed in the most fantastic costume I had ever seen in my life. Long, unkempt beard, and fibrous, dishevelled hair added to the bizarre effect of his tattered and parti-coloured coat, bright red shirt, and bright yellow trousers with bright green stripes. "My God! A lunatic!" I thought, and hoped

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

fervently he was not a homicidal maniac. "Called me by name, too," I recalled, beads of perspiration beginning to stand out on my forehead.

He was drenched to the skin. His clothes were dripping. His teeth chattered, and his emaciated frame trembled visibly. He shook himself like a dog coming out of the water, and grinned. A faint recollection of such a grin flitted through my memory. But for the life of me, I could not place the man.

"Don't stare like that, Jacob," said the man re-assuringly. "I am no lunatic, though I may tell you the world thinks that, and I encourage them in their delusion, for my own purposes."

I was sure that the man standing before me was the most demented lunatic in the world, and I faltered when I said, "You seem to know me, but, pardon me, I must say I do not recollect you so well."

"You never had a memory for faces, Jacob, and I cannot blame you for not recognizing me in this—well, fantastic—disguise. But do you remember Marshall, the captain of the football team the last year you were at college?"

"You don't say you are John Marshall?"

"I am he", said my unwelcome visitor. I could not believe him. That tall, powerfully built athletic young man—was he the same as this bag of bones standing before me, dripping water, and shivering like a malarial patient? The fellow who stole my girl from me—was he this ghost?

"You don't seem to believe me. But when I tell you my story, you will believe. But before I do that, please get me a change of clothes. You don't want me to catch a chill, do you?"

"I'm sorry, I was so taken aback by your appearance", I said, and hurried in to get him some clothes. When I returned, he stepped into the bath-room attached to the guest-room, and came out in a few minutes, looking even more ludicrous in the clothes I had brought him.

"As soon as this rain stops, I shall leave you," said he, "but till then let me avail myself of your hospitality."

"Hospitality, my foot!" I thought. "The cheek of the fellow!" Less than five years before, he had inflicted the greatest possible injury on me, and now here he was, coolly thrusting himself on my 'hospitality'!

He sat down on a chair, hugging himself against the cold.

"And now I will tell you my story. Write it down with a few frills when you have the time." He held me with his eyes, as the ancient mariner held the wedding guest, and I slumped into another chair, a few feet from his, and resigned myself to the inevitable.

"I see that you are thinking of the old times," he began. "You must thank me for having saved you from that abominable specimen of the female species, called Mary Rose"

I could murder him now, but I sat where I was, and said nothing.

"She did not deserve your love. I did not steal her from you, as you think. She thought I was very rich, and after throwing you overboard, roped me in. But after you left college, she gave me up in favour of a richer fellow. She left

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

college abruptly, and after a few weeks, sent me an invitation to her wedding. The bridegroom was, of course, that unfortunate captive of hers. I went to her wedding, all right, and stabbed her and him at the reception, in front of all the guests. Neither of them died, though. I ran away, singing wildly, and danced in the streets, yelling at the top of my voice, "Siren, Siren, beware of the Siren!"

All this was news to me, for to forget the pain of my disappointment, I had left the country, and was touring abroad when all this happened—if, indeed, all this had happened. I now showed greater interest in his story.

He continued: "The police caught me, inevitably, and charged me for attempted murder. But I put on a good show in the lock-up, and in the court-room, and that innocent judge—God bless him!—ruled that I was a lunatic, and ordered that I should be shut up in an asylum. They did so, but I escaped last week, after spending nearly four years among those wonderful mad men. The police are after me even now, but I reckon I will give them the slip, and flee the country. Write all this down, Jacob, for I have learned you are a famous novelist now. And one after my own heart, too, for don't they call you the "Novelist of Pessimism'?"

This was compliment, and I thanked him. In fact by now my heart was filled with sympathy for the poor man, all bitter feelings having evaporated into thin air while I listened to him.

"Yes," he continued, "I saw some of your books on the counter of a bookstall, and read the praises printed on the jackets of one or two of them.......... What's that? Another caller at this time of the night?"

Sure enough, the door-bell was ringing again. For a second time, I went to the front-door and opened it. A Capuchin priest apologized for disturbing me at that time of the night, and gently stepped into the hall. I closed the door.

The priest was drenched to the skin, as my first visitor had been. I noticed blood on his hands and cassock, and anxiously enquired what the matter was.

"I'm on my way back to the friary from a death-bed," he explained. "Last evening a messenger came to the friary, and told me that a man was dying at the Blue Hill Estate, and wanted to see me before he died. It's about twenty miles to the estate from the friary, but the last bus had already gone, and so I decided to cycle the distance. Thank God, I did so, for the man had not been to the sacraments for the last twenty years. I reached him just in time. It turned out he was one of my class-mates at the college some thirty years ago. He had heard that I was now the Guardian of St. Antony's friary, and had sent for me. I heard his confession, and gave him the last sacraments. He died soon after—a very happy death. I am now on my way back, as I told you. Unluckily, my cycle-lamp went out, and I had a rather bad fall when the cycle jumped into a deep gutter, a little distance from your gate. Seeing this house lighted, I came in for help, for, you see, my right arm seems to be broken."

Neither Marshall, nor I interrupted the priest's narration. Indeed, he spoke fast, and did not stop for breath. But now we

both jumped up. I examined the priest's hand—I had once been a scout—and found that the arm was, indeed, broken. I soon bandaged it as well as I could. Marshall and I then helped him to undress, and put on some warm clothes

"Where is your cycle, father? I shall go and bring it in," I offered at last. He said he had managed to push it to the side of the road, and had left it there. After seating the priest on a sofa, I put on my mackintosh and hat, and went out into the rain. I found the cycle and brought it in.

I was astonished to see the priest and Marshall engaged in earnest conversation. When I offered to drive the priest to a hospital some miles away, he thanked me, but said he would rather go to the friary. There was a friar there, who had once been a famous surgeon, and he would attend to his broken arm.

"I shall then bring the car out, father," I said, and made for the garage. When I brought the car into the portico, the priest climbed in, and Marshall said: "Jacob, I'm accompanying the father to the monastery."

I stared at him. "I thought you intended to flee the country," I said.

"That's all right, son," said the priest. "John has told me his story, and I am taking him to the friary. He will stay there for some time."

"For ever," said Marshall, and climbing into the car, seated himself to my left. "You know, Jacob," he said, "I've been thinking. Mary Rose had taught me to hate the world. I had convinced myself that there was no selfless love in the world. But this father here has taught me another lesson. For the sake of consoling a man, who he did not then know was an old friend, he decided to cycle nearly forty miles in this fearful night. There is, therefore, such a thing as selfless love in this world. I want to know more about it. I feel convinced that I shall be happy as the humblest servant in the Capuchin monastery."

"Very likely," I said. For similar thoughts had taken shape in my mind.

I dropped them at the monastery and returned to my house. Before retiring to bed I tore into bits all that had been written of *The Vanity of Human Love*, and threw the pieces into the fire.

Now I am writing another novel. It is entitled *The Triumph of Divine Love*.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

Husband to wife: "The boss was a perfect lamb when I asked for a rise in salary. All that he said was 'Bah'!"

The Unbreakable Bond.

(Short Story)

(Mohan Mathew, IV U. C.)

LEELA and Ramachandran were students at the same college. Leela attended the Junior B. A. class, and Ramachandran studied in the Senior B. A. They loved each other passionately.

Leela was the only daughter of a rich and powerful landlord. Her mother was dead. Ramachandran had lost his father when he was very young, and since then his devoted mother had brought him up, and found the means to educate him by stooping to every drudgery and denying herself every comfort.

* * * * *

The year came to a close. The two lovers parted, not without tears. When the results of the B. A. degree examination were published, they were both very happy to find that Ramachandran had passed with a first class in English. When the holidays came to an end, he rejoined his *Alma Mater* as a lecturer. Leela was now his student.

* * * * *

That academic year also came to a close. Leela and Ramachandran were more deeply in love than ever. When the examination results were published, and Leela was found to have passed creditably, Ramachandran approached her father and asked his permission to marry her. But Leela's aristocratic father treated him discourteously, and told him that he could give up thinking about Leela, and look for a wife elsewhere.

The next day Ramachandran met Leela at a secret rendezvous, and asked her to marry him against her father's will. But Leela pointed out that her father was very influential, and could secure his dismissal, and thus ruin them both. She suggested that he should secure a job at a distant place, and then she would run away from her home and join him, if her father was still obstinate.

* * * * *

Accordingly Ramachandran applied for, and secured, a commission in the Royal Indian Air Force. World War Two had just begun. After training, Ramachandran was sent to North Africa. Leela received a letter from him almost every day for six months. Then came the terrible news. Ramachandran's plane had been shot down over the sea. His body had been recovered in a highly decomposed state.

* * * * *

Ramachandran's poor old mother died from shock.

Leela's heart was broken.

* * * * *

A month passed. Leela's father told her that she must now marry the rich young man he had chosen for her. He had been pressing her to do so for some months now. Leela wept. She went without food. She hardly ever came out of her room. She appealed to her father again and again to postpone the

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

marriage for a few months. But her father was adamant. He fixed a date for the marriage. It seemed that Leela had no alternative but to submit to his will. Happy at the thought of entering into an alliance with one of the richest and most powerful families in the whole district, he went ahead with preparations for the wedding.

* * * * *

Early in the morning of the day preceding that fixed for the wedding, there was consternation and alarm in Leela's house; for Leela was nowhere to be seen. Search parties were sent out in all directions. For four days there was no news of her.

On the fifth day, one of the search parties saw her body hanging from a tree in the midst of a small private forest. It was in a highly decomposed state, and could hardly be identified. But the remains were brought away, and cremated according to the rites of Hinduism.

* * * * *

Leela's father realized his folly—too, too late. The deepest gloom came over him. From now on he led the life of a recluse.

* * * * *

As soon as Ramachandran realized that his plane had been badly hit by a burst from the powerful guns of one of the attacking German fighters; he baled out. He floated about on the blue waters of the Mediterranean for some hours, and then lost consciousness. When he opened his eyes again he found himself surrounded by men in German uniform. He realized that he was a prisoner-of-war.

* * * * *

Ramachandran was sent to a prisoner-of-war camp. His greatest sorrow was that he could not write to, or receive letters from, his dear Leela. For one year he could receive no news of her.

The Germans, however, were at last persuaded to make enquiries through the Red Cross. After a few weeks he was informed that Leela was dead. This dreadful news stunned him; but he resisted every temptation to commit suicide, because he said to himself, "Perhaps the news is not true."

* * * * *

The war ended. Ramachandran regained his freedom. He flew to India by the first plane that was available. He hastened to his native village. He was assured by everyone that Leela was dead. She had committed suicide for love of him! Why had he left the country without taking her with him! But his self-reproaches could avail him nothing now. He decided to devote the rest of his life to the service of humanity. He joined a medical college. The years rolled along, and at last the University awarded him his M. B. and B. S. Not satisfied, he proceeded to London and took other advanced degrees in medicine and surgery. Finally, when he felt satisfied that he was really well qualified, he returned to India, and in a short time proceeded to Bombay and accepted appointment on the staff of a private hospital run by a charitable organization.

* * * * *

The superintendent of the hospital was glad to get as one of his assistants a young doctor who had had so distinguished an academical career as Dr. Ramachandran. He, therefore, called together the entire staff of the hospital, and formally introduced them to the new doctor.

The doctors were introduced first; then the nurses. Among these was one who had been looking intently at the new doctor from the time he entered the room with the superintendent. When her turn came to be introduced, the superintendent said: "Sister Chandramathi. Like you, doctor, she also comes from the great South. She has been with us more than a dozen years now. She was just a child when she first came............What's the matter, sister?" The Superintendent and Dr. Ramachandran reached forward at the same instant and caught the nurse in their arms before she fell to the ground in a fainting fit. Two or three of the other nurses stepped forward and bore her away into a room nearby.

* a * * *

When the introductions were over, Dr. Ramachandran retired to his private quarters with a very disturbed mind. "Who's she?" he asked himself again and again. "She resembles my Leela so much—but Leela has been dead these thirteen years", he thought. "But why did she faint thus?" he argued. "Perhaps she has a weak heart, and standing in that crowded room must have been too taxing for for," he explained to himself. "What a fool I am to give so much thought to an accurrence, which, after all, is not so unfrequent a phenomenon!" he said to himself at last, and turned to other business.

* * * * *

When nurse Chandramathi regained consciousness, she expressed a desire to meet Dr. Ramachandran. He was sent for. In a few minutes he came. The nurse who was attending on Chandramathi left the room, leaving her and the doctor alone.

"Please doctor, draw that chair closer to my bed and sit down," said the nurse.

The doctor did so, and looked at her enquiringly. The more he looked at her, the more she seemed to resemble his dear dead Leela. He wondered whether this woman on the bed before him was a relative of Leela. "Or was it possible—but no, how could that be?" he thought.

"Tell me, doctor," said Chandramathi, "are you a native of Kanakapuram?"

"Why? How do you know?' said the doctor.

"And were you ever a student of the S. M. College?" pursued the nurse.

"I was," said the doctor, his heart beating fast.

"One more question, doctor," continued Chandramathi. "The body recovered from the Mediterranean was not, therefore, yours?"

The doctor lost control of himself. He jumped up and knelt near the nurse's bed. He said in a choking voice: "Surely, surely, you are not—"

He did not complete the sentence. The nurse sat up on her bed, and said: "Yes, I am she."

"I knew it, by God, I knew it," said the doctor.

They were locked in the sweetest and most passionate embrace which lovers have ever been locked in.

* * * * *

That evening, when Ramachandran and Leela met again, they had many things to talk about.

"Whose was that putrefied body found in the forest?" asked Ramachandran.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"Some unfortunate female's" replied Leela. "A voice deep down in my heart continuously whispered to me that you were not dead, and I did not, therefore, think of suicide at all. Were *you* sure that I was dead?"

"I was not, until I returned to our native village," said the doctor. "But there everybody assured me that you, poor creature, was no more among the living."

"I was glad when I read in the papers that my dead body had been found in the forest," said Leela. "Nobody would seek for me thereafter. As for you, I always felt sure that God would bring you to me. And now, my father, who has turned recluse, will only be too happy to bless our marriage. He has learned the lesson of his life Will we start for Kanakapuram tomorrow?"

"Sure, we will," said Ramachandran.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"Carry on, Son!"

By

Archbishop Richard J. Cushing.

(His Grace The Most Rev. Dr. Richard J. Cushing, Archbishop of Boston, Mass., U. S. A., is one of the greatest Americans of to-day. Born of poor parents, he climbed all the way to eminent leadership through faith in God and faith in himself. Every year he spends millions of dollars in charities of every kind, founding, and giving liberally to, orphanages, hospitals, distitute homes, etc., so much so that he is popularly known as the 'Archbishop of Charities'.)

THREE words of my father's that changed my life I can never forget. On a street car he spoke them, between two clangs of the motorman's bell, three words to help and hearten a teen-age boy. They help and hearten him still, that boy grown old and Archbishop of Boston.

Long ago this happened on a late Winter night in 1912, when my Dad was a blacksmith in the South Boston carbarn; and myself at 16, confused and unhappy, a probationary junior at the Jesuit high school, whom only his parents thought capable of college, and they but prayerfully and in spite of the letter I had brought home that day from the prefect of studies.

Leave the Stew on the Table.

Dismayed by my midyear exams the good Jesuit father had sent in haste for Dad An evening appointment it had to be, for the street lights were on when my father left for work, and were burning again before he reached home. Ten hours he worked, seven days a week; a

big man and gentle; a good provider, the neighbours said, and Father Twomey, our Pastor.

Well I remember that fateful night, with the letter waiting for Dad to read. Over 40 years I can see our kitchen, and the supper waiting, while he read the letter, and said when he'd done, "Never mind the stew, Mary, we'd best get started. Put your rubbers on, Richard, it's beginning to snow."

At 8 o'clock we were there, in the rectory of the Jesuit church, listening to the prefect of studies. The young Father spoke gently, explaining my status, questioning the wisdom of keeping me in hi_h school. "After all, Mr. Cushing," he said, "God calls His children to many vocations - a comparative few to the life of the intellect, and fewer to the dignity of His priesthood."

Big and straight in his chair, my father listened, his good hat in his lap, firmly held with both hands. Only once and quietly he spoke in my defence: "It could be Father, he's been working too hard, weekends and evenings for Father Twomey." And with modest pride added, "Assistant janitor, you might say; a good boy and willing."

"No question of that," said the young priest, rising, "nor must you feel bad about it at all. St. Joseph was a carpenter. God will find work for this Richard of yours."

My father thanked him. "Goodnight, Father," he said.

My Immigrant Father.

As if it were yesterday, I recall the cold wet dark of the car stop, and the rain that was snow in the oncoming lights of our southbound car. We rode homeward not talking, each with his thoughts, and mine unhappy. At last I said, pretending indifference as boys will, "They can have their diploma. I'll get a job and help at home."

Dad answered me quiety, words I missed in the crowded aisle. Then three I didn't miss, clearly heard between two clangs of the motorman's bell. "Carry on, son," he said.

And when we got off at City Point, a few words more. My immigrant father, inarticulate often, but to me that dark night the best of my teachers. Hurrying homeward, "Do the best you can," he told me, "'tis all God asks. He''ll do the rest." Commonplace words, but who knows better to help and hearten child or man, teen-ager or bishop?

"Carry on," said my father long ago. With God's help I will—we will, His children, you and I. I pass it on to other young lads who find the going rather difficult.

From 'Parade' magazine of the Long Island 'Sunday Press'

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

MALAYALAM SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

മഹാകവി കാളിദാസൻ

Mathew Chacko III U. C.

സംസ്കൃത സാഹിത്യ നഭോമണ്ഡലത്തിലെ അത്യുജ്ജ്വലതാരമാണ് മഹാകവി കാളിദാസൻ. "കാവ്യേഷു മാഘഃ കവി കാളിദാസഃ" എന്ന മഹദ്വചനം സർവ്വവിദിതമാണല്ലോ. ഇദ്ദേഹം മഹാകവിയെന്നപോലെ ഒരു പ്രശസ്തനാടകകർത്താവുമാണ്. കാളിദാസകൃതികൾക്ക് ഇതരകൃതികളെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ട്. ലളിതമധുരമായ പദാവലി, അർത്ഥപുഷ്ടി, ചമത്കാരമാധുരി, ഔചിത്യം, പ്രസന്നത, ഓജസ്സ്—ഇവയാണ് കാളിദാസകൃതികളിൽ സർവ്വത്ര പരിലസിക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ. ലോകനീതികൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നതിലും തത്ത്വോപദേശങ്ങൾ നൽകുന്നതിലും മഹാകവി ബദ്ധശ്രദ്ധനാണ്. ആശയസമ്പന്നനും ആദർശസമുന്നതനുമായ ഒരു വിശ്വമഹാകവിയാണ് കാളിദാസൻ. ഉന്നതവും, പരിപാവനവും, ശാശ്വതികവുമായ അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിച്ച് അത് അപ്രകാരം തന്നെ അനുവാചക ഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

കാളിയാൽ അനുഗൃഹീതനായ കവി "അസ്തികശ്ചിദ്വാഗർത്ഥഃ" എന്നു സ്വയം അഭിമാനിക്കുന്നതായി ഐതിഹ്യങ്ങളിൽനിന്നു നാം ഗ്രഹിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവചനം ഒരു നിത്യയാഥാർത്ഥ്യമായി പരിണമിച്ചു; അഥവാ ആ വാഗർത്ഥം കാലാന്തരത്തിൽ സനാതനവും അക്ഷയവുമായ ഒരു നിധികുംഭമായി കാളിദാസനു പ്രയോജനപ്പെട്ടു. മഹാകവിയുടെ എല്ലാ കാവ്യങ്ങളും നാടകങ്ങളും ഒന്നുപോലെ പ്രസിദ്ധങ്ങളാണെങ്കിലും എല്ലാ കാലത്തും കാന്തിപ്രസരത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിജയസ്തംഭമായി പരിലസിക്കുന്നത് 'ശാകുന്തളം' നാടകമാണ്. അതിന്റെ പ്രാധാന്യം എന്താണെന്നു നോക്കാം.

ശകുന്തള കണ്വന്റെ എന്ന പോലെ തന്നെ കാളിദാസന്റെയും പ്രാണനാണ്. അവൾ ആ മഹർഷിശ്രേഷ്ഠന്റെ വളർത്തുപുത്രിയാണെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിലൂടെയാണ് മാതൃത്വവും പിതൃത്വവും അവൾക്കു ദൃശ്യമാകുന്നത്. അനസൂയാ പ്രിയംവദമാർ ശകുന്തളയുടെ സഖിമാർ മാത്രമല്ല, അവളുടെ ബഹിശ്ചരപ്രാണൻ തന്നെയാണ്. ആശ്രമത്തിലെ പക്ഷിമൃഗാദികളും വൃക്ഷലതാദികളും ശകുന്തളയുടെ സഹോദരങ്ങൾ തന്നെ. എന്നുവേണ്ട, അവിടെയുള്ള സകലതും അവളുടെ സ്വന്തം തന്നെയാകുന്നു. സ്നേഹദീപ്തി, സ്നേഹവ്യാപ്തി, സർവ്വം സ്നേഹമയം—ഇത്രയുമായാൽ കണ്വാശ്രമമായി. അഹോ! കാളിദാസഭാവനാ വൈശിഷ്ട്യം വിസ്മയാവഹം എന്നേ പറയേണ്ടൂ. വിശുദ്ധിയും, ശാന്തിയും, തൃപ്തിയും തികഞ്ഞ തപോവനം എല്ലാകാലത്തും ശ്ലാഘ്യം തന്നെ, സംശയമില്ല. എന്നാൽ വനകന്യകയായ ശകുന്തളയിൽ അനന്യസാധാരണമായിട്ടെന്തെങ്കിലുമുണ്ടോ എ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ന്നാണ് നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതു്. ഉണ്ടു്. നിശ്ചയമായുമുണ്ടു്.

ജാതമാത്രയായ ശകുന്തള അപ്സര സംഭവയാണെങ്കിലും ഭൂദേവിയുടെ നഗ്ന വക്ഷസ്സിൽ ശകുന്തലാളിതയായി പ്രകൃതിയോടൊട്ടിപ്പിടിച്ചു കിടക്കുന്നതായിട്ടാണു ലോകദൃഷ്ടിക്കു വിഷയീഭവിക്കുന്നതു്. കല്പവല്ലിയുടെ ആ നവമുകുളത്തെ പ്രകൃതിയിൽ നിന്നടർത്തിയെടുത്തു് ശുശ്രൂഷയാൽ പരിപോഷിപ്പിച്ചു വികസിപ്പിക്കുന്നതു തപോധനനായ കണ്വനല്ലാതെ മററാരുമല്ല. ആ പ്രകൃതിബീജത്തെ പ്രകൃതിയോടു കൂട്ടിയിണക്കുകയായിരുന്നു കണ്വന്റെ കർത്തവ്യം. ഈശ്വരലീലാവിലാസമായ പ്രകൃതിയോടുള്ള ചേർച്ചയാണു് മനുഷ്യനെ മനുഷ്യനാക്കുന്നതെന്നുള്ള പ്രമാണം യോഗീശ്വരന്മാർക്കനുഭവസിദ്ധമാണു്. പരാർത്ഥങ്ങളിൽ സ്വാർത്ഥം ദർശിക്കുന്നവരാണു് പുരാതന ഭാരതീയാചാര്യന്മാർ. നാനാത്വത്തിലൂടെ ഏകത്വവും ഏകത്വത്തിലൂടെ നാനാത്വവും ദർശിച്ചു് പുരുഷാർത്ഥസിദ്ധികൊണ്ടു ജന്മം സഫലമാക്കുന്നതിൽ അവർ സദാജാഗരൂകരായിരുന്നു. ഏതാദൃശവേദാന്തവിധികളുടെ പരിശീലനരംഗമായിട്ടാണു് കവികുലഗുരുസ്ഥാനമായ കാളിദാസൻ കണ്വാശ്രമത്തെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. പ്രപഞ്ചം തറവാടാണെങ്കിൽ സകല ജീവജാലങ്ങളും അതിലെ അംഗങ്ങളുമാണല്ലോ. തത്വഗ്രാഹിയും വിവേകിയുമായ മനുഷ്യൻ സമസൃഷ്ടങ്ങളെ സ്നേഹിക്കണമെന്നാണു് പ്രകൃതി ലോകത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നതു്. ശകുന്തളയുടെ വാസസ്ഥാനം ഇതിനു മകുടോദാഹരണമാണു്. അവിടെ വന്യമൃഗങ്ങൾ പോലും വർഗ്ഗവിദ്വേഷം കൂടാതെ വർത്തിച്ചു. തപഃപ്രഭാവം സർവ്വത്ര ശാന്തിയരുളി. ആ ശാന്തിയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ തപസ്സും പ്രകൃതിയും സമ്മേളിച്ചു് കാലത്തിന്റെ ലാളനയിൽ ഉത്തരോത്തരം പരിലസിച്ചു. ആ പരിസരത്തിന്റേയും ശാന്തിയുടേയും പ്രകൃതിസൗന്ദര്യത്തിന്റേയും സത്താണു് ശകുന്തള.

ഇങ്ങനെ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുവാനും ജീവികളെ പ്രകൃതിമാതാവിനോടടുപ്പിക്കുവാനും കാളിദാസനുള്ള കലാപാടവം അന്യാദൃശമത്രേ. ആദർശസമ്പന്നനായ കവി വനവാസികളായ കഥാപാത്രങ്ങളെ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിക്കുന്നതു ശ്രദ്ധാപൂർവ്വമാണെന്നു സാഹിത്യകലാമർമ്മജ്ഞന്മാർക്കു മനസ്സിലാക്കുവാൻ വിഷമമില്ല.

"കവിതാകാളിദാസസ്യ
തത്രശാകുന്തളം മതം
ശാകുന്തളേ ചതുർത്ഥാങ്കം-
സ്തത്ര ശ്ലോകചതുഷ്ടയം."

എന്ന പദ്യം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ആശ്രമംവിട്ടു ദുഷ്യന്തരാജധാനിയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെടാൻ ഭാവിക്കുന്ന ശകുന്തളയെ അനുഗ്രഹിച്ചു യാത്രയാക്കണമെന്നു കണ്വൻ വൃക്ഷലതാദികളോടു് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതായിട്ടു് നാലാമങ്കത്തിൽ ഒരു പ്രധാനപദ്യമുണ്ടു്. ആശ്രമവാസികൾക്കു പ്രകൃതിവസ്തുക്കളോടുള്ള സ്നേഹബന്ധത്തേയും പരസ്പരകർത്തവ്യങ്ങളേയുമാണു് മഹാകവി ഈ പദ്യത്തിൽ വെളിവാക്കിയിരിക്കുന്നതു്.

നിത്യം നിങ്ങൾ കുടിച്ചിടാതെവൾ കുടി-
ക്കാസ്നേഹമൂലം ജലം
പൊട്ടിക്കില്ലെവൾ നിങ്ങൾതൻ തളിരല-
ങ്കാരപ്രിയാ വാഞ്ഛയിലും

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

അത്യാനന്ദമെവൾക്ക നിങ്ങൾ പൂത്തതായ്
പൂത്താലിതാ യാത്രയായ്
ഭർത്താവിൻ ഗൃഹമശ്ശകുന്തളയനു-
ജ്ഞാപിപ്പിനെല്ലാവരും."

"ജലം നല്കി നിങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താതെ ഇവൾ ഒരിക്കലും ജലപാനത്തിന് ഉത്സാഹിച്ചിട്ടില്ല. അലങ്കാരത്തിൽ മോഹമുണ്ടെങ്കിലും നിങ്ങളോടുള്ള സ്നേഹാതിരേകത്താൽ ഇവൾ ഒരു തളിർപോലും പൊട്ടിച്ചിട്ടില്ല. നിങ്ങൾ ആദ്യമായി പൂക്കുമ്പോൾ സ്വന്തം ജന്മനാളെന്നപോലെ അതൊരുത്സവദിനമായി ഇവൾ കൊണ്ടാടുക പതിവാണ്. അപ്രകാരമുള്ള ആ ശകുന്തള ഇതാ ഇന്ന് ഭർത്തൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു യാത്ര തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ അവളെ അനുഗ്രഹിപ്പിൻ". എത്ര ഹൃദയസ്പൃക്കായ അഭ്യർത്ഥന!

ബന്ധുജനങ്ങൾ, സുഹൃത്തുക്കൾ, ഗുരുജനങ്ങൾ, പരിചിതർ, അയൽവാസികൾ എന്നിവരോടു യാത്രാനുമതി ചോദിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം പുരാതന കാലങ്ങളിലും ഭാരതീയരുടെയിടയിൽ നടപ്പിലിരുന്ന ഒരു ആചാരമാണ്. മനുഷ്യരെപ്പോലെ തന്നെ സകല ജീവജാലങ്ങളേയും സ്നേഹിച്ചിരുന്ന കണ്വൻ ഇപ്രകാരം പ്രവർത്തിച്ചതിൽ ഉദ്ഭുതപ്പെടാനില്ല. അതു മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ആദ്ധ്യാത്മികവളർച്ചയുടെ പാരമ്യത്തെ ഉദ്ഘോഷിക്കുക മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്.

ശകുന്തളയുടെ യാത്രാമുഹൂർത്തത്തിൽ കണ്വൻ അനുഭവിക്കുന്ന ദുസ്സഹദുഃഖത്തെ മഹാകവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

'പോകുമെൻമകൾ ശകുന്തളാദ്യപര
മേവമുൾക്കലികയാൽ മന-
സ്സാകലം ഗളനിരുദ്ധബാഷ്പക
ലുഷം വിഷാദജഡവീക്ഷണം,
ശോകമീദൃശമരണ്യവാസിമുനിയാ
മെനിക്കുമഭിമാനജം ഹാ!
കഥം! ഗൃഹികളാത്മജാവിരഹ
പീഡയെപ്പരിഹരിച്ചിടും?

"ശകുന്തളയുടെ വേർപാടിനെപ്പററി ചിന്തിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ എന്റെ ഹൃദയം ദുഃഖനിമഗ്നമാകുന്നു. കണ്ഠം ബാഷ്പനിരുദ്ധമാകയാൽ സംസാരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. കണ്ണിന്റെ കാഴ്ച കുറയുകയും ചെയ്യുന്നു. കേവലം അരണ്യവാസിയായി, സർവ്വസംഗപരിത്യാഗിയായി, യോഗൈകതാനനായി കഴിയുന്ന എനിക്ക് വളർത്തു പുത്രിയുടെ വേർപാടിൽ ഇത്ര ദുസ്സഹമായ ദുഃഖമുണ്ടാകാമെങ്കിൽ ഗൃഹസ്ഥാശ്രമികൾക്ക് ഏതാദൃശസന്ദർഭങ്ങളിലുണ്ടാകാവുന്ന വ്യഥ എത്ര അപരിമിതവും അചിന്ത്യവുമായിരിക്കേണ്ടാ."

മഹർഷിയെ ഉദാഹരണമാക്കി മഹാകവി നമുക്കു നൽകുന്ന ആദർശം ഭാരതീയർക്കു പ്രത്യേകമായിട്ടുള്ളതാണ്. യോഗീശ്വരനായ കണ്വൻ ലോകകാര്യങ്ങളറിവുള്ള വികാരാധീനനായ ഒരു ലൗകികൻ കൂടിയാണെന്നും മഹാകവി നമ്മെ അറിയിക്കുന്നു.

മൂന്നാമത്തെ പദ്യം കണ്വമഹർഷിയുടെ സന്ദേശമാണ്. ത്രികാലജ്ഞനായ മഹർഷിക്ക് ശകുന്തളയുടെ ഭാവി കാണാൻ കഴിയും. എങ്കിലും അദ്ദേഹം അതിന് ഉദ്യമിക്കുന്നില്ല. "സ്വകർമ്മസൂത്രഗ്രഥിതോഹിലോകഃ" എന്നും "നകർമ്മണാജ്ജ്യായതേ, നോകനീയാൻ" (അവനവന്റെ കർമ്മമാകുന്ന ചരടിൽ കോർക്കപ്പെട്ടതാണ് ലോകം. കർമ്മം കൊണ്ടു കൂടുകയും കുറയുകയുമില്ല. വരേണ്ടതു വരും) എന്നുമുള്ള ഉപനിഷദ്വാക്യങ്ങളിൽ അ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ദ്ദേഹത്തിനു് അടിയുറച്ച വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ചക്രവത്തിയായ ദുഷ്യന്തൻ അവശ്യം അറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ട സംഗതികൾ—സന്മനിർദ്ദേശങ്ങൾ ശിഷ്യൻ മുഖേന അറിയിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹം ജാഗരൂകത പ്രദശിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു്. നോക്കുക:—

"മുന്നേതാനിഹ ഞങ്ങൾ സംയമധന
ന്മാരുന്നതം നിൻകുലം
നിന്നിൽ സ്നേഹമിവൾക്കു ബന്ധുകൃതമാ
യുണ്ടായതെന്നൊക്കെയും
നന്നായോത്തുമുറയ്ക്കു നോക്കുകിവളെ
ദ്ദാരാനുരൂപാദരം
പിന്നെബ്ഭാഗ്യമണപ്പതാണതു വധൂ
ബന്ധുക്കളോതീടൊലാ."

ആശ്രമപരിസരങ്ങളിൽ മാത്രം സഞ്ചരിച്ചും, വനവാസികളോടുമാത്രം ഇടപെട്ടും ജീവിച്ചുപോരുന്ന കണ്വൻ ചക്രവത്തിക്കു സന്ദേശമയയ്ക്കാനും തദ്വാരാ ധമ്മപ്രചോദനം നല്കുവാനും ധൈര്യപ്പെടുന്നതു സാഹസമല്ലേ എന്നു് സാമാന്യബുദ്ധികൾക്കു പക്ഷെ തോന്നിയേക്കാം. എന്നാൽ സൂക്ഷ്മഗ്രാഹികൾക്കതിൽ തെല്ലും സംശയത്തിനവകാശമില്ല. തപോധനന്മാർ കാലദേശാതീതന്മാരാണു് ജീവന്മുക്തരായ അവക്കു് സുഗ്രാഹ്യമല്ലാത്തതായി യാതൊന്നുമില്ല. തപശ്ശക്തിയുടെ പ്രഭാവം അചിന്ത്യവും അപരിമേയവുമാണു്. സവ്വവസ്തുക്കളും സവ്വരഹസ്യങ്ങളും അവരുടെ അന്തശ്ചക്ഷുസ്സുകൾക്കു ഗോചരീഭവിക്കാതിരിക്കയില്ല. പോരെങ്കിൽ ഭൗതികശക്തിക്കു കീഴ്പ്പെട്ടിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. "ഇക്ഷ്വാകൂണാം ദുരാപേഽത്ഥ-തദധീനാഹിസിദ്ധയഃ" എന്നു് രഘുകുലവീരാഗ്രേസരനായ ദിലീപൻ വസിഷ്ഠസന്നിധിയിൽ സപ്രശ്രയം ഉണത്തിയ സംഗതി പ്രസ്തുത യാഥാർത്ഥ്യത്തിനു് നല്ല ഉദാഹരണമാണു്. അതിനാൽ അക്കാലത്തു മഹർഷിമാക്കു രാജാക്കന്മാരുടെ മേലുണ്ടായിരുന്ന പരമാധികാരത്തെ ബലമായി ഊന്നിക്കൊണ്ടാണു് കണ്വൻ ദുഷ്യന്തനു ധമ്മസന്ദേശമയച്ചതെന്നു വിചാരിക്കുവാനും ധാരാളം ന്യായമുണ്ടു്.

നാലാമത്തെ പദ്യം ശകുന്തളയ്ക്കു കണ്വൻ നല്കുന്ന ഉപദേശമാണു്. പുത്രി ഭർതൃഗൃഹത്തിലേയ്ക്കു് ആദ്യമായി പോകുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അവസരോചിതവും, ഗൗരവാവഹവും, വാത്സല്യമസൃണവുമായ ഉപദേശം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണല്ലോ. ഈ വിഷയത്തിൽ കണ്വൻ ഭാരതീയക്കു മാർഗ്ഗദശിയായിത്തീരുന്നുണ്ടു്. നോക്കുക —

"ശുശ്രൂഷിക്ക ഗുരുക്കളെ പ്രിയസഖീ
തുല്യം സപത്നീജനേ
വത്തിക്ക പ്രിയനപ്രിയം തുടരിലും
കോപിച്ചിടഞ്ഞീടൊലാ
ദാക്ഷിണ്യത്തൊടിരിക്ക ഭൃത്യരിൽമദി
ച്ചീടൊല്ല ഭാഗ്യത്തിനാ-
ലിത്ഥം താൻ തരുണീജനം ഗൃഹിണിയാം
വംശാധിതാൻ വാമമാർ."

ഗാന്ധവ്വം വിവാഹവിധികളിലൊന്നാണെന്നല്ലാതെ, അതിനു യാതൊരു പ്രാധാന്യവും തൽകത്താക്കൾ വിധിച്ചതായി കാണുന്നില്ല. സംസ്കാരവും ധമ്മബോധവും ക്ഷയിച്ചു്, ജീവിതയാഥാത്ഥ്യങ്ങളേയും, പരമാദർശങ്ങളേയും വിസ്മരിച്ചു നൈമിഷികസുഖങ്ങളിൽ മാത്രം ആസക്തചിത്തരായി, വിചാരമാർഗ്ഗവിമുഖരായി ജീവിക്കുന്നവരാണു് ഗാന്ധവ്വവിവാ

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

ഹം കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുന്നതെന്നു് ഏതൊരു ചിന്തകനും നിഷ്പ്രയാസം ഗ്രഹിക്കാം. മനം മയക്കുന്ന വേഷഭൂഷാദികളും, നവയൗവനവും, ശൃംഗാരവിലാസങ്ങളും, ഭാവഹാവാദികളും തികഞ്ഞ പർവതപുത്രി പരമേശ്വരദൃഷ്ടിയിൽ പരിഹാസ്യയായിത്തീർന്നതും, നിമിഷമാത്രത്തിൽ മദനനെ അദ്ദേഹം ഭസ്മീകരിച്ചതും കാളിദാസഭാവനയിൽക്കൂടി സഹൃദയലോകം നേരത്തെ കണ്ടു കഴിഞ്ഞു. സ്വഭാവശുദ്ധിയും, വികാരനിയന്ത്രണവും, തപസ്സും, ശാന്തിയുമായിരിക്കണം വധൂവരന്മാരുടെ ആഭരണങ്ങൾ എന്നാണു് കാളിദാസമതം. ഉഗ്രതപസ്സുകൊണ്ടു മാത്രമേ പാർവതിക്കു പരമേശ്വരപ്രീതി ലഭിക്കുന്നുള്ളു. വികാരനിയന്ത്രണവും സഹനശക്തിയും പുരുഷനെ അപേക്ഷിച്ചു സ്ത്രീയ്ക്കു കൂടുതലുണ്ടായിരിക്കണമെന്നു് കാളിദാസനു് അഭിപ്രായമുള്ളതായി തോന്നുന്നു. കുമാരസംഭവത്തിലും ശാകുന്തളത്തിലും മഹാകവി ഈ ഉന്നതാദർശം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നുണ്ടു്. അപഥചാരികളേയും വികാരകിങ്കരന്മാരേയും അശ്രുഗംഗാപ്രവാഹത്തിൽ ആറാടിച്ചു ശുദ്ധീകരിക്കയാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവു്. അതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ അലൗകികഗുണോപേതരും, സകല ലോകപ്രശസ്തരും, യശഃപ്രതിഷ്ഠിതരുമായി പരിലസിക്കുന്നതു്. പാർവതിയെ പരമേശ്വരപ്രണയിനിയാക്കുന്നതും ശകുന്തളയെ ദുഷ്യന്തമഹിഷിയാക്കുന്നതും കാളിദാസന്റെ ഗംഭീരവും, പരിപാവനവുമായ ഭാവന തന്നെയാകുന്നു.

മഹാകവിയുടെ ചിന്താശക്തി, നിരീക്ഷണപാടവം, ആദർശശുദ്ധി, ഭാവനാവിലാസം, സംസ്കാരവിശേഷം, പാണ്ഡിത്യം മുതലായ ഉത്തമഗുണങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ തന്നെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ലാളിത്യവും അർത്ഥഗാംഭീര്യവും ഒത്തിണങ്ങിയ ഇത്തരം കൃതികൾ സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ വളരെ ഇല്ല. കാളിദാസകവിതാരസാസ്വാദനത്തിൽ അലംഭാവം വന്നവരായി ആരെങ്കിലുമുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്. മൃത്യുഗ്രസ്തരായിരിക്കുന്ന അവസരത്തിലും ജന്മംതോറും കാളിദാസകവിതാരസം ആസ്വദിക്കുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടാകണമെന്നു് ഒരു സഹൃദയരസികൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ല. അത്രയ്ക്കു ഹൃദ്യവും വിശിഷ്ടവുമത്രേ അതിന്റെ മാധുര്യം. ജർമ്മൻ പണ്ഡിതനായ ഗേഥേ ശാകുന്തളത്തെപ്പററി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു നോക്കുക:—“സംവത്സരാരംഭത്തിലെ പൂങ്കുലക്കുമ്പാരങ്ങളും സംവത്സരാവസാനത്തിലെ സൽഫലജാലങ്ങളും വിശ്വവും, അതിലെ സകല സുന്ദരവസ്തുക്കളും, സ്വർഗ്ഗവും—എല്ലാംകൂടി ഒററവാക്കിലടക്കണമെങ്കിൽ അതു് ‘ശാകുന്തളം’ എന്നായാൽ മതി. ഇതിൽപ്പരമായി ശാകുന്തളത്തെ ആക്കെങ്ങനെ പ്രശംസിക്കാൻ സാധിക്കും? വിശ്വവിഖ്യാതനും, ഭാസുരസുരഭില ഭാവനാസമ്പന്നനും, അജയ്യനും, യശഃശരീരനുമായ മഹാകവേ! ഭവാനു നമസ്കാരം!

പഞ്ചശീലം

തോമസ് മാത്യു *IV U. C.*

ബഹുമാന്യനായ നമ്മുടെ പ്രധാനമന്ത്രി പണ്ഡിററ് നെഹ്റു ആസൂത്രണം ചെയ്തു പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അഞ്ചു പ്രധാന തത്വങ്ങളാണല്ലോ "പഞ്ചശീലം". ലോകസമാധാന സ്ഥാപനമാണ് ഇതിൻെറ പരമോദ്ദേശ്യമെന്ന് ഇപ്പോൾ മിക്കവാറും എല്ലാ രാഷ്ട്രങ്ങളും മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചിലത് ഇതിന് അംഗീകാരം നല്കി ആരാധിക്കുവാനാരംഭിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുകൂടി അറിയുമ്പോൾ ഭാരതീയരിൽ ആർക്കാണ് സ്വാഭാവികമായി അഭിമാനം തോന്നാത്തത്?

ഭാരതത്തിനു പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ ഏകദേശം എട്ടു വർഷം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ ചുരുങ്ങിയ കാലത്തിനകം ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെയിടയിൽ മാന്യമായ ഒരു സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുവാൻ ഭാരതത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനു മുഖ്യമായ കാരണം മഹാത്മാഗാന്ധിയുടെ ആദർശത്തിലുള്ള ഭാരതീയരുടെ അടിയുറച്ച വിശ്വാസവും അതിനനുസരണമായ നിരന്തര പ്രവത്തനവും തന്നെയാണ്. പോരെങ്കിൽ ആ മഹാത്മാവിൻെറ പ്രധാന ശിഷ്യനായ പണ്ഡിത്ജിയുടെ ബുദ്ധിപൂർവകവും പുരോഗമനോന്മുഖവുമായ നേതൃത്വവും നമുക്കു സദാ സഹായകമായി ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. ആ സ്ഥിതിക്കു ഭാരതത്തിൻെറ അഭ്യുദയത്തിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനെന്തുള്ളൂ.

രണ്ടു മഹായുദ്ധങ്ങളുടെ ഭയങ്കരഫലങ്ങൾ വേണ്ടുവോളം അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവരാണു ലോകജനത. ഇനിയെങ്കിലും അപ്രകാരമൊരു ദുരദൃഷ്ടത്തിനു സംഗതിയാവാതെ കഴിയണമെന്നാണ് അവരുടെ മോഹം. ലോകസമാധാനം ആഗ്രഹിക്കാത്ത ഒരു രാഷ്ട്രമെങ്കിലും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. മൂന്നാമതൊരു ലോകയുദ്ധമുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ അതിൻെറ ഫലം എത്ര ഭയങ്കരമായിരിക്കുമെന്നോർത്തു ഭയവിഹ്വലരാകാത്തവരും ഇന്നു ചുരുങ്ങും. നൂതനങ്ങളായി ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ള മാരകായുധങ്ങളുടെ ബാഹുല്യമാണ് അതിനു കാരണം. ലോകനാശത്തിനു കാരണമാകാവുന്ന അത്തരം യുദ്ധം ഉണ്ടാവാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിലും സമാധാന സ്ഥാപനത്തിനുള്ള മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലും ബദ്ധശ്രദ്ധരായി ഇന്നു പലരും പ്രവത്തിച്ചുപോരുന്നുണ്ട്. അവരിൽ അഗ്രിമൻ ഗാന്ധിശിഷ്യനായ പണ്ഡിത നെഹ്റു തന്നെയാണ്. എന്തുകൊണ്ടെന്നു പറയാം. തുല്യബലമുള്ള മഹാശക്തികൾ ചേരിതിരിഞ്ഞു നിന്ന് യുദ്ധകാഹളം മുഴക്കുമ്പോൾ നിർഭയം അതിനിടയിൽ പ്രവേശിച്ചു മാധ്യസ്ഥ്യം വഹിക്കുവാൻ ആർക്കു ധൈര്യമുണ്ടാകും? ഇരുശക്തികൾക്കും ബഹുമാനവും ശങ്കയും തോന്നത്തക്ക ഒരു മഹാപുരുഷനു മാത്രമല്ലേ അതു സാധിക്കൂ. മഹാത്മജിയുടെ ആത്മാർത്ഥമായ അനുഗ്രഹത്തിനു പാത്രമായി, സ്നേഹം, ശാന്തി, ധൈര്യം എന്നീ വിശിഷ്ട ഗുണങ്ങ

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

ളുടെ മൂർത്തിമദ്ഭാവമായി ഭാരതത്തിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന നെഹ്റുവിനാണ് അതിനു ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. ഭാരതത്തിൽ മാത്രമല്ല, ലോകത്തിലെവിടെയും ആ മംഗളദീപം കനകകാന്തി വിതറി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അതിലെന്താണ് അദ്ഭുതം!

ഭാരതത്തിന്റെ വിദേശനയം നെഹ്റുവിന്റെ വിദേശനയം തന്നെയാണ്. അതിൽ ഗാന്ധിസത്തിലെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ ഉടനീളം വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതു നമുക്കു കാണാം. പഞ്ചശീലം എന്നു പറയപ്പെടുന്നതും ആ നയത്തിന്റെ ഒരു രൂപാന്തരമാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ തെററില്ല. അതിൽ അഞ്ചുപ്രധാന തത്ത്വങ്ങളാണ് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്. അവ

1. ഓരോ രാജ്യത്തിന്റേയും പരമാധികാരത്തേയും പ്രാദേശിക വ്യക്തിത്വത്തേയും അംഗീകരിക്കുക.
2. അന്യരാജ്യങ്ങൾ ആക്രമിക്കാതിരിക്കുക.
3. മററു രാജ്യങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാതിരിക്കുക.
4. ബഹുമാനവും സമത്വവും പരസ്പരം പരിപാലിക്കുക.
5. സമാധാന പൂർവ്വമായ സഹവർത്തിത്വം അനുഷ്ഠിക്കുക.

എന്നിവയാണ്.

ബുദ്ധദേവന്റെ കാലത്തു് ഭാരതത്തിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന ഒരു പദമാണ് 'പഞ്ചശീലം'. ഹിന്ദുമതം ബുദ്ധമതത്തെ അയൽരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു തുരത്തിയതോടുകൂടി അതിന്റെ പ്രചാരം ഭാരതത്തിൽ നിലച്ചു പോയതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇൻഡോനേഷ്യൻ പര്യടനാവസരത്തിലാണ് പണ്ഡിററ്ജി ഈ പദത്തെപ്പററി ആദ്യം കേൾക്കുവാനിടയായതു്. അതു് അദ്ദേഹത്തെ ക്രമത്തിലധികം ആകർഷിച്ചു. ലോകസമാധാനത്തിനുവേണ്ടി 'പഞ്ചശീലം' ആസൂത്രണം ചെയ്യുവാനുള്ള പ്രചോദനവും അപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായി.

രാജ്യങ്ങൾ പരസ്പരം സൗഹാർദ്ദത്തോടെ വർത്തിക്കണമെന്നുള്ള ആദർശത്തെ മുൻനിർത്തി ഇൻഡ്യ അയൽ രാജ്യമായ ജനകീയ ചൈനയുമായി 1954 ഏപ്രിൽ 29-ാം തീയതി ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ ഏർപ്പെട്ടു. അതിലേ മുഖ്യമായ വ്യവസ്ഥ പഞ്ചശീലം രണ്ടു രാജ്യവും അനുസരിക്കണമെന്നുള്ളതായിരുന്നു. താമസംവിനാ ഇൻഡ്യൻ പ്രധാനമന്ത്രി നെഹ്റുവും, ചൈനയിലെ മുഖ്യമന്ത്രി ചൌ എൻ ലായിയും ചേർന്ന് 1954 ജൂൺ 28-ാംതീയതി ന്യൂഡൽഹിയിൽ വച്ചു ചെയ്ത പ്രഖ്യാപനത്തിൽ അതിന് അംഗീകാരവും നല്കി. പൂർവ്വാർദ്ധഗോളത്തിലെ രണ്ടു മഹാരാജ്യങ്ങൾ ഏവംവിധമായ ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പുവച്ചു എന്നു ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ പ്രത്യേകമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കു് അതു വിഷയീഭവിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടാനില്ലല്ലോ. സമാധാനം കാംക്ഷിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ ചിലതു് പഞ്ചശീലതത്ത്വങ്ങൾ തങ്ങൾക്കും പ്രായോഗികങ്ങളാക്കിത്തീർക്കാവുന്നതാണോ എന്ന് ആഗ്രഹത്തോടെ ആരാഞ്ഞു. അധികം താമസിയാതെ തന്നെ പ്രതീക്ഷയിൽ കവിഞ്ഞ സ്വാഗതമാണ് രാഷ്ട്രനേതാക്കളിൽ നിന്നും ജനസാമാന്യത്തിൽനിന്നും അവയ്ക്കു സിദ്ധിച്ചതു്. 1955 ഏപ്രിൽമാസം അവസാനത്തിൽ ഏഷ്യയിലേയും ആഫ്രിക്കയിലേയും ഇരുപത്തിയൊൻപതു രാജ്യങ്ങൾ ഒത്തുചേ

ന്റ 'ബാൻഡുങ്ങിൽ' വച്ചു നടത്തിയ സമ്മേളനത്തിന്റെ വിജയം അതിനു് ഉദാഹരണമാണു്. പഞ്ചശീല തത്ത്വങ്ങളിൽ ഉറച്ചുനിന്നു പുരോഗമിക്കുവാൻ താത്പര്യം പ്രകടിപ്പിച്ച യൂഗോസ്ലാവിയ, പോളണ്ടു്, റഷ്യ എന്നീ രാഷ്ട്രങ്ങളുമായി ഇൻഡ്യ സഹവർത്തിത്വത്തിനു സന്നദ്ധമായി അങ്ങനെ കുറഞ്ഞ കാലയളവിനുള്ളിൽ പഞ്ചശീലം മുഖേന ലോകമഹാശക്തികൾ തമ്മിലുള്ള വടംവലിക്കു് അയവു വരുത്തുന്നതിനും ഏതാണ്ടു് സമാധാനപൂർണ്ണമായ ഒരന്തരീക്ഷം ലോകത്തിൽ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും ഭാരതത്തിനു സാധിച്ചു.

ഇത്രമാത്രം ഉത്കൃഷ്ടമായി ഗണിക്കപ്പെടുവാൻ സംഗതിയായ 'പഞ്ചശീല'ത്തിന്റെ പ്രായോഗിക വശങ്ങളെപ്പററി കൂടി ഈ സന്ദർഭത്തിൽ അല്പം ചിന്തിക്കുന്നതു് അസംഗതമായിരിക്കയില്ലല്ലോ. രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ രാഷ്ട്രീയവും, സാമ്പത്തികവും സാംസ്കാരികവുമായ പല വിഷയങ്ങളിലും ഭിന്നിപ്പുണ്ടായിരിക്കുക സ്വാഭാവികമാണു്. എന്നാൽ അവ ഓരോന്നിന്റേയും അഭിവൃദ്ധിക്കു് അത്യന്താപേക്ഷിതമായിട്ടുള്ളതു് സഹവർത്തിത്വമത്രേ. പരമാധികാരത്തേയും, പ്രാദേശിക വ്യക്തിത്വത്തേയും രാജ്യങ്ങൾ പരസ്പരം അംഗീകരിക്കുകയും ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്താൽ മാത്രമേ സഹവർത്തിത്വം സാദ്ധ്യമാകയുള്ളു. അതിലേയ്ക്കു് ഓരോ രാജ്യത്തിലെ ജനതയ്ക്കും അന്യരാജ്യത്തിലുള്ളവരുടെ ആവശ്യങ്ങളേയും അവകാശങ്ങളേയും അനുവദിച്ചുകൊടുക്കുവാനുള്ള സഹിഷ്ണുതയും മനഃസ്ഥിതിയും ഉണ്ടാവാതെ തരമില്ല. അത്തരം ഒരു മാനസാന്തരം സംഭവിക്കുന്നതോടുകൂടി നമ്മെപ്പോലെ തന്നെ മററു രാജ്യങ്ങളിലുള്ളവരും സമാധാനപൂർവ്വമായ സുഖജീവിതത്തിൽ ആഗ്രഹമുള്ളവരാകും. അങ്ങനെ ആക്രമണ മനഃസ്ഥിതിമാറി 'അനാക്രമണം' എന്ന രണ്ടാമത്തെ തത്ത്വം പ്രായോഗികമാക്കുകയും ചെയ്യും.

ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇടപെടാതിരിക്കണമെന്നുള്ളതാണല്ലോ മൂന്നാമത്തെ പഞ്ചശീല തത്ത്വം. അന്യരാജ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വിഷയങ്ങളിൽ യാതൊരു പ്രകാരത്തിലും കൈകടത്തുവാൻ യത്നിക്കാതെ സ്വന്തം രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ കാര്യക്ഷമതയോടെ നിരന്തരം പ്രവർത്തിക്കുകയാണു് ഓരോ രാജ്യത്തിന്റേയും ധർമ്മം. രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിൽ യാതൊരുവിധമായ ബന്ധവും കൂടാതെ ഒററപ്പെട്ടു നില്ക്കണമെന്നല്ല ഇതുകൊണ്ടു ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു്. പരസ്പരസൗഹാർദ്ദം ആവശ്യം തന്നെയാണു്. വിശേഷിച്ചും ഇക്കാലത്തു് അന്താരാഷ്ട്രബന്ധം കൂടാതെ കഴിയുക വിഷമകരങ്ങളായ പല പ്രശ്നങ്ങൾക്കും വഴിതെളിച്ചു എന്നും വരാം. എന്നാൽ സ്വന്തം ആദർശങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും മററു രാജ്യങ്ങളും സ്വീകരിക്കുക തന്നെ വേണമെന്നു നിർബന്ധിക്കാതിരിക്കുവാൻ ഏതു രാജ്യത്തിനും വേണമെങ്കിൽ സാധിക്കുന്നതാണു്. അതുതന്നെയാണു് പഞ്ചശീലത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ തത്ത്വം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും.

നാലാമത്തേതത്ത്വമാണല്ലോസമത്വം. രാജ്യങ്ങൾ അന്യോന്യം സ്നേഹിക്കുകയും, ആദരിക്കുകയും ചെയ്യുന്തോറും അവയ്ക്കു് സാംസ്കാരികമായും സാമ്പത്തികമായും മററും ഉത്കർഷം ഉണ്ടാകാതെയിരിക്കയില്ല. അത്തരത്തിലുള്ള സൗഹാർദ്ദബ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

FOOTBALL TEAM 1955 - '56

BASKETBALL TEAM 1955 - '56

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

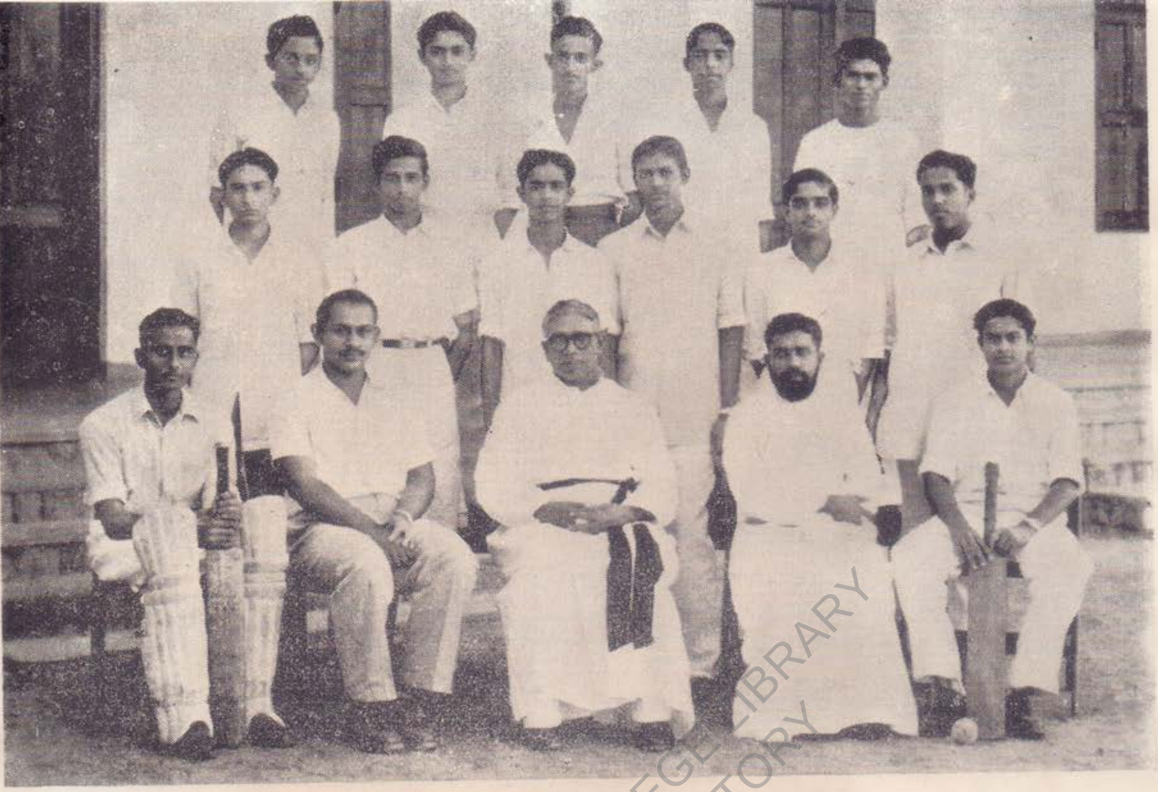

CRICKET TEAM 1955 - '56

HOCKEY TEAM 1955 - '56

ന്ധം കാലക്രമത്തിൽ ആ രാജ്യങ്ങളെ സമത്വത്തിലെത്തിക്കുകയും അങ്ങനെ സമാധാനപൂർവ്വമായ സഹവർത്തിത്വം പ്രായോഗികമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഇന്നത്തെ ലോകമഹാശക്തികളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടു പോരുന്ന അമേരിക്ക, ബ്രിട്ടൻ, റഷ്യ, ഫ്രാൻസ് എന്നീ നാലു രാജ്യങ്ങളും ലോകസമാധാന സ്ഥാപനത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കിക്കൊണ്ടു് ജനീവാനഗരത്തിൽ ഈ അടുത്ത കാലത്തു് ഒരു സൗഹൃദസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളുകയും പല വിഷയങ്ങളെപ്പററി കൂലംകഷമായി ചർച്ച ചെയ്തതിനുശേഷം ചില തീരുമാനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുകയും ചെയ്തതു് സഹവർത്തിത്വം സാധ്യമാണെന്നുള്ളതിന്‌ ദൃഷ്ടാന്തം തന്നെയാണല്ലോ. പല തരം ഭയാശങ്കകൾക്കു വിഷയമായിരുന്ന ശീതസമരത്തിന്റെ ഉഗ്രതയെ ലഘൂകരിക്കുവാനും അതു പ്രയോജകീഭവിക്കാതിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ലോകരാഷ്ട്രങ്ങൾ ഒരേ മനോഭാവത്തോടും ആത്മാർത്ഥതയോടും കൂടി മേൽ പ്രസ്താവിച്ച തത്വങ്ങളെ ആദരിച്ചും ആധാരമാക്കിയും പ്രവർത്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആസന്നഭാവിയിൽ പരിപൂർണ്ണമായ സമാധാനവും ക്ഷേമവും കളിയാടുന്ന ഒരു നവലോകം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. അതാണ് പഞ്ചശീലം കൊണ്ടു് ഉദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതും. അപ്രകാരമൊരു സുവർണ്ണകാലം കാണുവാൻ ദൈവം നമ്മെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

---

1. ഏതു മനുഷ്യന്റെയും ഏതു പ്രവൃത്തിയും വിശ്വാസമാകുന്ന കുററിയിൽക്കിടന്നാണു് ആടുന്നതു്. വെള്ളത്തിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു വെള്ളമില്ലെന്നു വാദിക്കുന്നതുപോലെ, 'വിശ്വാസത്തിൽ വർത്തിച്ചുകൊണ്ടു' "വിശ്വാസത്തെ" പരിഹസിക്കുകയും, പുറംതള്ളുകയും ചെയ്യുന്നതെത്ര അസംബന്ധമാണു്.

2. ഇംഗ്ലീഷുമാസങ്ങളിൽ ഓരോന്നിനുമുള്ള ദിവസങ്ങളുടെ എണ്ണം ആവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു പറയിച്ചതിനുശേഷം അദ്ധ്യാപകൻ ചോദിച്ചു:

"ഏതു മാസത്തിനാണു് 28 ദിവസമുള്ളതു്?" ആരെങ്കിലും പറയിൻ.

അല്പം ആലോചിച്ചശേഷം ചുണയുള്ള ഒരു കുട്ടി പറഞ്ഞു: "സാർ എല്ലാ മാസത്തിനും".

മംഗളാശംസ.

(കേക)

മംഗളം മഹാഗുരോ! വൈദിക ചൂഡാമണേ
മംഗളം ഗ്രിഗോറിയസ്സാഖ്യനാം മഹാത്മാവേ!
പാവനാശയൻ ഭവാൻ ലോകസേവനം ചെയ്വാൻ
ജീവിതം സമർപ്പിച്ചു ബാല്യകാലത്തിൽത്തന്നെ.
എത്രയും കഠോരമാമാത്മസംയമം ചെയ്തി-
ട്ടുത്തമാത്മന്മാർക്ക് മാരാദ്ധ്യനാകും ഭവാൻ.
വിദ്യയാം സമുദ്രത്തെ യാചമിച്ചല്ലോ ഭവാ-
നെത്രയും നിശാതമായ്ത്തിളങ്ങും മനീഷയാൽ.
അദ്രിതന്നൌന്നത്യവുമബ്ധിതൻ ഗാംഭീര്യവു-
മങ്ങയിൽപ്പരിപൂർണ്ണ ഭംഗിയിൽ മേളിക്കുന്നു.
ധന്യനാമവിടുത്തെ മുഖത്തു കാണാകുന്ന
വന്ദനീയമായെഴും വ്യക്തിവൈഭവമെല്ലാം.
പ്രൗഢവും പ്രസന്നവുമായൊരാ ഭവദ്വാഗ്-
പാടവം സകലർക്കും നൽകുന്നു രോമോദ്ഗമം.
പാശ്ചാത്യസൂരീന്ദ്രരുമങ്ങതൻ പ്രാഗല്ഭ്യത്താ-
ലാശ്ചര്യമാർന്നു വിദ്വൽക്കേസരീതിലകമേ!
പ്രാതിഭസമ്പന്നന്മാരെവിടെച്ചെന്നീടിലും
ഖ്യാതരായ് പൂജാർഹരാമെന്നങ്ങു തെളിയിച്ചു.
മാർപ്പാപ്പാ തിരുമേനി താവകപട്ടത്താക-
ണ്ടൂരംപ്പൂവുകളിത്ര യാശിസ്സു ചൊരിഞ്ഞീലാ!
അങ്ങതൻ വാത്സല്യത്താൽ തഴച്ചുവളരുമീ
ഭംഗിയേറീടും കലാമന്ദിരപ്പൂവല്ലരി
മേൽക്കുമേൽ ഫലാഢ്യയായ് നിത്യവും ശോഭിക്കട്ടെ
മേദുര കാരുണ്യത്തിന്നാവാസമാകും ഗുരോ!

ജി. വൈദ്യനാഥയ്യർ എം. എ.

ജീവിതവും കലയും

R. Sharahudeen—II U. C.

ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടാത്ത കലയെപ്പററി വിചാരിക്കുവാൻപോലും കഴിയുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അവ കെട്ടുപിണഞ്ഞു് ലയിച്ചു സാത്മ്യം പ്രാപിച്ചിരിക്കുകയാണു്. യുഗാന്തരങ്ങളിലൂടെ ആ ബന്ധം നിലനിന്നുപോരുന്നുണ്ടു്.

കലയുടെ ആവിർഭാവം എങ്ങനെ? മനുഷ്യർ കൂട്ടായി ഇര തേടിയും, ഹിംസ്രജന്തുക്കളോടു മല്ലിട്ടും ജീവിച്ചുപോന്ന ചരിത്രാതീതകാലഘട്ടത്തു് ഹൃദയസ്പൃശിയായ നിരവധി അനുഭവങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. അവയെല്ലാംതന്നെ അവരുടെ ഉപബോധ മനസ്സിൽ തങ്ങിക്കിടന്നിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതു തീർച്ചയാണു്.

സംസ്കാരം തൊട്ടുതീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത—തനി കാടത്തം കട്ടപിടിച്ചു മുരടിച്ച—അക്കാലത്തു് തിന്നു നിറയുമ്പോൾ ആഹ്ലാദിക്കാനും ആപത്തു വരുമ്പോൾ ദുഃഖിക്കാനുമല്ലാതെ അവർക്കു വശമായിരുന്നില്ല. ജന്മസിദ്ധമായ ചില വാസനാവിശേഷങ്ങൾ ഇമ്മാതിരി ഘട്ടങ്ങളിൽ രൂപംപൂണ്ടു് അവരിൽനിന്നു ബഹിർഗ്ഗമിക്കാറുണ്ടു്.

പ്രകൃതിയുടെ ചലനങ്ങളിൽപ്പോലും ആദ്യമാദ്യം അവർക്കു് അളവററ ആശ്ചര്യം തോന്നിയിരുന്നു. സൂര്യചന്ദ്രാദികളുടെ ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ, അംബരമധ്യത്തു മിന്നിമറയുന്ന അനന്തകോടിനക്ഷത്രങ്ങൾ, കൊടുങ്കാററു്, ഇടിമുഴക്കം, പേമാരി, മിന്നൽപ്പിണർ എന്നിവയെല്ലാം അവരുടെ മനസ്സിൽ മനുഷ്യാതീതമായ ഒരു ശക്തിവിശേഷം അജ്ഞാതമായി നിലകൊള്ളുന്നുണ്ടെന്ന ധാരണ ഉളവാക്കി.

ആപത്തിൽ ആലംബമൊന്നുമില്ലാതെ അലയുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം അവർ ആ അജ്ഞാതശക്തിയോടു് സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. അങ്ങനെ നിസ്സഹായതയും ഭീരുത്വവും അവരുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഭക്തിയുടെ ഉറവ ഉളവാക്കി.

അടിയ്ക്കടി ആപത്തുകളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിയിരുന്ന പ്രാകൃതമനുഷ്യനു് അദൃശ്യശക്തിയോടു ഭക്തിയും, ആരാധനയിൽ താത്പര്യവും ഉണ്ടാകുക സാധാരണമാണല്ലോ. മനസ്സിൽ രൂപംകൊള്ളാതെ ആരാധിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ? രൂപമില്ലാത്ത ഒന്നിനെ നിരൂപിക്കുവാനും എളുപ്പമല്ല. ഈ കുഴഞ്ഞ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അഭിരുചിയെ ആസ്പദമാക്കി വിഗ്രഹം നിർമ്മിക്കാനുള്ള ആന്തരികപ്രേരണ അവനുണ്ടായി. അങ്ങനെ ആദ്യമായി നിർമ്മിച്ച ആരാധനാവിഗ്രഹത്തിലൂടെയാണു് "ശില്പകല" ഉടലെടുത്തതു്.

ഏററവും പ്രാചീനമെന്നു ഗവേഷകന്മാർ വിധിച്ചിട്ടുള്ളതു ശില്പകലയെയാണു്. ശിലായുഗത്തിൽ ശില്പകല പ്രചാരത്തിലിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു് ഇൻഡോനേഷ്യയിൽനിന്നും തെളിവുകൾ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. കല്ലുകൊണ്ടുള്ള പണിയായുധങ്ങൾ കണ്ടെടുത്തതു് ഇന്നും അവിടെ സൂക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോരുന്നു. അന്നത്തെ ചില മാതൃകകളും ഗവേഷകന്മാർക്കു കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. ഇവ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

യിൽനിന്നും ശില്പകലയുടെ പ്രാചീനത ഊഹിക്കുവാൻ കഴിയുമല്ലൊ?

സംഗീതം നൃത്തം തുടങ്ങിയ കലകൾ ആഹ്ലാദപ്രകടനങ്ങളിലൂടെയാണ് ഉദ്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതു്. രസികന്മാരായ ചിലർ പ്രകൃതിജീവികളായ പറവകളുടെ കളകൂജനങ്ങൾ അനുകരിച്ചു. ദലമർമ്മരത്തിന്റെ ഛായ പിടിച്ചു മററു ചിലർ അതിനുതാളമിട്ടു. മയിലുകൾ നൃത്തം വയ്ക്കുന്നതു കണ്ടാസ്വദിക്കുവാനും ചിലർക്ക് അവസരം ലഭിച്ചു. അവർ അതനുസരിച്ച് ആടിത്തുടങ്ങി. ഇങ്ങനെയായിരിക്കാം സംഗീതം, നൃത്തം ആദിയായ കലകളുടെ ആവിർഭാവം.

അത്രയുംകൊണ്ടു തീർന്നില്ല. വസന്തകാലത്തു കാട്ടുപൂക്കൾ വിരിഞ്ഞു വിവിധ വർണ്ണാഞ്ചിതമായി വിലസുന്ന പ്രകൃതിയെ, ശിലയിലും മററും ആലേഖനം ചെയ്യുന്നതിനും ഒരുമ്പെട്ടു. ചിത്രകലയുടെ ആവിർഭാവം അന്നുതൊട്ടായിരിക്കണം.

കലയുടെ പ്രാകൃതരൂപങ്ങളായിട്ടു മാത്രമേ ഇവയെ ഗണിക്കേണ്ടതുള്ളു. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സും ബുദ്ധിയും വികസിച്ചതോടെ കലാസൃഷ്ടിയിലും സാരമായ മാററമുണ്ടായി. അങ്ങനെ കല കൂടുതൽ സാംസ്കാരികമായ ഒരു നിലവാരത്തിലേയ്ക്കുയന്നു. കാലം മുമ്പോട്ടു നീങ്ങിയപ്പോൾ വരച്ചും, അഭിനയിച്ചും കാണിച്ച ആശയങ്ങൾ വാക്കുകളിലൂടെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ മനുഷ്യനു സാധിച്ചു. സൗന്ദര്യാത്മകമായി അതു ചിത്രണം ചെയ്യാനുള്ള അവന്റെ പാടവം സാഹിത്യം എന്ന കലയുടെ വാതില്ക്കലും അവനെ എത്തിച്ചു.

ഇനി കലകൾക്ക് മനുഷ്യജീവിതവുമായുള്ള ബന്ധം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്നു നോക്കാം. ആഹ്ലാദത്തിനും, ആശ്വാസത്തിനും മനുഷ്യൻ തേടിയ മാർഗ്ഗങ്ങളാണല്ലോ കലകളായി രൂപം പ്രാപിച്ചതു്. ഇവയ്ക്കാധാരമായ ഭയം, ദുഃഖം, ആഹ്ലാദം, ആശ്ചര്യം എന്നിവയെല്ലാം വികാരങ്ങളാണ്. അനുഭവജന്യവുമാണ് അതു്. അനുഭവങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽ വികാരത്തിന്റെ അലകൾ ഇളക്കുന്നു. അവ "വാസന"യുമായി കൂടിച്ചേർന്ന് കല 'കരുപ്പിടിക്കുന്നു'. സംഭവബഹുലമായ ജീവിതത്തിൽ അനുഭവങ്ങൾക്ക് അറുതിയില്ല. ജീവിതത്തോളംതന്നെ അനുഭവങ്ങൾക്കും ആയുസ്സുണ്ട്. നിരീക്ഷിച്ചറിയുന്നതും സ്വയം നേരിടേണ്ടിവരുന്നതുമായ നിത്യസത്യങ്ങളാണ് കലയിലൂടെ ചിത്രണം ചെയ്യപ്പെടുന്നതു്. അപ്പോൾ അതിന് (കലയ്ക്കു്) ജീവിതത്തിന്റേതല്ലാത്ത എന്തു മേന്മയാണ് വേറെയുള്ളതു്. കലയെ അപഗ്രഥിച്ചാൽ കിട്ടുന്ന ഘടകങ്ങളെല്ലാം ജീവിതത്തിന്റെ സംഭാവനകളാണെന്നു കാണാം. അതുകൊണ്ടു ജീവിതവുമായി വേറിട്ടു കലയെ കരുതുക അസാദ്ധ്യമാണ്.

മനുഷ്യചരിത്രം പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ അവ കലയുമായി എത്രമാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്ന് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. ഓരോ കാലത്തു നിലവിലിരുന്ന അനാചാരങ്ങളെ തുടച്ചുമാററാൻ ജനങ്ങളുടെ കരളിനു കരുത്തുണ്ടാക്കിയതു തൂലികയാണ്. മനുഷ്യന്റെ വർഗ്ഗപരമായ ചേരിതിരിവ് കലാസൃഷ്ടികളിലും ഇന്നും നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും. ഈ ചേരിതിരിവാണ് ജീവിതപുരോഗതിയെ മന്ദീഭവിപ്പിക്കുന്നതു്.

നൂററാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്തു് മനുഷ്യൻ സുഖമായി ജീവിച്ചിരുന്നു. അന്ന് ജീവി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY TRIVANDRUM

തം അവന് ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. സുഭിക്ഷത എങ്ങും നടമാടിയിരുന്ന അക്കാലത്തു് കല ആഹ്ലാദത്തിനുവേണ്ടി മാത്രമായിരുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ മഹാകാവ്യങ്ങൾ രൂപമെടുത്തതു് ഏതാണ്ടു് ഇക്കാലത്താണ്. കാലം മുമ്പോട്ടു നീങ്ങിയപ്പോൾ സുഭിക്ഷതയുടെ സ്ഥാനത്തു് വറുതിയും, വേദനയും ഉടലെടുത്തു. വിശപ്പടക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം തേടി അപ്പോൾ മനുഷ്യനു് അലയേണ്ടതായും വന്നു. മഹാകാവ്യങ്ങൾ കരസ്പർശമേല്ക്കാതെ ചിതലെടുക്കാനുമിടയായി. ഇതിനു് പ്രധാനമായി രണ്ടു കാരണങ്ങളാണുള്ളതു്; ഒന്നു് ദാരിദ്ര്യപീഡിതരായ ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ജീവിതക്ലേശത്തെ ഉയർത്തിത്തണർപ്പിക്കാൻ അവയ്ക്കു കഴിയാതായതും മറെറാന്നു് ആയിരക്കണക്കിനു പേജുകളുള്ള മഹാകാവ്യങ്ങൾക്ഷമയോടെ വായിച്ചുതീർക്കാനുള്ള സമയംകിട്ടാതായതും. ജനതയുടെ ഈ മാററം കാണാൻ കഴിവില്ലാത്ത ചില കലാകാരന്മാർക്കു് പഴയ പല്ലവിയുമായി കഴിയേണ്ടതായും വന്നു. പുരോഗമനോന്മുഖമായ ജീവിതം എത്ര നാഴികക്കല്ലുകൾ പിന്നിട്ടു എന്നു് അവരറിയുന്നതെങ്ങനെ? വ്യക്തിഗതമായ ഈ സ്തംഭനംഅവരുടെഅനുകരണവാസനയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു. ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്കു കറവു തട്ടിയപ്പോൾ പഴയതിനെത്തന്നെ അവർ വീണ്ടും സ്വീകരിക്കുവാൻതുടങ്ങി. അതു് ജനതയുടെ ജീവിതഗതിയെ മലീമസമാക്കി. അങ്ങനെ അനുകരണത്താൽ അന്ധത പിടിപെട്ട കലാകാരന്റെ കാഴ്ചയ്ക്കു പിശകു പററുകയും അതു നിമിത്തം ജനതയ്ക്കു വലുതായ നഷ്ടം നേരിടുകയും ചെയ്തു. കലയ്ക്കും ജീവിതത്തിനും "സ്തംഭനം" നേരിട്ടു എന്നു വാദിക്കുന്നവർ ഇക്കൂട്ടരാണ്. ഇവരോടു് സഹതപിക്കുകയല്ലാതെ മറെറന്താണു ചെയ്യുക.

പഴമയെ അപ്പാടെ നിഷേധിക്കണമെന്നില്ല; പക്ഷേ അനുകരിയ്ക്കാനായിരിയ്ക്കരുതു് നമ്മുടെ യത്നം. ദേശകാലങ്ങൾക്കു് ഇണങ്ങിയ വിധം അപഗ്രഥിച്ചു് അതിന്റെ അന്തസ്സത്തയെ അറിയുകയായിരിക്കണം നമ്മുടെ ലക്ഷ്യം.

ജീവിതത്തെ മാററിമറിയ്ക്കാനുള്ള കഴിവു കലയ്ക്കുണ്ടു്. പോർക്കളം പൂകുന്ന പടയാളിയുടെ കരളിനും, കൈയ്ക്കും കരുത്തുണ്ടാക്കുവാൻ കഴിയുന്ന അജയ്യമായ ഒരു ശക്തിവിശേഷം അതിൽ കാണാം. സുപ്രസിദ്ധ ഫ്രെഞ്ചുവിപ്ലവത്തിനു് പ്രേരണ നല്കിയതു് വാൾട്ടയർ, റൂസ്സോ തുടങ്ങിയവരുടെ തൂലികത്തുമ്പുകളാണ്. റഷ്യയിൽ "സാർ" (Tsar) ചക്രവർത്തിയുടെ കിരാതഭരണത്തിനെതിരായി തൊഴിലാളിവർഗ്ഗത്തെ അണിനിരത്തിയതും, സർവ്വോപരി വിജയത്തിലെത്തിച്ചതും "മാക്സിം ഗോർക്കി"യുടെ സാഹിത്യകലയാണ്. ചൈനയിൽ കൃഷിക്കാരെ അണിനിരത്തി സ്വന്തം അവകാശങ്ങൾ പിടിച്ചുപററുവാൻഇടവരുത്തിയതും "മാവോസേതുങ്" (Mao-Tse-Tung) എന്ന മഹാന്റെ തൂലികത്തുമ്പുതന്നെയാണ്. വിദേശീയാധിപത്യത്തിന്റെ നുകത്തിൻ കീഴിൽ നിന്നും ഭാരതത്തെ മോചിപ്പിച്ചതിൽ കലാകാരന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന പങ്കു് അതിമഹത്താണ്. രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ, കിഷൻചന്ദർ, ബാലഗംഗാധരതിലക് മഹാത്മാഗാന്ധിജി തുടങ്ങിയ മഹാരഥന്മാരുടെ തൂലികത്തുമ്പുകളാണ്, ഭാരതീയരുടെ ആത്മാഭിമാനത്തെയും സ്വാതന്ത്ര്യേച്ഛയെയും ഉയർത്തി ഉണർത്തിയതു്. അങ്ങനെ ഏതൊരു പുരോഗമന രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാലും കലാകാരന്മാരുടെ കരുത്തേറിയ കൈയ്കളാണ് അവയെപുരോഗ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

തിയുടെ പൊന്നുഷസ്സിലെത്തിച്ചതെന്നു കാണാവുന്നതാണ്.

പുരോഗമനേച്ഛുക്കളും, സ്വാതന്ത്ര്യചിന്തകരുമായ കലാകാരന്മാർക്ക് മാത്രമേ ജനതയെ നല്ലൊരു നാളയിലേയ്ക്കു നയിയ്ക്കുവാൻ കഴിയൂ. മർദ്ദിതരും, ചൂഷിതരുമായ സാധാരണജനങ്ങളുടെ വേദനയും, കഷ്ടപ്പാടും തൂലികത്തുമ്പിലൂടെ ജനതയുടെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു് പകർത്താൻ കഴിവുള്ള കലാകാരന്മാരെയാണ് നമുക്കാവശ്യം. കലയും, ജീവിതവും കൈയ്കോർത്തു മുന്നേറുന്നത് അത്തരം കലാകാരന്മാരിൽക്കൂടി നമുക്കു കാണാം. ആ കാലടികളെത്തന്നെ നമുക്കും പിൻതുടരാം.

ഒരു സ്കാട്ട്ലൻഡ്കാരൻ രോഗിയായ ഒരു ഇംഗ്ലീഷുകാരനു കുത്തിവയ്ക്കാൻ തന്റെ രക്തം കൊടുത്തു. കൃതജ്ഞനായ രോഗി ആ ത്യാഗിക്ക് അഞ്ചു പവൻ സമ്മാനിച്ചു. അടുത്ത പ്രാവശ്യം രണ്ടു പവൻ നല്കി. മൂന്നാംപ്രാവശ്യം നന്ദി പറകമാത്രം ചെയ്തു. നോക്കിനിന്നിരുന്ന ഡാക്ടർ വിചാരിച്ചു, സ്കാട്ട്ലൻഡ്കാരന്റെ രക്തം കൂടുതൽ കൂടുതൽ കലന്നതായിരിക്കണം ഔദാര്യം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു പോയതിനു കാരണം എന്ന്.

ആർക്കും ചരിത്രം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ കഴിയും; ചരിത്രമെഴുതുകയാകട്ടെ മഹാന്മാർക്കു മാത്രമേ സാധിക്കൂ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കലാശാലയോട്

George Varughes—III U. C.

പുകളധികമിയറ്റും വഞ്ചിനാടിൻ മഹത്വം
തികയുവതിനുമെങ്ങും ക്ഷേമമുണ്ടാവതിനും
സകല ജനതതിക്കും നന്മ വർദ്ധിപ്പതിനും
മികവൊടു തുടരുന്നു ശിക്ഷണം ത്വൽസുതന്മാർ.

പുരുരുചി പുലരും നല്കുന്ന തൻ മിത്രയായ് നീ
മരുവുക മമ വിദ്യാക്ഷേത്രമേ, കീർത്തിയോടേ.
ഇരുളുകളെയകറ്റും ദീപമായ് നീ ലസിക്കാ—
നരുളുക വരമെന്നും നിസ്തുലൻ ക്രിസ്തുദേവൻ.

അറിവുലവവുമില്ലാതെത്രയോ ബാലകന്മാ—
രനുദിനമലയുന്നിപ്പാരിലേറ്റം വിശപ്പാൽ
അവരുടെയഴൽ നീക്കാനുള്ളതാം വിദ്യയോരോ—
ന്നുലകമിന്നത്താം ചെയ്തു നമ്മൾക്കു നേടാം.

ഗുരുനിര വിരചിക്കും ശിഷ്യസമ്പത്തിനാൽ നീ
സുരഭിലസുമഹാരം ചാർത്തി മർത്ത്യർക്കനല്പം
നിരഘതരമതാകും സേവനം ചെയ്തു നീണാൾ
പെരിമയൊടു ലസിക്കൂ പ്രൗഢയാം പാഠശാലേ!

മൊട്ടുകൾ പലപ്പോഴും വികസിക്കാറില്ല

P. Shadevan—II U. C.

ജീവിതത്തിൽ മറക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ചില സംഭവങ്ങൾ ഉണ്ട്. എത്ര തന്നെ മറക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചാലും, മനസ്സിൽ കൂടുതൽ തെളിഞ്ഞുവരുന്ന ചില ചിത്രങ്ങൾ. ആത്മാവിൽ ഉണങ്ങാത്ത മുറിവുകൾ സൃഷ്ടിച്ച്, അതിൽനിന്നും വേദനയുളവാക്കുന്ന ചില സംഭവങ്ങൾ. അവയെപ്പററി സ്മരിക്കുമ്പോൾ ഹൃദയം നടുങ്ങാറുണ്ട്. എന്നിട്ടും ഞാൻ ആ സംഭവത്തെപ്പററി ഓർക്കുകയാണ്.

എന്റെ ശൈലജ! എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഇന്നും ജീവിക്കുന്ന ശൈലജ! എന്നെ സ്നേഹിക്കുവാൻ പഠിപ്പിച്ച, എന്റേതു മാത്രമായിരുന്ന ശൈലജ!!

അതെ, അവൾ മൺമറഞ്ഞിട്ട് ഇന്ന് ഒരു വർഷം തികയുകയാണ്. നീണ്ട ഒരു വർഷം. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഇഴഞ്ഞിഴഞ്ഞു നീങ്ങിയ ഒരേ ഒരു വർഷം. വർഷങ്ങൾ ഇനിയും ഇതുപോലെ നീങ്ങിയേക്കാം. പക്ഷെ എനിക്കതിൽ പുതുമ കാണാൻ കഴിയില്ല.

ഓർമ്മകൾ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിലേക്കു കടന്നുചെല്ലുകയാണ്.

അന്ന് ഞാൻ ഫോർത്തുഫാമിൽ പഠിക്കുകയായിരുന്നു. ഹൈസ്കൂൾ ക്ലാസ്സിലേക്കു കടന്നുവന്നതിലുള്ള അന്തസ്സ് മുഖത്തു കാണാമായിരുന്നു. എങ്ങും ഒരു ഉത്സാഹത്തിമർപ്പുതന്നെ. നാനാവർണ്ണങ്ങളുള്ള പൂമ്പാററകൾ സ്കൂളിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽ പാറിപ്പറക്കുന്നതു കാണുകതന്നെ കൗതുകം. എല്ലാററിലുമുപരി ആത്മാവിന്നൊരു കുളുർമ്മ.

ഞങ്ങളുടെ ഹെഡ്മാസ്റ്റർ സ്ഥലം മാററപ്പെട്ടു. പകരം വരുന്നത് ഒരു കേശവൻനായരാണ്. പിള്ളരെ അടിക്കുന്ന ആളായിരിക്കുമോ? വലിയ ചട്ടവും വള്ളുമൊക്കെയുള്ള ആളായിരിക്കുമോ? ഞങ്ങളുടെ ചിന്ത ആ വഴിക്കു തിരിഞ്ഞു. വിദ്യാർത്ഥികളെ സ്നേഹിക്കാത്ത ഹെഡ്മാസ്റ്ററെ ഞങ്ങളിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ഏതായാലും വരുമ്പോൾ കാണാമല്ലോ. ഞങ്ങളും കാത്തിരുന്നു.

ഒരു ബുധനാഴ്ച അദ്ദേഹം സ്ഥലത്തെത്തി ചാർജ്ജെടുത്തു. അന്നുതന്നെ ഞങ്ങളുടെയെല്ലാം ക്ലാസ്സിൽ വന്നു. അദ്ദേഹം വെളിയിലിറങ്ങിയപ്പോൾ പുറകററത്തിരുന്ന വേണുഗോപാലൻ അഭിപ്രായം രേഖപ്പെടുത്തി "തീരെ മൊറടനല്ലന്നാ തോന്നുന്നേ." എല്ലാപേരും ചേർന്ന് അതു ശരിവെച്ചു.

എന്റെ വീട്ടിനടുത്താണ് അദ്ദേഹം വാടകയ്ക്കെടുത്ത കെട്ടിടം; പട്ടണത്തിന്റെ ബഹളങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം അകന്ന ഒരു സ്ഥലമാണ്.

അന്നൊരു ഞായറാഴ്ചയായിരുന്നു. ഞാൻ മുററത്തിറങ്ങിനിന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കു കണ്ണോടിച്ചു. മുററത്തു ചാരുകസേരയിൽ കിടന്നു വായിക്കുകയാണദ്ദേഹം. ശൈലജ സമീപത്തിരുന്ന് എന്തൊക്കെയോ കാട്ടിക്കൂട്ടുന്നു. ആ മുഖത്തിനൊരോമനത്വം ഉണ്ട്. ആ നീണ്ട നീലിച്ച കണ്ണുകൾ എപ്പോഴും ചലിക്കു

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL LIBRARY REPOSITORY

ന്നുണ്ട്. ചെഞ്ചുണ്ടുകളെ തള്ളിമാററിക്കൊണ്ട്, മുല്ലമൊട്ടുകൾ ആ മുഖത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെടാറുണ്ട്. ആകപ്പാടെ അവളൊരു കൊച്ചുസുന്ദരിയാണ്. ശൈലജയും ഞങ്ങളുടെ ക്ലാസ്സിലാണ്. ഹെഡ്മാസ്റ്ററുടെ മകൾ എന്ന നിലയിൽ അവളെ സ്കൂളിലുള്ള എല്ലാപേക്കുമറിയാം. ഞാനറിയാതെതന്നെ എന്റെ പാദങ്ങൾ അവിടം ലക്ഷ്യമാക്കി ചലിച്ചുതുടങ്ങി.

ആ മുററത്തു കാലുകുത്തിയപ്പോൾ ഞാനാകെ വിയത്തുപോയി. ഒരുപക്ഷേ എന്തിനു വന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം ചോദിക്കുകയാണെങ്കിൽ? വെറുതെ, സാറിനെ കാണാനെന്നു പറയാം.

ഞാൻ അവിടെത്തന്നെ നിന്നുകൊണ്ട് ഒന്നു ചുമച്ചു. ശൈലജ വീട്ടിനകത്തേയ്ക്കൊരോട്ടം! ഞാൻ ചിന്തിച്ചുപോയി "ഈ പെണ്ണിനെന്താകിറുക്കുണ്ടോ? അല്ലെങ്കിൽ പിന്നെന്തിനാ, ഒരു മനുഷ്യനെ കണ്ടപ്പോൾ ഇങ്ങിനെ വെകിളിയെടുത്തോടുന്നു? അതു പെൺപിള്ളരുടെ കൂടപ്പിറപ്പായിരിക്കാം."

ഞാൻ ഒന്നുകൂടെ ചുമച്ചു. അദ്ദേഹം പത്രത്തിൽനിന്നു തലയുയർത്തിയൊന്നു നോക്കി. ഞാൻ രണ്ടു കൈയും കൂപ്പി വന്ദിച്ചു. അപ്പോൾ, എന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടദ്ദേഹം ചോദിച്ചു. "നമ്മളുടെ സ്കൂളിലാണല്ലേ?"

"അതെ."

"പേരെന്താ?"

"ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ"

"അടുത്ത വീട്ടിലാണല്ലേ താമസം?"

"അതെ."

"പഠിത്തമൊക്കെയെങ്ങിനെയിരിക്കുന്നു?"

ഒന്നും പഠിക്കാത്ത കൂട്ടത്തിലാണെങ്കിലും ആരെങ്കിലും ചോദിച്ചാൽ "അതെല്ലാം പുരോഗമിക്കുന്നുണ്ട്" എന്നു ഉത്തരം പറയുകയാണ് സാധാരണ പതിവ്. അങ്ങിനെ, ആ ചോദ്യത്തിനു, യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടാത്ത ഒരുത്തരം നല്കി. "നല്ലവണ്ണം പഠിക്കുന്നുണ്ട്."

അപ്പോഴേക്കും ശൈലജ ഒരുകപ്പു ചായയുമായി പടിയിറങ്ങിവന്നു. ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഒരുകപ്പു ചായയേയുള്ളൂ. ചായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവച്ചിട്ടു അവൾ തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

"ഒരു കപ്പുകൂടി കൊണ്ടുവന്ന് ഉണ്ണിക്കു കൊടുക്കൂ." അദ്ദേഹം നടന്നകലുന്ന ശൈലജയെ നോക്കി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു.

"വേണ്ട, ഞാനിപ്പോൾതന്നെ കുടിച്ചുകൊണ്ടു വന്നതു്" ചായ കുടിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും ഞാൻ വെറുതെയൊരു നുണ പറഞ്ഞു.

അപ്പോഴേക്കും അവൾ ചായയുമായി മുററത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്റെ മുമ്പിൽകൊണ്ടുവച്ചിട്ട്, വീണ്ടും പഴയപോലെ ഒരോട്ടം! ആ ഓട്ടത്തിനൊരു ആകർഷകതയുമുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനവളെത്തന്നെ നോക്കിനിന്നു. അങ്ങിനെയെത്ര നേരം നിന്നെന്ന് എനിക്കോർമ്മയില്ല.

"ചായ തണുത്തുപോകും" അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആ വാക്കുകളാണ് എന്നെ ഉണർത്തിയതു്. ഞാനെന്തൊരപരാധമാണു കാണിച്ചതു്? അവളെ അങ്ങിനെനോക്കിനിന്നതു അദ്ദേഹം കണ്ടിരിക്കുമോ? അതോ...? ഇല്ല. അദ്ദേഹം കണ്ടിരിക്കില്ല.

പിറേറന്നുരാവിലെ സ്കൂളിലേക്കു പോയപ്പോൾ ഞാനവളെ വഴിയിൽവച്ചു കണ്ടു. നല്ല നീലനിറമുള്ള ബ്ളൗസ്സും ചുവ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ന്ന നിറത്തിൽ പച്ചപ്പൂക്കളുള്ള പാവാടയും ധരിച്ച് അവൾ പോവുകയാണ്. പുസ്തകങ്ങൾ മാറോടണച്ചു പിടിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ ഒരു കലയുണ്ട്. ആ കുടതൂക്കിയിട്ടിരിക്കുന്നതിൽ ഒരു അഴകുണ്ട്.

ഞാൻ സാവധാനം നടന്ന് അവളോടടുത്തു. അവൾ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഞാനൊന്നു ചിരിച്ചു. എന്തെങ്കിലും സംസാരിക്കാൻവേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ ചോദിച്ചു:

"പേരെന്താ?"

"ശൈലജ"

എനിക്കവളുടെ പേരറിയാമായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒന്നു ചോദിച്ചുപോയതാണ്. അവളുടെ കണ്ണുകൾ പുസ്തകം പൊതിഞ്ഞിരുന്ന പേപ്പറിൽ എന്തോ അന്വേഷിച്ചുലയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എനിക്കെന്തൊക്കെയോ സംസാരിക്കണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷെ എന്തിനെപ്പററി സംസാരിക്കാൻ? ഒന്നുമില്ല.

കുറച്ചു സമയത്തേക്ക് ഞങ്ങൾ ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ഞാൻ ചോദിച്ചു: "ഇന്നലെ വായിച്ചോണ്ടിരുന്ന മാസിക ഒന്നു തരുമോ ഇന്ന്?"

"വൈകുന്നേരം വീട്ടിൽ വന്നാൽമതി, തരാം."

ആ ശബ്ദത്തിനൊരു മധുരിമയുണ്ടായിരുന്നു; കേൾക്കുവാനൊരിമ്പമുണ്ടായിരുന്നു. അതു് ആസ്വാദിക്കുവാൻ വേണ്ടിമാത്രം ഞാനോരോ ചോദ്യം തൊടുത്തുവിട്ടു.

"ഇന്നലത്തെ 'ഹോംവർക്കെ'ല്ലാം ചെയ്തോ?"

"എല്ലാം ചെയ്തില്ല. അവസാനത്തതു തെറെറന്നാ തോന്നുന്നേ."

"ഉത്തരമെത്ര?"

"അതൊന്നും പറയുകില്ല"

"പറഞ്ഞാലെന്താ? ഞാനാരോടും പറയുകില്ല മണ്ടിയാണെന്ന്."

"ഒരുപക്ഷെ, ശരിയാണെങ്കിലോ?"

"എന്നാൽ വേണ്ട."

ഞങ്ങൾ അടുത്ത മുക്കിലെത്താറായി. ഒരുമിച്ചു പോവുകയാണെങ്കിൽ പിള്ളർ കുതിരകയറും; ചുവരുകളിൽ കഥകൾ സ്ഥാനം പിടിക്കും. ഞാൻ പതുക്കെ പുറകെ വലിഞ്ഞു. അവൾ നോക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് നടന്നകന്നു.

വൈകുന്നേരം സ്കൂളുവിട്ടു വീട്ടിലെത്തിയയുടനെതന്നെ ഞാനവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. അവൾ മുറിയ്ക്കകത്തിരുന്നു കാപ്പി കുടിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻപുറത്തുതന്നെ കാത്തുനിന്നു. ഒടുവിൽ ഒന്നു ചുമച്ചു. അവൾ പുറത്തിറങ്ങിവന്ന്, എന്നെ അകത്തേക്കു ക്ഷണിച്ചു. അറച്ചറച്ചാണെങ്കിലും അവളുടെ മുറിയുടെ വാതിൽവരെ ഞാൻ പുറകെ പോയി.

"വല്ലതും വേണോ, ശൈലേ?" അകത്തുനിന്നും അവളുടെ അമ്മ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

ഞാൻ പരുങ്ങി നില്പായി. അവർ എന്നെ ഓടിക്കുമോ, എന്തോ? ഓടിക്കുന്നെങ്കിൽ ഓടിക്കട്ടെ! ഞാനുറച്ചുനിന്നു.

"അമ്മ ഒന്നിങ്ങോട്ടു വന്നേ" എനിക്കവളോടു ദേഷ്യം തോന്നി. ചുമ്മാതെ അകത്തിരിക്കുന്ന അമ്മയെ വിളിച്ച് എന്നെ ഓടിക്കുവാൻ പഴുതു നോക്കുകയാണവൾ.

അവളുടെ അമ്മ അവിടെ കടന്നുവന്നു. അവർ എന്നെ ഒന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ഞാൻ തിച്ച്പ്പെടുത്തി, അവർ എന്നെ ഓടിക്കുമെന്ന്.

"ഞാനിന്നലെ പറഞ്ഞില്ലേ, ആ പുള്ളി ഇതാണ്. ദാ, ആ കാണുന്നതാ വീട്." എന്റെ വീട് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു

കൊണ്ടു്, അവൾ എന്നെ അവർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തി.

ഞാനവരുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. വല്ലാത്തൊരു മ്ലാനത. അവരൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല. എന്റെ ആത്മാവുതണുത്തു. അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുനില്ക്കുകയായിരുന്നു. അതിൽനിന്നും രണ്ടുതുള്ളി കണ്ണുനീർ നിലംപതിച്ചു.

"എന്തിനാ കരയുന്നേ?" ഞാനവരുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു. അവർ വീണ്ടും എന്തോ ഓർത്തു കരയുകയായിരുന്നു. ഒന്നും ശബ്ദിച്ചില്ല.

ഒടുവിൽ ശൈലജ പറഞ്ഞു: "പിന്നെ എന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ മരിച്ചുപോയി. കഴിഞ്ഞകൊല്ലം. അതാ, അമ്മ കരയുന്നേ. ഏതാണ്ടു് ഉണ്ണിയെപ്പോലിരിക്കും കണ്ടാൽ. ഞാനിന്നലെ ഉണ്ണിയെപ്പററി അമ്മയോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ അവർക്കു ഉണ്ണിയെ കാണുവാൻ വലിയ തിടുക്കമായി." അവൾ നിർത്തി.

ഞാനവളുടെ അമ്മയോടു യാത്രപറഞ്ഞു പുറത്തിറങ്ങി. ഞാനവരുടെ ജീവിതത്തെപ്പററിചിന്തിക്കുകയായിരുന്നു. വെളിക്കു കടന്നപ്പോൾ ശൈലജ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു: "മാസിക വേണ്ടേ?"

"വേണം; നാളെ മതി"

അടുത്ത രണ്ടു ദിവസത്തേക്കു് ഞാനവിടെ പോയില്ല. ഞാൻ ചെന്നാലല്ലേ അവളുടെ അമ്മ കരയു. അവരുടെ മരിച്ചുപോയ മകനെ അവർ എന്നിൽ കണ്ടെത്തിയിരിക്കാം.

പിറേറന്നു സ്കൂളിലേക്കു പോയപ്പോൾ ശൈലജ പരാതി പറഞ്ഞു. "ഇന്നാലെ വരാത്തതെന്താ? അമ്മ എപ്പോഴും ഉണ്ണിയെപ്പററി ചോദിക്കും "ക്ലാസ്സിൽ മിടുക്കനാണോ? നല്ലവണ്ണം പഠിക്കുമോ?" എന്നെല്ലാം. ഇന്നു വരുമോ?"

"വരാം, ശൈലജേ. എന്നെ കണ്ടപ്പോൾ നിന്റെ അമ്മ കരഞ്ഞതുകൊണ്ടാ ഞാൻ വരാത്തതു്. ഇന്നു എന്തായാലും തീർച്ചയായും വരാം."

അവൾക്കു സന്തോഷമായി. കുടക്കാലുകൊണ്ടു മുതുകിൽ ഒരു കുത്തു തന്നിട്ടു് അവൾ ഓടിപ്പോയി. എനിക്കു മനസ്സിലായി, എന്തുകൊണ്ടാ, അവൾ ഓടിപ്പോയതെന്നു്; പഴയ കൂട്ടുകാരായി!

അന്നു വൈകുന്നേരം ഞാനവളുടെ വീട്ടിൽ പോയി. അവളെനിക്കൊരു കപ്പു ചായ സമ്മാനിച്ചു. ആ ചായക്കു് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടായിരുന്നു. കപ്പു താഴെ വച്ചശേഷം ഞാൻ അഭിനന്ദനം രേഖപ്പെടുത്തി. അവളതിൽ അഭിമാനം കണ്ടെത്തി. "അങ്ങിനെയാ, പെൺപിള്ളർ ചായചെയ്താൽ." അവൾ തട്ടിവിട്ടു.

"പക്ഷെ, അതു രുചിച്ചുനോക്കുവാൻ ആൺപിള്ളരുടെ നാക്കുവേണം" അവളെ തോല്പിക്കാൻവേണ്ടി ഞാനൊരുപ്രയോഗം നടത്തി. പക്ഷെ അതു ശരിക്കു കൊണ്ടോ എന്തോ? അതിനുമുമ്പുതന്നെ അവളെന്നെയും ഒന്നു കളിയാക്കി. ഏതായാലും ഞാൻ തോൽവി സമ്മതിച്ചു. എന്നിട്ടും അവൾ മതിയാക്കുന്നില്ല. ഹോ! ഇതെന്തൊരു ജാതിപ്പെണ്ണു്! എനിക്കവളോടു വെറുപ്പു തോന്നി. പക്ഷെ, അതിലുമുപരിയായി വേറെന്തോ ഒന്നുകൂടി തോന്നി.

"ആരു് ഉണ്ണിയാണോ മോളേ?" അടുക്കളയിൽ പണിയിലേർപ്പെട്ടിരുന്ന അവളുടെ അമ്മ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

"യെസ്സ്" അവൾക്കെല്ലായ്പോഴും കളിയാണ്. അമ്മയോടും, അച്ഛനോടും, വീട്ടിൽ വരുന്നവരോടും എല്ലാമെല്ലാം.

അവളുടെഅമ്മ ഞങ്ങളിരുന്നിടത്തേക്കു കടന്നുവന്നു. അവരുടെ കണ്ണുകൾ കലങ്ങിയിരുന്നു. മുഖത്തു വേദനയുടെ നിഴൽ വീശിയിരുന്നു. അവരിങ്ങനെ കഷ്ടപ്പെടുന്നതിൽ എനിക്കു സങ്കടം തോന്നി. അതുകൊണ്ടുമാത്രം ഞാൻ ചോദിച്ചു: "ഇങ്ങിനെ കിടന്നു കഷ്ടപ്പെടുന്നതിനേക്കാൾ ആരെയെങ്കിലും വേലയ്ക്കുനിർത്തിക്കൂടെ?"

"നിർത്തിയിരുന്നു ഉണ്ണി, പക്ഷെ," ശൈലജയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ടു അവർ തുടർന്നു, "ആരുവേവിച്ചാലും കുററം പറയും. ഒന്നും തിന്നുകയും ഇല്ല. അതാ, ഇപ്പോൾ ആരെയും നിർത്താതെ, ഞാൻ തന്നെ എല്ലാം ചെയ്യുന്നതു്. ഞങ്ങൾ മൂന്നാളല്ലേയുള്ളു. സാരമില്ല."

അവരുടെ കഷ്ടപ്പാടിന്റെ കാരണമതാണു്; മകളുടെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ചു വേവിക്കണം; പിന്നെ ഭർത്താവിന്റെയും.

"എടീ ഒരു കപ്പു ചായയെങ്കിലും ഇട്ടോണ്ടുവാ. ഉണ്ണി എപ്പോഴെ വന്നതാണു്" മകളുടെ 'മര്യാദകേടി'ൽ അമ്മയ്ക്കാണു വ്യസനം.

"വേണ്ട, ഞാൻ കുടിച്ചു."

"എപ്പോൾ?"

"ഇപ്പോൾ തന്നെ."

"എവിടുന്നു?"

"ഇവിടുന്നുതന്നെ."

അവർക്കതിൽ അദ്ഭുതം തോന്നി. ഞാൻ അവിടെ ചെന്നതിനുശേഷം ആരും അവിടെ ചായ കുടിച്ചിട്ടില്ല. പിന്നെയെങ്ങിനെയാണു് കുടിച്ചെന്നുപറഞ്ഞാൽ വിശ്വസിക്കുക?

അവർ വീണ്ടും ചോദിച്ചു: "ഇവിടന്നു ഇപ്പോൾ കുടിച്ചോ?"

"ശൈലജ കൊണ്ടുവന്നുതന്നു" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

"അതു് അവൾക്കെന്നും പറഞ്ഞാ ഉണ്ടാക്കിയതു്."

എനിക്കു മനസ്സിലായി. അവൾ അടുക്കളയിൽ ഒരു പൊടിക്കൈയ് പ്രയോഗിച്ച ശേഷമാണു പുറത്തു കടന്നതെന്നു്. ഞാനവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അവൾ ചിരി അടക്കി പതുങ്ങി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. കണ്ണുകൾ എന്റെയും അവളുടെ അമ്മയുടെയും മുഖത്തു മാറിമാറി പതിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ചായ നന്നായിരുന്നു" ഞാനൊന്നു കൂടി പുകഴ്ത്തി. "ശൈലജക്കു ചായയിടാൻ നല്ല പരിചയമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു"

"അതു ഞാനാ ഉണ്ണി ഇട്ടതു്. ഇവളെക്കൊണ്ടു നല്ല കാശിനു കൊള്ളുകില്ല" അവർ അത്രയും പറഞ്ഞപ്പോഴേക്കും ശൈലജ തലയിൽ ചൊറിച്ചിൽ തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഞാനവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. അവളുടെ കണ്ണുകൾ എന്തോ പറഞ്ഞു. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല.

"ഉണ്ണി എന്നും വരണം, കേട്ടോ? ഇന്നലെയും മിനിഞ്ഞാന്നും വരാത്തതിൽ എനിക്കു വലിയ സങ്കടമുണ്ടായി. ഉണ്ണിയെ കാണുമ്പോൾ ഞാനെന്റെ ബാലനെയാണു കാണുന്നതെന്നു തോന്നും. ഉണ്ണിയുടെ അമ്മ ഇന്നലെ ഇവിടെ വന്നിരുന്നു; നല്ല സ്വഭാവം. സമയമുണ്ടെങ്കിൽ ഇന്നു വൈകുന്നേരം ഒന്നു വരാൻ പറയണേ" അവർ പറഞ്ഞു.

വൈകുന്നേരംതോറും അയൽ വീടുകളിൽ പോയിരുന്നു വെടിപറയുന്നതിൽ അമ്മയ്ക്കു ലേശം ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. എന്നാലും "സാറിന്റെ നല്ല ഭാര്യ"യുടെ വീട്ടിൽ പോകാൻ അവർക്കിഷ്ടമാണു്. അല്ലെങ്കിൽതന്നെ, ശൈലജയോടു് അമ്മയ്ക്കു വളരെയിഷ്ടമാണു്. അവർ പല

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY LIBRARY

PRESIDENT, VICE PRESIDENTS & SECRETARIES OF ASSOCIATIONS 1955 – 56

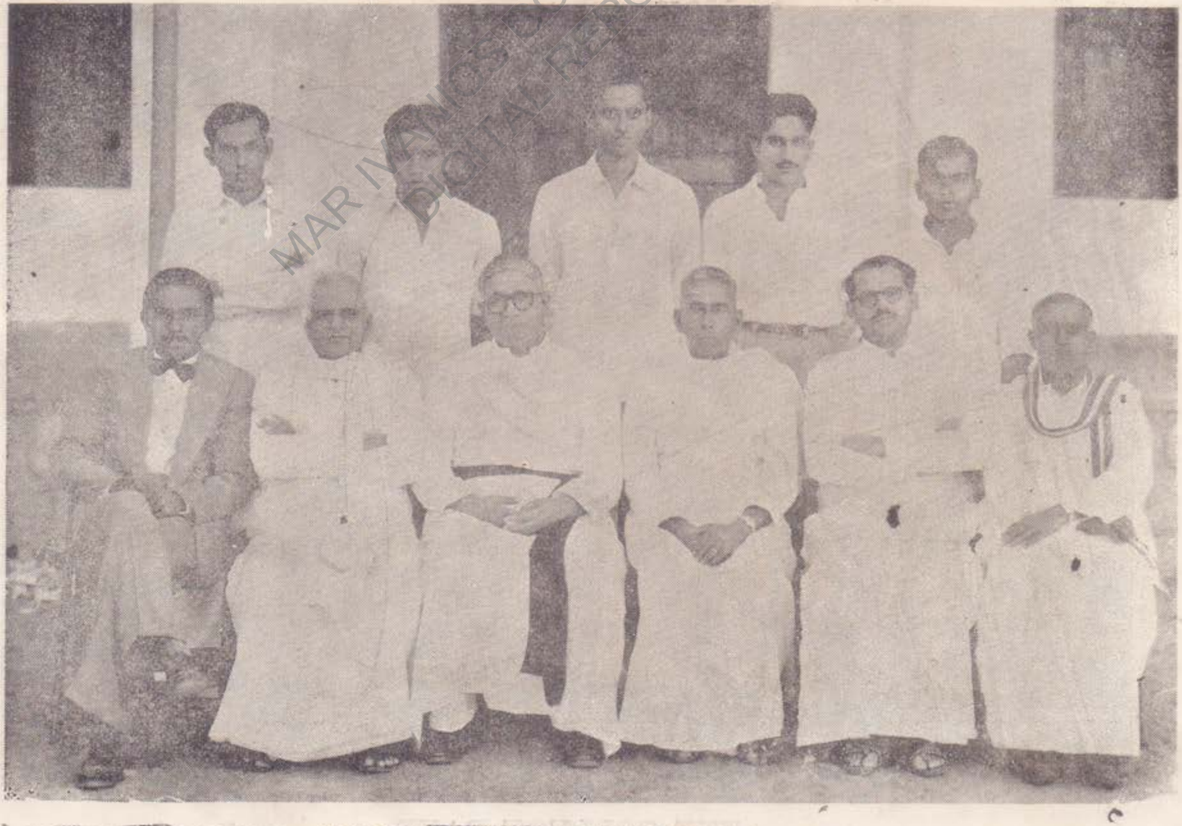

COLLEGE MAGAZINE COMMITTEE 1955 – '56

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

DRAMATIC CLUB 1955 - '56.

THE COLLEGE BAND

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

പ്പോഴും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്: "അവളൊരു കുസൃതിപ്പെണ്ണാണ്" എന്ന്.

അപ്പോഴൊക്കെ ഞാൻ വാദിച്ചിട്ടുണ്ട്: "എന്നാൽ നാളെമുതൽ ഞാനും കുസൃതി കാണിക്കാം അപ്പോൾ നല്ലപിള്ളയാകുമല്ലോ!"

"അങ്ങനത്തെ കുസൃതി അല്ല മോനെ" അവർ എന്നെ മനസ്സിലാക്കിക്കാൻ ശ്രമിക്കയാണ്.

"പിന്നെയങ്ങിനെ? തലകീഴായി ചാടണം; ഇല്ലേ?"

അവളുടെ കുസൃതിത്തരത്തിൽ ആനന്ദം കണ്ടെത്തിയിരുന്ന ഞാൻ വെറുതെയൊരു മറ പിടിക്കുകയായിരുന്നു.

അവളൊരു 'മിണ്ടാപ്പൂച്ച'യായിരിക്കണമെന്ന് എനിക്കാഗ്രഹമില്ലായിരുന്നു. എപ്പോഴും ഓടി, ചാടികളിച്ചുനടക്കണം. വീട്ടിന്റെ ഏതു മൂലയിൽ നോക്കിയാലും അവൾ പാറിപ്പറന്നു നടക്കണം. അതു കാണുവാൻ വേണ്ടിമാത്രം ഞാൻ ജനാലയും തുറന്നിട്ടു നോക്കിയിരുന്നിട്ടുണ്ട്.

അന്നൊരു ശനിയാഴ്ചയായിരുന്നു. അമ്മ, ജ്യേഷ്ഠന്റെ വീട്ടിലേയ്ക്കുപോകാൻ ഒരുങ്ങിത്തുടങ്ങി. അവർ രാവിലെ കുളിച്ചു, വസ്ത്രങ്ങളും മാറി മുററത്തിറങ്ങി നിന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. ഞാൻ വരാൻ താമസിക്കുകയാണെങ്കിൽ, അപ്പുറത്തെ അമ്മുവിനോടു പറ, ചോറു വിളമ്പിത്തരാൻ." അവർ പടികടന്നു പുറത്തിറങ്ങി.

ഞാൻ മുറിക്കകത്തു കയറി പതിവുപോലെ ജനാലയും തുറന്നിട്ടു നോക്കിയിരുന്നു; ശൈലജ വെളിയിലെങ്ങാനും ഉണ്ടോയെന്ന്.

കിണററിൻകരയിൽ റോസാപ്പൂക്കൾ വിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. അന്തരീക്ഷത്തിൽ മണം കലർത്തിക്കൊണ്ട് അവ നില്ക്കുകയാണ്. ആരും അവയെ പറിക്കാറില്ല. വൈകുന്നേരംവരെ അവ അങ്ങിനെ നില്ക്കും; പിന്നെ, കൊഴിഞ്ഞുവീഴും.

ഒരു പൂവു പറിക്കണം. അന്നെനിക്കങ്ങനെ തോന്നി; കാരണമറിഞ്ഞുകൂടാ. ഞാൻ കതകു തുറന്നു വെളിയിലിറങ്ങി. അപ്പോഴും എന്റെ കണ്ണുകൾ ശൈലജയുടെ വീട്ടിനു ചുററും എന്തിനെയോ അന്വേഷിച്ചലഞ്ഞിരുന്നു.

ഞാൻ ശൈലജയെ കണ്ടു. അവൾ മാല കോർത്തുകൊണ്ട് വെളിയിൽ നില്ക്കുകയാണ്. ഞാൻ കൈയ് കൊട്ടി വിളിച്ചു. അവളതു കണ്ടില്ലായിരിക്കണം. അവൾ വീട്ടിനകത്തേയ്ക്കു് ഓടിപ്പോയി. ഞാൻ കുറച്ചുനേരംകൂടി അവളെ പ്രതീക്ഷിച്ച് അവിടെ നിന്നു.

ഒടുവിൽ ഞാൻ ഒരു റോസാപ്പൂവുമായി തിരിച്ചു നടന്നു. ആ പൂവിനെ ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചു. ഒരുപക്ഷെ, അവൾ വരികയാണെങ്കിൽ! എങ്കിൽ...? ഈ പൂവ് അവൾക്കു സമ്മാനിക്കണം. ആ കറുത്തിരുണ്ടചുരുണ്ട മുടികളിൽ ഞാനൊരു റോസാപ്പൂവു ചൂടിക്കൊടുക്കും. എന്നിട്ട്, എവറസ്റ്റിൽ കൊടി നാട്ടിയിട്ട്, ടെൻസിംഗ് നിന്നു നോക്കിയതുപോലൊരു നോട്ടം നടത്തും; ആരെങ്കിലും കണ്ടോയെന്ന്.

ഞാൻ പെട്ടെന്ന് ഒന്നു ഞെട്ടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ജനാലയിലൂടെ ഒരു കമ്പ് എന്റെ മുതുകിലേക്കു കടന്നുവരുന്നു. എനിക്കു മനസ്സിലായി, അതു ശൈലജയുടെ വേലയാണെന്ന്. ഇതുവരെ ആരും ഇങ്ങിനെ എന്നെ പററിച്ചിട്ടില്ല. ഞാൻ പാളി നല്ലപോലെ തുറന്നുനോക്കി. അവൾ നിന്നു ചിരിക്കുകയാണ്. കിലുകി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ലെയുള്ള ആ ചിരിയിൽ വീടു മുഴുവൻ കടുങ്ങിപ്പോയി.

അവൾ എൻെറ മുറിയിലേയ്ക്ക് കടന്നുവന്നു. എന്നിട്ട് ജിജ്ഞാസയോടേ ചോദിച്ചു: "അമ്മ ഇന്നിവിടെ ഇല്ല, അല്ലേ? അതായിരിക്കും ഇത്ര ചാട്ടം."

"ശൈലജയ്ക്കെങ്ങിനെ മനസ്സിലായി, അമ്മ ഇവിടെ ഇല്ലെന്നു്?"

"ഉണ്ടെങ്കിൽപ്പിന്നെ എന്നെ കൈയ് കാട്ടി വിളിക്കാനുള്ള ധൈര്യം ഉണ്ടാകുമോ?" ഒന്നും അറിയാത്തവളെപ്പോലെ അവൾ നിലകൊണ്ടു.

അവൾ എന്തുചെയ്യുമെന്നറിയാൻവേണ്ടി മാത്രം ഞാൻ ചോദിച്ചു: "അവർ കിടന്നുറങ്ങുന്നു. എന്താ, ശൈലജയ്ക്ക് അവരെ ഭയമുണ്ടോ?"

അതു കേട്ടപ്പോൾ അവൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. ഞാൻ 'അതിശയിച്ചു'പോയി, അമ്മ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞിട്ടും അവൾ ബഹളം കൂട്ടുകയാണ്. അപ്പോൾ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാക്കുകയാണെങ്കിൽ അവൾ ഈ വീടിനെതന്നെയിളക്കും.

ഞാനൊന്നു കൂടി പറഞ്ഞു നോക്കി. "അവർ എണീററു വന്നാൽ നല്ല തല്ലു കിട്ടുമേ സൂക്ഷിച്ചുവേണേ ചിരിക്കാൻ."

എന്നിട്ടും ചിരിമതിയാക്കാനുള്ള ഭാവമില്ലവൾക്ക്. അവൾ വീണ്ടുംവീണ്ടും ചിരിക്കുകയാണ്. എന്നിട്ടവൾ ചോദിച്ചു: "ഏതു മുറിയിലാ അമ്മ കിടക്കുന്നേ?"

ഞാൻ ആകെ പരുങ്ങി. എന്നാലും ഒന്നു കള്ളം പറയുവാൻതന്നെ തീച്ചപ്പെടുത്തി; "തെക്കെപ്പുരയിൽ" ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അവൾ പിന്നെയൊന്നും ചോദിച്ചില്ല. ആ മറുപടികൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെട്ടിരിക്കണം. എന്നിട്ടവൾ എൻെറ നോട്ടുബുക്കു കൈയിലെടുത്തു; തുറന്നു തെററു കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയായിരുന്നു. ഇടയ്ക്കവൾ ആരോടെന്നില്ലാതെ പറഞ്ഞു: "ബസ്സെങ്ങും പഞ്ചറായിട്ടില്ലെങ്കിൽ, അവരിപ്പോൾ അങ്ങ് എത്തിക്കാണും."

എനിക്കൊന്നുംമനസ്സിലായില്ല. ഞാൻ ചോദിച്ചു: "ആരാ?"

അവൾ ബുക്കിൽതന്നെ കണ്ണു പതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു "എൻെറ ക്ലാസ്സിൽ ഒരു ചെറുക്കനുണ്ട്. അവൻെറ അമ്മ ഇന്നു അവരുടെ മൂത്ത മകൻെറ വീട്ടിൽ പോയി. അവർ ഇപ്പോൾ അങ്ങ് എത്തിയിരിക്കും."

എനിക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി. അവൾ എങ്ങിനെയോ അറിഞ്ഞു അമ്മ ജ്യേഷ്ഠൻെറ വീട്ടിൽ പോയിരിക്കയാണെന്ന്. ചുമ്മാതെയാണോ അവൾ ഈ ബഹളമൊക്കെ കാട്ടിക്കൂട്ടിയതു്?

"ശൈലജയ്ക്കെങ്ങിനെ മനസ്സിലായി അമ്മ ഇവിടെ ഇല്ലെന്നു്?" ഞാൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

അവൾ ഒന്നും അറിയാത്ത മട്ടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. "ആരുടെയമ്മ?"

ശൈലജയുടെ ക്ലാസ്സിലുള്ള ആ ചെറുക്കൻെറ അമ്മ."

"എന്തോ, എനിക്കവരെ അറിഞ്ഞുകൂടാ." അവൾ വീണ്ടും അഭിനയിക്കുകയാണ്,

"പക്ഷെ, ഒരു കാര്യം; പിള്ളരെയെല്ലാം കേറി ചെറുക്കാ'ന്നു വിളിച്ചാൽ പല്ലു വേറെ വാങ്ങിച്ചുവെക്കേണ്ടിവരും."

"ആ ചെറുക്കൻ ആരെയുംഅടിക്കില്ല" അവൾ കണുങ്ങിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"അതിരിക്കട്ടെ, അമ്മ ഇന്നലെ അവിടെ വന്നിരുന്നോ?" ഞാൻ കാര്യമായി തന്നെ ചോദിച്ചു.

അവൾ യാഥാർത്ഥ്യത്തിലേക്കു മടങ്ങി വന്നു: "വന്നിരുന്നു, എന്താ?"

ഞാനൊന്നും ശബ്ദിച്ചില്ല. അവൾ വീണ്ടും എന്റെ നോട്ടുബുക്കു പരിശോധന തുടങ്ങി. ഒരു തെററുപോലും അവൾ കണ്ടുപിടിച്ചില്ല. അവൾക്കു ശരി അറിയാമെങ്കിലല്ലേ തെററു കണ്ടുപിടിക്കൂ!

ഞാൻ ആ റോസാപ്പൂവിനെത്തന്നെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്കെന്തോ പറയണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷേ ഒന്നും പുറത്തുവരുന്നില്ല. ഞാൻ ധൈര്യമവലംബിച്ചുനോക്കി. ഹൃദയമിടിക്കുന്നുണ്ട്.

ഞാനവളുടെ കണ്ണുകളിലേക്കുസൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അവൾ എന്നെയും. ആ കണ്ണുകളിൽ ഒരു സ്വപ്നസാമ്രാജ്യം മുഴുവൻ അടങ്ങിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ ചുണ്ടുകൾ എന്തിനോവേണ്ടി ദാഹിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. അവൾ ഒരു പാവപോലെ അനങ്ങാതെ നോക്കിനിന്നു. ആരും ഒന്നും ശബ്ദിച്ചില്ല.

ഒടുവിൽ ആ മൂന്നക്ഷരം മാത്രം എന്റെ നാവിലൂടെ എങ്ങിനെയോ പുറത്തുകടന്നു. ഞാൻ വിളിച്ചു: "ശൈലജേ!"

ആ വിളിയുടെ പ്രതിധ്വനിയെന്നോണം അവളുടെ വാക്കുകൾ പുറത്തുകേട്ടു: "എന്റെ ഉണ്ണീ!"

എനിക്കെന്റെ കാതുകളെ വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവ എന്നെ വഞ്ചിക്കുകയായിരുന്നോ?

ഞാൻഒന്നുകൂടിവിളിച്ചു: "ശൈലജേ"

"എന്റെ ഉണ്ണീ!"

അതെ, അതു അവളുടെ ശബ്ദംതന്നെ. ഞാൻ ചുററും നോക്കി. സ്വപ്നം കാണുകയല്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും എല്ലാമെല്ലാം ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ തോന്നി.

"ഇങ്ങടുത്തുവരൂ, ഞാനൊരു സമ്മാനം തരാം" ഞാൻ റോസാപ്പൂവു കൈയിലെടുത്തുകൊണ്ടു അവളെ വിളിച്ചു. അവൾ മെല്ലെ എന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു നീങ്ങി.

"എടീ, ശൈലേ...!...!" അതു് അവളുടെ അമ്മയുടെ ശബ്ദമായിരുന്നു. അവർ വീട്ടിൽ നിന്നുകൊണ്ടു വിളിച്ചതാണു്.

"ഞാൻ പൂവു പറിക്കാനെന്നും പറഞ്ഞാ പുറത്തു ചാടിയതു്" അവൾ നില വ്യക്തമാക്കി.

ഞാൻ ആ പൂവു് അവളുടെ തലയിൽ തിരുകിയില്ല. അതിനുമുമ്പുതന്നെഅവൾ പടി കടന്നിരുന്നു. ഞാൻ വെളിയിലിറങ്ങി നോക്കിനിന്നു. അവൾ ഓടുകയായിരുന്നു.

കാലചക്രം കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അങ്ങിനെ ഏകദേശം മൂന്നു വർഷത്തോളം ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു പഠിച്ചു ഒരുമിച്ചു കളിച്ചു, ഒരുമിച്ചു ജീവിച്ചു. ആ കാലയളവു് വെറും മൂന്നു മണിക്കൂറുകൾ മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു തോന്നി. എന്നെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം, കാലം ഇനിയൊരിക്കലും അത്രവേഗം നീങ്ങുകയില്ല. ആ സുന്ദരസുദിനങ്ങൾ ഇനി ഒരിക്കലും തിരിച്ചുവരില്ല. കാലം ഇനി പലർക്കും മധുരിച്ചേക്കാം. പക്ഷെ, എനിക്കുമാത്രം മധുരിക്കുകില്ല. തീർച്ച.

പരീക്ഷ തീരുന്നദിവസമാണു് അവൾ കരഞ്ഞതു്. അന്നുമാത്രമേ അവൾ കരയുന്നതായി ഞാൻ കണ്ടിട്ടുള്ളു. അവളെന്തി

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ന്നു കരയുന്നവെന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എനിക്കും കരയണമെന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ, കരഞ്ഞില്ല.

ഈ ചെറിയ കാലയളവിനുള്ളിൽ പലരുമായും ഇണങ്ങി; പലരേയും സ്നേഹിച്ചു. പലരുടെയും ജീവിതകഥകൾ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്.

വേണ്ടപ്പെട്ടവരെയും സ്നേഹിച്ചവരെയും പിരിയുക!

അതോൎക്കുമ്പോൾതന്നെ ആത്മാവിൽ വല്ലാത്തൊരു നൊമ്പരം അനുഭവപ്പെടുകയാണു്.

ആ ദിനം ശപിക്കപ്പെട്ടതാണു്. ആയിരമായിരം വിദ്യാൎത്ഥികളുടെ നെഞ്ചിൽ നെരിപ്പോടു കത്തിക്കുന്ന ദുർദ്ദിനം. ഇന്നു പിരിയുന്നവരെ ഇനി എന്നു കാണുമെന്നു് ആൎക്കും ഒരു രൂപവും ഇല്ല. കാലചക്രത്തിന്റെ ഒഴുക്കിൽപ്പെട്ടു് എവിടെയെങ്കിലുംവെച്ചു കണ്ടുമുട്ടിയേക്കാം……!

ഹൃദയം മുഴുവൻ വേദന തിങ്ങി നില്ക്കുകയാണു്. ഞാൻ മെല്ലെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. വഴിയിൽ പലരേയും കണ്ടു. ആരോടും സംസാരിച്ചില്ല.

ശൈലജയെ കാണണം. ഞാൻ നടത്തയ്ക്കു വേഗത കൂട്ടി. അഞ്ചു മിനിട്ടു കഴിഞ്ഞുകാണും. ഞാൻ അവളോടൊപ്പം എത്തി. അവളുടെ മുഖം വീർത്തിട്ടുണ്ടു്. കണ്ണുകൾ കലങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്.

"ശൈലജേ!" ഞാൻ വിളിച്ചു.

"എന്താ?" അവൾ വിളികേട്ടു.

"എന്നിവിടെനിന്നു പോകുന്നു?"

"മിക്കവാറും നാളെ പോകും."

ഞാൻ ഇടിവാളേറ്റപോലെ ഒന്നു ഞെട്ടി. മൂന്നു വൎഷത്തോളം പരസ്പരം അറിഞ്ഞും സ്നേഹിച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്ന ഹൃദയങ്ങൾ വേർപെടുവാൻ പോവുകയാണു്. അതിനെപ്പറ്റി ഓൎക്കുവാൻപോലും എനിക്കു കരുത്തില്ല. എന്റെ അന്തരാളത്തിൽ ഒരഗ്നിപൎവ്വതം പുകയുന്നപോലെ തോന്നി.

അവളുമായി അടുക്കേണ്ടതില്ലായിരുന്നു. സ്നേഹിച്ചതുകൊണ്ടല്ലേ വേർപാടിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഹൃദയം നീറുന്നതു്. ഇനി ഞാൻ ആരെയും ആത്മാൎത്ഥമായി സ്നേഹിക്കുകില്ല; ഒരു പുല്ക്കൊടിയെപ്പോലും.

ഞങ്ങൾ മെല്ലെ നടക്കുകയായിരുന്നു. കുറച്ചു നേരത്തേക്കു് ആരും സംസാരിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ അവൾ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു: "എഴുതായ്ക്കുമോ, ഉണ്ണീ?" ആ ശബ്ദത്തിൽ വേദന തങ്ങിനിന്നിരുന്നു.

"മരിച്ചില്ലെങ്കിൽ!"

'ഞാൻ മരിച്ചാലും എഴുതായ്ക്കും"

ഞാൻ അവളുടെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി; അവൾ കളി പറഞ്ഞതാണോ എന്നു്. ഇല്ല. അതിനൊരു ദൃഢതയുണ്ടായിരുന്നു. എരിയുന്ന ഒരു ഹൃദയത്തിൽനിന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതാണതു്.

"ഉണ്ണി എന്നെ മ…റ…ക്കു…മോ?" അവൾ വിങ്ങിപ്പൊട്ടുമെന്നു തോന്നി.

"ഇല്ല, ശൈലജേ, നിന്നെ ഞാൻ ഒരിക്കലും മറക്കുകയില്ല."

ആ വാക്കുകൾ അവളെ സമാശ്വസിപ്പിച്ചു. അവൾ കൈയ്ലേസുകൊണ്ടു് കണ്ണുനീർ ഒപ്പി. എന്നിട്ടും കണ്ണു വീണ്ടും നിറയുകയാണു്.

അവൾ വീട്ടിലേക്കു തിരിഞ്ഞപ്പോൾ പറഞ്ഞു. "നാളെ വരണേ!" അതൊരു ആജ്ഞയല്ലായിരുന്നു; നീറുന്ന ഒരു ഹൃദയ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ത്തിൽനിന്നും പുറത്തുവന്ന ഒരപേക്ഷയായിരുന്നു.

ഞാൻ നടന്നു വീട്ടിലെത്തി. നല്ല വിശപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഒരുതൊട്ടി വെള്ളം വലിച്ചു വയറു നിറയെ കുടിച്ചു. എന്നിട്ട് പതുക്കെ കട്ടിലിൽ കയറി കിടപ്പായി. ഒന്നും ചെയ്യണമെന്നില്ല. ഏതോ അദൃശ്യമായ ഒന്ന് ആത്മാവിനെ കരണ്ടുതിന്നുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അമ്മവന്നു വിളിച്ചു. ഞാൻവിളികേട്ടു.

“എന്തു പററിയെടാ?” അവർ ഉത്കണ്ഠയോടെ ചോദിച്ചു.

ഞാൻഅവരെ തുറിച്ചുനോക്കി. ഹൃദയം ഉരുകുകയായിരുന്നു.

ആത്മാവു കത്തിയെരിയുകയാണ്. എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്തോ താങ്ങാനാകാത്ത ഒരു ഭാരം ഹൃദയത്തെ അമർത്തുകയാണ്.

അവർ ആകെ വിഷമിച്ചു. അവർ അന്നുവരെ എന്നെ ആ നിലയിൽ കണ്ടിട്ടില്ല. അവരും എന്നോടൊത്തു നീറുകയായിരുന്നു. അവർ വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

“വല്ലതും പററിയോടാ മോനേ?”

“ഒന്നും പററിയില്ല.”

“നീ പരീക്ഷയൊന്നും നേരെയെഴുതിയില്ലേ?”

“എഴുതി”

“നീ തോററുപോകുമോ?”

എനിക്കു ദേഷ്യം വന്നു. പുണ്ണിൽ കൊള്ളിവെക്കുകയായിരുന്നു അവർ.

“ഇറങ്ങിപ്പോകുമോ മുറിയിൽനിന്ന്” ഞാൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർ എൻറെ ദേഹത്ത് എവിടെനിന്നോ അടർന്നു വീണു. അവർ പടി കടന്നപ്പോൾ പറയുന്നതു കേട്ടു: “ചെറുക്കൻ തോററുപോകുമെന്നാ തോന്നുന്നേ.”

ഞാനെഴുന്നേററു ജനാലയടച്ചു. ഇനി എനിക്കവളെ കാണുവാൻ ശക്തിയില്ല. ആ ജനാലയിലൂടെ ഞാൻ അവളെ ആയിരം പ്രാവശ്യം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇനി ഒരിക്കൽപ്പോലും പാടില്ല. ഞാൻ തിരിച്ചുവന്നു വീണ്ടും കിടന്നു.

നേരം സന്ധ്യയായി. അമ്മ വന്നു വിളിച്ചു: “എഴുന്നേററിരി മോനേ; സന്ധ്യക്കു കിടന്നുകൂടാ.”

ആ വാക്കുകൾ ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. എനിക്കിനി ആയിരം സന്ധ്യക്കു കിടന്നുറങ്ങണം. ആരുവന്നു വിളിച്ചാലും എഴുന്നേല്ക്കുകയില്ല.

ആ നീണ്ട രാത്രി അവസാനിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ!

ഞാൻ ആത്മാർത്ഥമായി ആശിച്ചുപോയി.

അർദ്ധരാത്രിയായി കാണും. ഉറക്കം വരുന്നില്ല. ഞാൻ ചരിഞ്ഞുകിടന്നു. എന്നിട്ടും ഉറക്കം വരുന്നില്ല. കമിഴ്ന്നുകിടന്നുനോക്കി ഇല്ല. ഉറക്കം അശേഷം വരുന്നില്ല.

എങ്ങും നിറഞ്ഞ നിശ്ശബ്ദത. ഞാനോർമ്മിച്ചു എന്നെയോർത്തു വിലപിക്കുന്ന ഒരു ഹൃദയം ആ വീട്ടിൽ കിടന്നുഴലുകയാണെന്ന്. ശൈലജയും ഉറങ്ങാതെ കിടക്കുകയായിരിക്കും. നെടുവീർപ്പുകൾ പൊങ്ങുന്നുണ്ടാവും.

നേരം വെളുക്കാറായപ്പോൾ ഞാനൊന്നു മയങ്ങി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

"ഉണ്ണീ, നേരം ഉച്ചയായെടാ" അമ്മ വാതുക്കൽവന്നു വിളിച്ചു.

ഞാനുണർന്നു കതകു തുറന്നുനോക്കി. സൂര്യൻ ഉദിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ കിരണങ്ങൾക്കൊരു ഭംഗി പോരാ. ഞാൻ കണ്ണു തിരുമ്മി ഒന്നുകൂടെ നോക്കി. ശരിയാണു് ആ കിരണങ്ങൾ ഞങ്ങളോടൊത്തു കരയുകയായിരുന്നു.

ഞാൻ ശൈലജയുടെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. എന്തിനു പോകുന്നുവെന്നു് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അവൾ ഇന്നു പോവുകയാണു്. ഇന്നു ഞാൻ അവിടെ ചെല്ലണമെന്നു് അവൾ പറഞ്ഞിരിക്കുകയാണു്. യാത്ര ചോദിക്കാനായിരിക്കാം അല്ലെങ്കിൽ കണ്ണുനീർ കുടിപ്പിക്കാനായിരിക്കാം. അതോ......?

ഞാൻ മുററത്തു കാലുകുത്തിയപ്പോൾ, പല്ലുതേക്കാൻ ബ്രഷും പേസ്ററുമായി അവളുടെ അച്ഛൻ പടിയിറങ്ങിവരികയായിരുന്നു.

അദ്ദേഹം എന്നെ നോക്കി ചിരിച്ചു. ഞാനും പാടുപെട്ടൊരു ചിരി പ്രകാശിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹം എന്റെ ഉള്ളു കണ്ടിരിക്കുമോ, എന്തോ?

ശൈലജയുടെ മുറി അടച്ചിരിക്കുകയാണു്. അവൾ ഇനിയും ഉറക്കമുണർന്നിട്ടില്ല. എന്നെപ്പോലെ, നേരം വെളുക്കാറായപ്പോഴായിരിക്കും അവളും ഒന്നു മയങ്ങിയതു്.

"ശൈലജ ഇതുവരെ എഴുന്നേററില്ലേ" അവളുടെ അമ്മ വാതിലിൽ വന്നു തട്ടി. എന്നിട്ടവർ പറഞ്ഞു: "പരീക്ഷയെന്നും പറഞ്ഞു രാത്രി ഒരു മണിവരെ ഇരുന്നു വായിക്കും. അതിന്റെയൊക്കെ ക്ഷീണം തീർത്തു ഇന്നുറങ്ങുകയാണു്."

"ഇന്നുതന്നെ പോകുന്നോ?" ഞാൻ തൊണ്ട ശരിയാക്കിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു. അവർ എന്നിൽനിന്നും ഒന്നും മനസ്സിലാക്കരുതു്. അതുകൊണ്ടാണു്, ഒട്ടും ഇടറാതിരിക്കാൻ ഞാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചതു്. മുഖം ഒരുവിധം പ്രസന്നമാക്കി കാണിച്ചു. പക്ഷെ അവർക്കെന്റെ മനസ്സു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ'

ഇവളുടെ പഠിത്തത്തിനെ കരുതിയാണു ഞങ്ങളെല്ലാം ഇങ്ങോട്ടു വന്നതു്. ഇനി മിക്കവാറും അദ്ദേഹം മാത്രം തിരിച്ചുവരും. ശൈലജയെ ഇനി കോളജിലയക്കണം. പിന്നെ ഞാനങ്ങു വീട്ടിലും ആകും." അവർ നിർത്തി.

"അദ്ദേഹം മാത്രം തിരിച്ചുവന്നാൽ എങ്ങിനെയാണു് കഴിഞ്ഞുകൂടുക? എനിക്കു്, അവരെല്ലാവരും തിരിച്ചുവരണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"ഞാൻ പറഞ്ഞില്ലേ ഞങ്ങൾ രണ്ടു പേരും ഇനി ഇങ്ങോട്ടില്ലെന്നു്. മിക്കവാറും അദ്ദേഹത്തിനു് സ്ഥലംമാററം കിട്ടുമെന്നാ ഇന്നലെ പറഞ്ഞതു്." അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. അവർ പൂർവ്വകാലസ്മരണകളിൽ കുടുങ്ങുകയായിരുന്നു. ഒടുവിൽ അവർ പറഞ്ഞു. "ഉണ്ണിയെയും അമ്മയെയും പിരിയുന്നതിൽ ഞങ്ങൾക്കു വളരെ സങ്കടമുണ്ടു്."

ശൈലജ മുറി തുറന്നു പുറത്തു വന്നു. ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചതു മുഴുവൻ അവൾ കേട്ടിരിക്കണം. അവളുടെ മുഖഭാവം കണ്ടു് അവളുടെ അമ്മ അമ്പരന്നുപോയി. അവർ അവളെ പിടിച്ചു കുലുക്കിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു. "എന്താന്നാ ശൈലേ ഇതു്? നീ എന്തുചെയ്തു?"

അവളെന്തു പറയാനാണു്. അവളിപ്പോൾ വിങ്ങിപ്പൊട്ടുമെന്നു് തോന്നി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

അവൾ എന്റെ മുഖത്തേക്കു നോക്കി. ഞാൻ അങ്ങേക്കരയുള്ള കുന്നിൻചരുവിനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഞാനവിടെ ഇനിയും നിന്നാൽ കുഴപ്പമാകും. അവളിപ്പോൾത്തന്നെ എല്ലാം തുറന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ! എങ്കിൽ…"

"ഉണ്ണിയിന്നെങ്ങും പോകരുതു കേട്ടോ? കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു ഇങ്ങോട്ടു വരണം" അതു് അവളുടെ അമ്മയുടെ ശബ്ദമായിരുന്നു.

ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കിയില്ല. നേരെ നടന്നു വീട്ടിലെത്തി. വീണ്ടും പായിൽ കയറി കിടപ്പായി. മനസ്സിനെ എന്തോ ഒന്നിട്ടലട്ടുന്നു. എനിക്കു കരയണമെന്നുണ്ടു്. പക്ഷേ, ഞാനൊരു കുഞ്ഞല്ല. കുഞ്ഞുങ്ങൾ മാത്രമേ കരയാവുള്ളോ? എന്തോ അതെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ.

ഞാനാ കിടപ്പിൽ വളരെനേരം കിടന്നില്ല. വീണ്ടും അമ്മ വന്നു വിളിച്ചു; കാപ്പി കുടിക്കാനാണു്. ഞാൻ തിരിഞ്ഞു കിടന്നു. അവർ പോകുന്ന ലക്ഷണമില്ല. ഞാൻ ആഹാരം കഴിക്കാത്തതിൽ അവർക്കാണു വിശപ്പുന്ന തോന്നും, അവരുടെ നില കണ്ടാൽ!

തലേദിവസം രാത്രി ഉണ്ടിട്ടില്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും എനിക്കിപ്പോൾ വിശക്കുന്നില്ല.

കുറച്ചു കഴിഞ്ഞു് ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു ചെല്ലണമെന്നു് അവളുടെ അമ്മയാണു് എന്നോടതു പറഞ്ഞതു്. അവർ പറഞ്ഞതു് ഇന്നുവരെ ഞാൻ അനുസരിക്കാതിരുന്നിട്ടില്ല. പക്ഷേ, ഇന്നു ഞാൻ പോകുന്നില്ല. അതിലുള്ള കുററം അവർ എന്നിൽ ചുമത്തട്ടെ. ഞാനതു ഏററുകൊള്ളാം.

ഇനിയും ഞാനവിടെ ചെന്നാൽ അവളെന്റെ മുന്നിൽ വന്നു വീഴും; കരയും, ഹൃദയം പൊട്ടിക്കരയും; അത്ര ലോലഹൃദയയാണവൾ. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് ഇനി അവിടെ പോകുവാൻ ഞാനിഷ്ടപ്പെടാത്തതു്.

മണി പതിനൊന്നു കഴിഞ്ഞുകാണും. ഞാൻ മുററത്തിറങ്ങിനിന്നു നോക്കി. അവിടെ വല്ലാത്ത തിരക്കാണു്. ഇനി ഒരു മണിക്കൂറിനകം തയ്യാറാകണം.

ഞാൻ കിണററിൻകരയിലേക്കു നടന്നു. ആ റെയ്മാവു് പടർന്നു പന്തലിച്ചു കിടക്കുകയാണു്. അതിന്റെ മറവിൽ മറഞ്ഞുനിന്നുകൊണ്ടു് ഞാനവളെനോക്കി. അവളിനി എന്നെ കാണരുതു്. എന്റെ ആഗ്രഹമാണതു്. കണ്ടാൽ……? അവൾ ഏങ്ങിയേങ്ങിക്കരയും; ഹൃദയം നൊന്തു കരയും. അവൾ കരയുന്നതു കാണാനുള്ള കരുത്തു് എനിക്കിന്നില്ല.

റോസാപ്പൂക്കൾ വികസിച്ചു നില്ക്കുകയാണു്. അവളുടെ ജീവന്റെ ജീവനാണു് അവ. അവളാണു് അതിൽ വിരിയുന്ന പൂക്കൾ ചൂടാറുള്ളതു്. എന്നും രാവിലെ വന്നു പറിച്ചുകൊണ്ടുപോകും. പക്ഷേ, അവളതിനു വെള്ളമൊഴിക്കാറില്ല. വെള്ളമൊഴിക്കാൻ പറഞ്ഞാൽ "അതളയക്കാം" എന്നു് കളിയിൽ പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ ഓടിമറയും. പക്ഷേ ഇന്നു മാത്രമവൾ പൂവിനു വന്നില്ല. വരണമെന്നെനിക്കൊട്ടാഗ്രഹവുമില്ലായിരുന്നു

ഞാൻ ഒരു പൂവു പറിച്ചെടുത്തു. നല്ല വികസിച്ച ഒരു പൂവു്. അതു അവളുടെ മുടിയിൽ ചൂടാനുള്ളതാണു്. അവളുടെ കിടക്കയിൽ കൊഴിഞ്ഞു വീഴാനുള്ളതാണു് അതിന്റെ ഇതളുകൾ.

ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. മനസ്സു ദുർബ്ബലമാവുകയാണു്. എന്നിട്ടും ഞാൻ നടന്നു. അവളുടെ മുറിയുടെ ജനാ

ലക്കു സമീപത്തെത്തി. ഞാൻ അകത്തേക്കു കണ്ണോടിച്ചു. അവിടെ ആരുമില്ല. എല്ലാപേരും ആഹാരം കഴിക്കുകയായിരുന്നു. ആ പൂവിനെ, എന്റെ അവസാനത്തെ സമ്മാനത്തെ, ജാൻജനാലയിലൂടെ അകത്തേക്കിട്ടു. അതു മേശപ്പുറത്തുതന്നെ അവളേയും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. ഞാൻ ആ പൂവിനെ ഒന്നുകൂടി നോക്കി. എന്നിട്ട് തിരിഞ്ഞുനടന്നു.

ബസ്സു വരാനുള്ള സമയമായി. ചുമട്ടുകെട്ടുകളുമായി വേലക്കാർ മുമ്പിൽനടന്നു. അവരുടെ പുറകെ അവളുടെ അച്ഛനും അമ്മയും എല്ലാററിലും പുറകെ അവളും നടക്കുകയാണു്.

ഞാൻ ചെടിയുടെ മറവിൽ മറഞ്ഞിരുന്നു് അവളെ കണ്ടു. പക്ഷെ, അവളുടെ കണ്ണുകൾ ആരെയോ അന്വേഷിച്ചുലയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. മുഖം ചുവന്നു തുടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അവൾ എന്റെ വീട്ടിന്റെ ജനാലയിൽ ദൃഷ്ടിപതിപ്പിച്ചു. അവിടെ പലപ്പോഴും അവളെന്നെ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷെ ഇന്നുമാത്രം കാണുന്നില്ല.

ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ആ റോസാപ്പൂവ് അവളുടെ തലയിൽ അണിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. ഞാനൊന്നുകൂടെ കണ്ണു തിരുമ്മി നോക്കി. അതെ, ആ പൂവുതന്നെ, ആ റോസാപ്പൂവ്.

താങ്ങാനാകാത്ത കദനഭാരവും വാങ്ങിക്കൊണ്ടു ഞാൻ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. അവൾ എന്നിൽനിന്നകലുകയാണു്. അകന്നകന്നു് ഓമ്മയുടേതുമാത്രമായ ഒരു ലോകത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുകയാണവൾ.

ഞാൻ നടന്നു. കാലടികൾ തെററുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു വഴി കാണാതെയായി. കണ്ണുനീർ തുടച്ചുകൊണ്ടു് വീണ്ടും ഞാൻ നടന്നു. അവളെപ്പററിയുള്ള സ്മരണകൾ മാത്രം അവശേഷിക്കുകയാണു്.

അവൾ പോയിട്ട് തികച്ചും രണ്ടാഴ്ചയായി. ഒരു കത്തുപോലും കിട്ടിയിട്ടില്ല. അവളുടെ കത്തു കിട്ടിയതിനുശേഷമേ, ഞാൻ അവൾക്കു് എഴുതെഴുതാവൂ എന്നു് അവളെന്നെ പ്രത്യേകം ഓമ്മിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു മാത്രമാണു് ഞാൻ എഴുതയക്കാത്തതു്. അതിൽ ഞാനല്ല തെററുകാരൻ.

ദിനങ്ങൾ ഒന്നൊന്നായി ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങി. ഒരുദിവസം എനിക്കൊരു കത്തു കിട്ടി. അവളുടെ അച്ഛന്റേതായിരുന്നു. പൊട്ടിച്ചുവായിച്ചു. എഴുത്തു കിട്ടിയാലുടൻ ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിലെത്തണമെന്നു്. അതു് ശൈലജയുടെ ആഗ്രഹമാണുപോലും. എനിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. തല കറങ്ങുന്നപോലെ തോന്നി. ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും ആ കത്തു വായിച്ചു. അതെ, ഞാൻ ചെല്ലുന്നതു്ത്രു.

അന്നുതന്നെ ഞാൻ അവളുടെ വീട്ടിലെത്തി. അവൾ രോഗശയ്യയിലാണു്. അവളുടെ അച്ഛനും അമ്മയും ഡോക്ടറുമെല്ലാം അടുത്തുണ്ടു്. പക്ഷെ, അവൾക്കു അവരെ ആരെയും കാണണ്ട. എന്നെ മാത്രം കാണണമെന്നു്.

അവൾ വീട്ടിലെത്തി ഒരാഴ്ച കഴിയുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ രോഗം തുടങ്ങിയതാണു്. രോഗമെന്താണെന്നു് ഡോക്ടർക്കും നല്ല നിശ്ചയമില്ലായിരുന്നു. എന്നിട്ടും അദ്ദേഹം ചികിത്സിച്ചു.

ഞാൻ ആ കട്ടിലിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് അവളുടെ മുഖം സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. നല്ല വണ്ണം വാടിയിട്ടുണ്ടു് രക്തപ്രസാദം അശേഷമില്ല. കണ്ണുകൾ അടച്ചു് ഉറങ്ങുക

യാണ്. ആ ചുണ്ടുകൾ എന്തോ മന്ത്രിക്കുന്നുണ്ട്.

ഞാൻ വിളിച്ചു: "എന്റെ ശൈലജേ" പക്ഷെ, ആ ശബ്ദം പുറത്തു വന്നില്ല. എന്റെ അന്തരാളത്തിൽ അതു മുഴങ്ങുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ഒന്നുകൂടി വിളിച്ചു: "ശൈലജേ!"

ആ വിളി അവൾ കേട്ടുകാണും. അവൾ മെല്ലെ കൺപോളകൾ വിടർത്തിയൊന്നു നോക്കി. ആ മുഖം വികസിച്ചു. കവിൾത്തടങ്ങൾ തുടുത്തു. കണ്ണുകൾ സജീവങ്ങളായി.

അവൾക്കെന്തോ പറയണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ഒന്നും പുറത്തുവരുന്നില്ല. അവൾ എന്റെ മുഖത്തുതന്നെ ദൃഷ്ടിയെടുക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടു കിടന്നു. ആ ചുണ്ടുകൾ വീണ്ടും മന്ത്രിച്ചു. ഞാൻ അതിന്റെ ചലനത്തെ സൂക്ഷിച്ചു. അവൾ വീണ്ടുംവീണ്ടും മന്ത്രിച്ചു.

എനിക്കു മനസ്സിലായി, അവൾക്കു പറയുവാനുള്ളതെന്താണെന്ന്. അതൊരു ചോദ്യമാണ്. അവളെന്നോട്ട് അവസാനമായി ചോദിച്ച ആ ചോദ്യം; "എന്നെ മറക്കുമോ"യെന്ന്.

ആ ചുണ്ടുകൾ മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. തൊണ്ടയിലെന്തോ തടഞ്ഞതുപോലൊരു തോന്നൽ. ഞാൻ പറഞ്ഞു: "ഇല്ല ശൈലജേ ഒരിക്കലുമില്ല."

ആ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അവിടെ കൂടിനിന്ന ആർക്കും മനസ്സിലായില്ല. പക്ഷെ, അവൾക്കുമാത്രം മനസ്സിലായി!

അങ്ങിനെ ആ ചോദ്യം ഈ ലോകത്തിലേക്കു എറിഞ്ഞിട്ട് അവൾ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. അവളുടെ മൃതദേഹത്തെ ചിതയിലേക്കെടുത്തപ്പോൾ ആയിരമായിരം കണ്ണുകൾ കണ്ണുനീർ വാർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാനവളുടെ കിടക്കയിലേക്കു നോക്കി. ചുളുക്കുകൾ വീണ് കിടക്കുകയാണ്. അത് തട്ടിക്കുടയാറില്ല. അവൾ അതിൽ തന്നെയായിരുന്നു എന്നും കിടന്നതു്.

ഞാനതിനെ തട്ടി കുടഞ്ഞു മാററിവെച്ചു. അവളുടെ തലയണയെടുത്തപ്പോൾ അടിയിൽ ഉണങ്ങിവരണ്ട ഒരു റോസാപ്പൂവ് ആർക്കോവേണ്ടി കാത്തിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനതിനെ കൈയിലെടുത്തു. അതു ഞാൻ അവൾക്ക്, അവളറിയാതെ അവസാനമായി സമ്മാനിച്ചതാണ്; ആ റോസാപ്പൂവ്.

ഞാൻ ആ പൂവുമായി അവളുടെ ചിതയിലേക്കു നടന്നു. അതു് അവൾക്കുള്ളതാണ്. അതിനെ അവൾക്കുതന്നെ കൊടുക്കണം. കത്തിയെരിയുന്ന ചിതയിൽ ആ പൂവിനെ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ പറഞ്ഞു: "ഇല്ല, ശൈലജേ, നി...ന്നെ ഞാനൊ...രി...ക്കലും... മറ... ക്കു...കി ...ല്ല...."

അങ്ങിനെ, അവൾ മൺമറഞ്ഞിട്ട് ഇന്നു ഒരു വർഷം തികയുകയാണ്. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ മറക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ഒരേ ഒരു സംഭവം!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

കണ്ണിമാങ്ങാ

M. Sugathan—I U. C.

ആ നില്ക്കും മാമരത്തിൽ
മേലത്തെ കൊമ്പുതന്നിൽ
ആനന്ദം പൂണ്ടുനിന്നു
ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ.

പാട്ടുകൾ പാടിയാടി
പൂമൊട്ടു കൂട്ടിവാരാൻ
പിഞ്ചുകിടാങ്ങളന്നാ-
മാഞ്ചോട്ടിൽ കൂടിവന്നു.

മേലത്തെ കൊമ്പുതന്നിൽ
ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ
താഴത്തെ പൊന്നിലയാൽ
ഞാനന്നും കട്ടുവച്ചു.

മാടത്തക്കൂട്ടു കെട്ടാൻ
ചേലൊത്ത ചുള്ളിയേന്തി
മാങ്കൊമ്പിൽ കൂടിയപ്പോൾ
ഞാനന്നും കല്ലെറിഞ്ഞു.

കാറെങ്ങും കണ്ടുപോയാൽ
കാറ്റെറങ്ങാൻ വന്നുപോയാൽ
ഞാനിപ്രപഞ്ചമോടാ-
യന്നും കൈയ്ക്കൂപ്പി നിന്നു.

മഞ്ഞത്തിലും വെയിലിൽ
നെഞ്ചിൽ പൊൽപ്പൂക്കൾ ചൂടി
കുഞ്ഞിളം കാറ്റു പുൽകി
മാഞ്ചോട്ടിൽ ഞാനിരുന്നു.

എന്നാശ പൊങ്ങിവന്നു
ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ
പൊന്നിൽക്കുളിച്ചുവന്നു
എന്നിൽക്കുളിരു വന്നു.

ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ
പൊന്നിൽക്കുളിച്ച നാളിൽ
പൊന്നാരപ്പൈങ്കിളികൾ
കിന്നാരം ചൊല്ലിവന്നു.

പൊന്നാരപ്പൈങ്കിളിയും
ഞാനുമായ് മല്ലിടുന്നു
പൊന്നിൽക്കുളിച്ച മാങ്ങാ
കണ്ണീർ ചൊരിഞ്ഞിടുന്നു.

ഞെട്ടറ്റുവീണുപോയാൽ
പൊട്ടിത്തെറിച്ചുപോയാൽ
പൊന്നിൽക്കുളിച്ച മാങ്ങാ
യ്ക്കയ്യോ! ഞാൻ പാപിയല്ലേ?

ഞാൻ കാത്തു കാത്തു വച്ച
പൊന്നോമൽ കണ്ണിമാങ്ങാ
ഞാൻ നില്ക്കെത്തന്നെയാണാ-
പൈങ്കിളിയ്ക്കാശ നല്കി.

നീട്ടിയോരെന്റെ കൈയ്കൾ
ഞെട്ടിലെയ്ക്കെത്തിയില്ല
മീട്ടിയ വീണ ഞെട്ടി-
പൊട്ടിപ്പോയൊട്ടുമില്ല.

*　　*　　*　　*　　*

ഒന്നുണ്ടെൻ കൂട്ടുകാരേ,
ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ
പൊന്നാരപ്പൈങ്കിളിയ്ക്കാ-
യെന്നേയ്ക്കും ഞാൻ ത്യജിക്കാം.

രമ്യമാം വസ്തുവേതോ
കാമ്യമാണെന്നുമാക്കും
കർമ്മമെന്നോർത്തു കാലം
വിമ്മി ഞാൻ തള്ളിനീക്കാം.

യാണ്. ആ ചുണ്ടുകൾ എന്തോ മന്ത്രിക്കുന്നുമുണ്ട്.

ഞാൻ വിളിച്ചു: "എന്റെ ശൈലജേ" പക്ഷെ, ആ ശബ്ദം പുറത്തു വന്നില്ല. എന്റെ അന്തരാളത്തിൽ അതു മുഴങ്ങുകയായിരുന്നു. ഞാൻ ഒന്നുകൂടി വിളിച്ചു: "ശൈലജേ!"

ആ വിളി അവൾ കേട്ടുകാണും. അവൾ മെല്ലെ കൺപോളകൾ വിടർത്തിയൊന്നു നോക്കി. ആ മുഖം വികസിച്ചു. കവിൾത്തടങ്ങൾ തുടുത്തു. കണ്ണുകൾ സജീവങ്ങളായി.

അവൾക്കെന്തോ പറയണമെന്നുണ്ട്. പക്ഷെ, ഒന്നും പുറത്തുവരുന്നില്ല. അവൾ എന്റെ മുഖത്തുതന്നെ ദൃഷ്ടിയെടുക്കാതെ നോക്കിക്കൊണ്ടു കിടന്നു. ആ ചുണ്ടുകൾ വീണ്ടും മന്ത്രിച്ചു. ഞാൻ അതിന്റെ ചലനത്തെ സൂക്ഷിച്ചു. അവൾ വീണ്ടും വീണ്ടും മന്ത്രിച്ചു.

എനിക്കു മനസ്സിലായി, അവൾക്കു പറയുവാനുള്ളതെന്താണെന്ന്. അതൊരു ചോദ്യമാണ്. അവളെന്നോടു അവസാനമായി ചോദിച്ച ആ ചോദ്യം; "എന്നെ മറക്കുമോ"യെന്ന്.

ആ ചുണ്ടുകൾ മന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

എന്റെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. തൊണ്ടയിലെന്തോ തടഞ്ഞതുപോലൊരു തോന്നൽ. ഞാൻ പറഞ്ഞു: "ഇല്ല ശൈലജേ ഒരിക്കലുമില്ല."

ആ പറഞ്ഞതിന്റെ അർത്ഥം അവിടെ കൂടിനിന്ന ആർക്കും മനസ്സിലായില്ല. പക്ഷെ, അവൾക്കുമാത്രം മനസ്സിലായി!

അങ്ങിനെ ആ ചോദ്യം ഈ ലോകത്തിലേക്കു എറിഞ്ഞിട്ട് അവൾ അന്ത്യശ്വാസം വലിച്ചു. അവളുടെ മൃതദേഹത്തെ ചിതയിലേക്കെടുത്തപ്പോൾ ആയിരമായിരം കണ്ണുകൾ കണ്ണുനീർ വാർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഞാനവളുടെ കിടക്കയിലേക്കു നോക്കി. ചുളുക്കുകൾ വീണ് കിടക്കുകയാണ്. അതു് തട്ടിക്കുടയാറില്ല. അവൾ അതിൽ തന്നെയായിരുന്നു എന്നും കിടന്നതു്.

ഞാനതിനെ തട്ടി കുടഞ്ഞു മാററിവെച്ചു. അവളുടെ തലയണയെടുത്തപ്പോൾ അടിയിൽ ഉണങ്ങിവരണ്ട ഒരു റോസാപ്പൂവ് ആർക്കോവേണ്ടി കാത്തിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഞാനതിനെ കൈയിലെടുത്തു. അതു ഞാൻ അവൾക്ക്, അവളറിയാതെ അവസാനമായി സമ്മാനിച്ചതാണ്; ആ റോസാപ്പൂവ്.

ഞാൻ ആ പൂവുമായി അവളുടെ ചിതയിലേക്കു നടന്നു. അതു് അവൾക്കുള്ളതാണ്. അതിനെ അവൾക്കുതന്നെ കൊടുക്കണം. കത്തിയെരിയുന്ന ചിതയിൽ ആ പൂവിനെ അർപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് ഞാൻ പറഞ്ഞു: "ഇല്ല, ശൈലജേ, നി...ന്നെ ഞാനൊ...രി...ക്കലും... മറ... ക്കു...കി...ല്ലാ..."

അങ്ങിനെ, അവൾ മൺമറഞ്ഞിട്ട് ഇന്നു ഒരു വർഷം തികയുകയാണ്. എന്റെ ജീവിതത്തിൽ മറക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലാത്ത ഒരേ ഒരു സംഭവം!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

കണ്ണിമാങ്ങാ

M. Sugathan—I U. C.

ആ നില്ക്കും മാമരത്തിൽ
മേലത്തെ കൊമ്പുതന്നിൽ
ആനന്ദം പൂണ്ടുനിന്നു
ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ.

പാട്ടുകൾ പാടിയാടി
പൂമൊട്ടു കൂട്ടിവാരാൻ
പിഞ്ചുകിടാങ്ങളന്നാ-
മാഞ്ചോട്ടിൽ കൂടിവന്നു.

മേലത്തെ കൊമ്പുതന്നിൽ
ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ
താഴത്തെ പൊന്നിലയാൽ
ഞാനന്നും കെട്ടുവച്ചു.

മാടത്തക്കൂട്ട കെട്ടാൻ
ചേലൊത്ത ചുള്ളിയേന്തി
മാങ്കൊമ്പിൽ കൂടിയപ്പോൾ
ഞാനന്നും കല്ലെറിഞ്ഞു.

കാറെങ്ങും കണ്ടുപോയാൽ
കാറ്റെങ്ങാൻ വന്നുപോയാൽ
ഞാനിപ്രപഞ്ചമോടാ-
യന്നും കൈയ്ക്കൂപ്പി നിന്നു.

മഞ്ഞത്തിളം വെയിലിൽ
നെഞ്ചിൽ പൊൽപ്പൂക്കൾ ചൂടി
കുഞ്ഞിളം കാറ്റു പുൽകി
മാഞ്ചോട്ടിൽ ഞാനിരുന്നു.

എന്നാശ പൊങ്ങിവന്നു
ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ
പൊന്നിൽക്കുളിച്ചുവന്നു
എന്നിൽക്കുളിരു വന്നു.

ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ
പൊന്നിൽക്കുളിച്ച നാളിൽ
പൊന്നാരപ്പൈങ്കിളികൾ
കിന്നാരം ചൊല്ലിവന്നു.

പൊന്നാരപ്പൈങ്കിളിയും
ഞാനുമായ് മല്ലിട്ടുന്നു
പൊന്നിൽക്കുളിച്ച മാങ്ങാ
കണ്ണീർ ചൊരിഞ്ഞിട്ടുന്നു.

ഞെട്ടറ്റുവീണുപോയാൽ
പൊട്ടിത്തെറിച്ചുപോയാൽ
പൊന്നിൽക്കുളിച്ച മാങ്ങാ
യ്യയ്യോ! ഞാൻ പാപിയല്ലേ?

ഞാൻ കാത്തു കാത്തു വച്ചു
പൊന്നോമൽ കണ്ണിമാങ്ങാ
ഞാൻ നില്ക്കെത്തന്നെയാണാ-
പൈങ്കിളിയ്ക്കാശ നല്കി.

നീട്ടിയോരെന്റെ കൈയ്കൾ
ഞെട്ടിലേയ്ക്കെത്തിയില്ല
മീട്ടിയ വീണ ഞെട്ടി-
പൊട്ടിപ്പോയൊട്ടുമില്ല.

* * * * *

ഒന്നുണ്ടെൻ കൂട്ടുകാരേ,
ഞാൻ കണ്ട കണ്ണിമാങ്ങാ
പൊന്നാരപ്പൈങ്കിളിയ്ക്കാ-
യെന്നേയ്ക്കും ഞാൻ ത്യജിക്കാം.

രമ്യമാം വസ്തുവേതോ
കാമ്യമാണെന്നുമാർക്കും
കർമ്മമെന്നോർത്തു കാലം
വിമ്മി ഞാൻ തള്ളിനീക്കാം.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

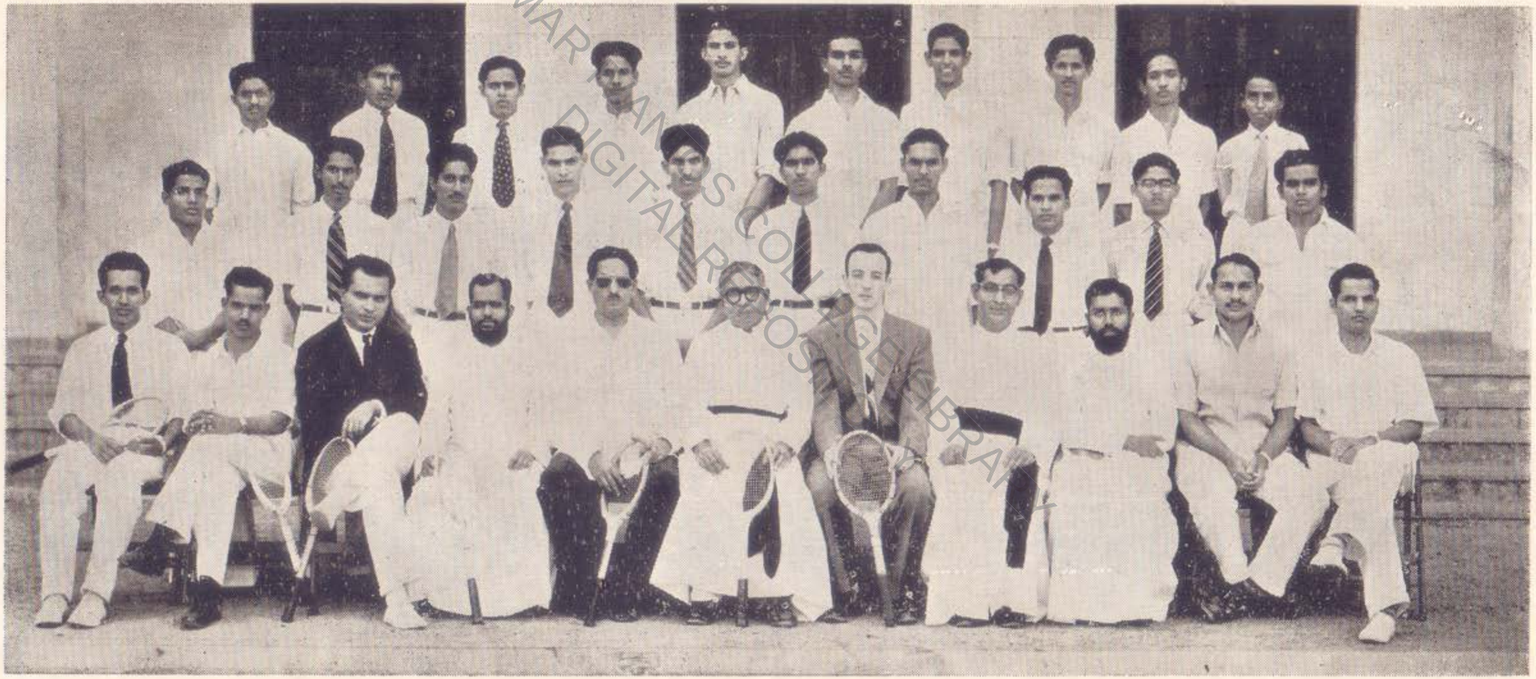

TENNIS CLUB 1955 - '56

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

MEMBERS OF THE SODALITY (1955 — '56)

കേരളസംസ്കാരം*

V. Krishnan Nair—I U. C.

"ഇക്കാറിൻ നിര ചൂടിടും മലയിലും
തത്സാനുവിൽസ്സാന്ദ്രമായ്
മുക്കാലും ദളിതേന്ദ്രനീലനിറമായ്-
ക്കാണും വനം തന്നിലും"

എന്ന വരികളിലൂടെ കേരളത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പിനെ കിഴക്കൻമലകളുടെനേർക്ക് ദണ്ഡനമസ്കാരം ചെയ്യിക്കുന്നു ഒരു കേരള കവി. കേരളീയരുടെ അകളങ്കിതമായ "ചിന്മയകലാസംസ്കാര"മാണ് അവയിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നത്. മലകളോടും മഴക്കാറിനോടും മഹാവനങ്ങളോടും നമുക്കുള്ള നൈസർഗ്ഗികമായ ഈ പ്രതിപത്തി കടലുകടന്നുവന്ന പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനുശേഷമാണ് മങ്ങിത്തുടങ്ങിയതെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. അന്നുമുതല്ക്കാണ് ആത്മീയാനുഭൂതികൾക്കുവേണ്ടി നാം പടിഞ്ഞാട്ടു നോക്കിത്തുടങ്ങിയത്. സമുദ്രത്തിന്റെ വിശാലതയും നീലിമയും തരംഗപരമ്പരകളുടെ താളവും തരളതയും, ചരമസന്ധ്യയുടെ കദനം തുളുമ്പുന്ന കനകരശ്മികളും ഒന്നും അതിനുമുമ്പു നമ്മെ അത്രയൊന്നും ആകർഷിച്ചിട്ടില്ല. അതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല. എന്തെന്നാൽ കടലിന്റെ മടിയിൽ കിടന്നിട്ടും നമ്മുടെ മാതൃഭൂമി മലനാടാണ്, അവിടത്തെ ഭാഷ മലയാളവും. ഭാർഗ്ഗവരാമൻ കടലിനടിയിൽ നിന്നു മഴുവെറിഞ്ഞു വീണ്ടെടുത്തതാണ് അത് എന്ന് ഐതിഹ്യം ഘോഷിക്കുന്നു. ഏതായാലും കേരളീയർക്ക് സമുദ്രത്തോടും മലയോടും വേണ്ടത്ര കടപ്പാടുണ്ട്.

കേരളത്തിന്റെ പശ്ചിമഭാഗത്ത് ചക്രവാളരേഖയോളം ഒരേ മട്ടിൽ കണ്ണിനു തടവില്ലാതെ പരന്നുകിടക്കുന്ന ആ വിജനത—സമുദ്രം—നീണ്ടുനിവർന്നു ശയിക്കുന്നു. സമുദ്രത്തെ ചുംബിക്കുന്ന സായഹ്നാകാശം കേരളത്തിന്റെ ഭൂപടം തന്റെ വലിയ ക്യാൻവാസിൽ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. പൂർവ്വദിശയിൽ ഗിരിനിരകൾ. അവ ആകാശത്തിന്റെ നേർക്കു തലയുയർത്തി നില്ക്കുന്നു. അനുകമ്പയെ അർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടല്ല ആത്മാഭിമാനവും മനക്കരുത്തും ജ്വലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവയുടെ നില്പ്. തളർച്ചയും തരളതയുമല്ല അടിയുറപ്പും ഉന്മേഷവുമാണ് അവയിൽ നമ്മുടെ ആത്മാവു ദർശിക്കുന്നത്. കൊടുമുടികളുടെ വടിവിനും ചിത്രകാരന്മാർ പറയുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു താളമുണ്ട്. പക്ഷെ അതു വീമദ്ദളത്തിന്റെ താളംപോലെ അപ്രമേയമായ ഒരു ഗാംഭീര്യം—അപ്രമേയതയുടെ ഗാംഭീര്യം—കലർന്നതാകുന്നു. ഉദയരശ്മികൾ തട്ടിത്തിളങ്ങുന്ന വിദ്രുമപർവ്വതങ്ങൾ പോലെ ഉന്മേഷകരമായ ഒരു കാഴ്ച പ്രകൃതിയിലില്ല. മഴക്കാറു പിടിക്കുന്ന കരിം തിരശ്ശീലയ്ക്കെതിരെ കാണപ്പെടുന്ന ഗിരിനിരകളുടെ "ഗംഭീരമായൊരു ഭാവവും ഭംഗിയും" നമ്മുടെ ആത്മാവിനെ ഭയത്തിന്റെ സീമകളോളം

* ഉപന്യാസമത്സരത്തിൽ സമ്മാനത്തിനു് അർഹമായതു്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

എത്തിയ്ക്കുവാൻ കഴിവുള്ളതാക്കണം. വാസ്തവത്തിൽ മലയും കടലും ആത്മീയജീവിതത്തിന്റെയും സൌന്ദര്യദർശനത്തിന്റെയും പരസ്പരഭിന്നങ്ങളായ രണ്ടു ഭാവങ്ങളുടെ ചിഹ്നങ്ങളാകുന്നു. "മരതക മേചക മേഘ ശേഖര"ങ്ങളായ കിഴക്കൻ മലകൾ പ്രപഞ്ചവീക്ഷണത്തിനുള്ള സൌകര്യങ്ങളെ ഉപഗ്രഹനം ചെയ്തുകൊണ്ടു് നമ്മെ മാടിവിളിക്കുന്നുണ്ടു്. പക്ഷെ ആയാസപ്പെടാതെ അവിടെ ചെന്നെത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. മലയജത്തെ തൊട്ടറിയാക്കുന്ന മലയാളികളുടെ നാടാണിതു്. ഉദയഗിരി ചുവക്കുന്നതും ഭാനുബിംബം വിളങ്ങുന്നതും കണ്ടുകൊണ്ടാണു് നമ്മുടെ ചേതന ഉണരുന്നതു്. മലനാടിന്റെ സാമ്രാജ്യം മഹോന്നത പൌരുഷങ്ങളായ മലനിരകളുടെ മഹിമാപ്രഭാവത്താൽ നിറയുമാറാകട്ടെ! കുളിരും ക്രൂരിരുളും സഹിച്ചു ക്രമ്പിയ ചെന്താമരയ്ക്കു കിഴക്കൻമലകളുടെ നെററിത്തടത്തിൽ രക്തചന്ദനം പുരട്ടിയെത്തുന്ന പുലരിയെന്ന പോലെ പുതിയൊരൈക്യകേരളത്തിന്റെ പിറവിയെ ഉട്ടക്കുന്ന ഈ അസുലഭ കാലഘട്ടത്തെ അതിന്റെ എല്ലാ വേദനകളോടെയും നാമ്പിടുന്ന പുതിയൊരൈക്യശക്തിയുടെ എല്ലാ മേന്മകളോടെയും നമുക്കു എതിരേല്ക്കാം.

നമുക്കെല്ലാം പിറവിതന്ന ഈ നാടിന്റെ സംസ്കാരചിത്രം അത്രയേറെ തിളക്കമുള്ളതാണു്. ഭാരതത്തിന്റെ പൂങ്കാവായ കേരളത്തെപ്പററി വിവരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല.

ഉണ്ടോ? കേരളത്തിനു ഒരു സംസ്കാരം തന്നെയുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ അവ എന്താണു്? ഇവ നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതാണു്. യുക്തിയുടെ ടോർച്ചുലൈററു് ഇരുളടഞ്ഞ കേരളത്തിന്റെ കഴിഞ്ഞകാല ചരിത്രങ്ങളിലേയ്ക്കു് അടിക്കുക. ആ തെളിഞ്ഞ പ്രകാശത്തിൽ നമുക്കു കല്ലും നെല്ലും തിരിക്കാം.

മക്കൾക്കു വഴി തെളിയ്ക്കുവാൻ മാതൃഭൂമി കൊളുത്തിപ്പിടിയ്ക്കുന്ന കണ്ണുപന്തത്തിൽ നമ്മുടെ ചിതലുതിന്ന വാദാലകൾ എറ്റത്തിടുക. അവ കത്തട്ടെ. ഒരു നഷ്ടവും വരാനില്ല. വരുന്ന തലമുറയ്ക്കു കാൽ തടയാതിരിക്കട്ടെ. അവക്കു കടന്നു വരുവാനുള്ള വഴി നാം വൃത്തിയാക്കുക.

വളരുന്ന കേരളത്തിന്റെ വീരസന്തതികൾ ഈ ഭൂലോകത്തിന്റെ ഭിന്നഭിന്ന മൂലകളിലായി ചിതറി കിടക്കുകയാണു്; കണ്ണുകളിൽ കണ്ണീതവും, കൈയ്കാലുകളിൽ കഴിനഖങ്ങളുമായി. അവർ തങ്ങളുടെ ഈ വളൻ വികസിക്കുന്ന മാതൃഭൂമിയെപ്പററി ഓർക്കുന്നുണ്ടാവുമോ? ആവോ? !

ചുട്ടിയും ചായവുംകൊണ്ടു് മുഴവനും മൂടിയ മുഖങ്ങളും അവയുടെ നിറപ്പകിട്ടുകൾക്കിടയിലെവിടെയോ കുന്നിക്കുരുപോലെ ചെറുതായി ചലിക്കുന്ന നേത്രഗോളങ്ങളുംകൊണ്ടു് വെറുമൊരു വെളിച്ചെണ്ണവിളക്കിന്റെ മുമ്പിൽ, പശ്ചാത്തലങ്ങളോ രംഗവിധാനങ്ങളോ യാതൊന്നുംകൂടാതെ, സ്വയം സൃഷ്ടവും പൂർവ്വനിർദ്ദിഷ്ടവുമായ നിരവധി നിർബ്ബന്ധങ്ങളുടെ നടുവിൽ, അംഗവിന്യാസങ്ങളെ സംഗീതത്തിന്റെ ഗതിഭേദങ്ങളോടു് അപ്രമേയമായ ഏതോ രീതിയിൽ ലയിപ്പിച്ചു് മൂകമായി നിന്നുകൊണ്ടു് ഏഴുരണ്ടു ലോകങ്ങളേയും, യക്ഷകിന്നരരക്ഷോഗണങ്ങളേയും, വീരനും ഭീരുവും വികാരപരവശനുമായ മനുഷ്യന്റെ ഉള്ളിൽ നടക്കുന്ന ഗംഭീരസംഭവങ്ങളുടെയും ഗൂഢമായ അഭിനയശക്തിയുടെ തീക്ഷ്ണത ഒന്നുകൊണ്ടു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

മാത്രം കൺമുമ്പിലെന്നപോലെ കാണിച്ചുതരുന്ന ഒരത്ഭുതകലാസൃഷ്ടി നമുക്കു തനതായിട്ടുണ്ട്. അതാണ് കഥകളി. ഇടക്കാലത്തു നാടകവും സിനിമയുംകൂടി അതിന്റെ പ്രചാരത്തെ മിക്കവാറും പൂർണ്ണമായിഗ്രസിച്ചുകളഞ്ഞു. ഇവയിൽ സിനിമ തികച്ചും ഒരു പരദേശച്ചരക്കാണ്. കേരളത്തിനു സ്വന്തമായ ഒരു സിനിമാവ്യവസായമില്ലെങ്കിലും ഈ യാന്ത്രികകല ജനസാമാന്യത്തെ എന്തെന്നില്ലാതെ വശീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു നമ്മുടെ നാട്ടിൽ മാത്രമല്ല ലോകമൊട്ടാകെ കാണാവുന്ന ഒരു അവസ്ഥാവിശേഷമാകുന്നു. ഒരു കാലത്തും ഒരു ദൃശ്യകലയ്ക്കും ഇത്ര വമ്പിച്ച പ്രചാരം ലഭിച്ചിട്ടില്ല. ഈ നീശാമദ്ധ്യത്തിന് ഇത്ര ഭയങ്കരമായ ചെലവുണ്ടെങ്കിലും ഒരു രാജ്യത്തും അതിനു യഥാർത്ഥമായ കലാസ്വാദത്തെ വേണ്ടപോലെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു പരക്കെ സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു പരമാർത്ഥമാകുന്നു. "വെള്ളിത്തിരയിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന" വെറും നിഴലുകളെക്കാൾ സജീവമായ അഭിനയത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗം എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലുമുണ്ട്. സിനിമയുടെ നാടായ അമേരിക്കയിൽപ്പോലും നാടകം നശിച്ചിട്ടില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ഇന്നും നാടകത്തിനാണ് മേന്മ. ഷേക്സ്പീയറെ ജനിപ്പിച്ച ആ നാടിനു തന്റെ കലാവാസനയെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള വിവേകമുണ്ട്. കഥകളി പ്രയാസമേറിയ ഒരു കലയാണെന്നും അതു കണ്ടു രസിയ്ക്കുന്നതിനു പ്രത്യേക വ്യുൽപത്തി ആവശ്യമാണെന്നുമുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ ഉണ്ടായേയ്ക്കാം. ഉത്തുംഗമായ കലയുടെ ആസ്വാദനം എപ്പോഴും ശ്രമസാദ്ധ്യമാകുന്നു. നല്ല സാഹിത്യവും, നല്ല ചിത്രമെഴുത്തും, നല്ല സംഗീതവും അതാതു ശാഖകളിൽ പാണ്ഡിത്യം നേടിയവർക്കേ ശരിയായി ആസ്വദിയ്ക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളു. അതുകൊണ്ട് ഈ ഒരു കാരണത്താൽകഥകളി തീർച്ചയായും നമുക്കു വർജ്ജ്യമല്ല.

ഈ "ഊമയാട്ട"മാണ് ലോകത്തിന്റെ ശാശ്വതസമ്പാദ്യത്തിലേയ്ക്കു കേരളം നല്കിയ ഏക സംഭാവന. നമ്മുടെ പൂർവ്വപരാക്രമങ്ങളും നാമൊഴുക്കിയ നിണപ്പുഴകളും കാലമാകുന്ന മലവെള്ളത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോയി. ബാഹ്യലോകം അവയെപ്പററി കേട്ടിട്ടുപോലുമില്ല. അവയെക്കാൾ എത്രയോ വലിയ നിണപ്പുഴകൾ മററു രാജ്യക്കാർ ഒഴുക്കിയിട്ടുണ്ട്; ഒഴുക്കുന്നുണ്ട്. നമുക്കൊരു പ്രത്യേക ഭാഷയുണ്ടെന്നും അതിന്നൊരു സാഹിത്യമുണ്ടെന്നും ഭാരതത്തിൽത്തന്നെ എത്രപേർക്കറിയാം? ശ്രീശങ്കരൻ എങ്ങിനെയോ തെററുപററി ഇന്നാട്ടിൽ ജനിച്ചുപോയി. ഇന്നുവരെ കേരളത്തിന്റെ പെരുമ ഇരുപതാം നൂററാണ്ടിലും മരുമക്കത്തായം വെച്ചുപോറുന്ന ഒരു അപരിഷ്കൃതരാജ്യമെന്നുള്ളതു മാത്രമായിരുന്നു. ഭൂതകാലത്തിന്റെ പീഠഭൂമിയിൽ ചരിത്രം പണിചെയ്യുന്ന മനുഷ്യരാശിയുടെ യശസ്തംഭത്തിൽ ഒരു കല്ലെങ്കിലും വെയ്ക്കുവാൻ നമുക്കവകാശം നല്കിയതു കഥകളിയാകുന്നു. ആ അത്ഭുതകലയെ പുലർത്തേണ്ട കടമ നമുക്കുണ്ട്. ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ മങ്ങിയ ചില്ലിലൂടെ നമുക്ക് അപ്പാടെമായി കാണുവാൻ കഴിയുന്ന കേരളകലയുടെ ആ സുവർണ്ണകാലം തിരിച്ചു വരുമോ?

നമ്മുടെ ഒരു പൂർവ്വസ്വത്താണ് നാടൻകലകൾ. ഒരിരുപതു കൊല്ലത്തിനു മുൻപുവരെ അങ്ങുമിങ്ങും വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും ചില നാടൻകലകൾ കാണുവാൻ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

സാധിയ്ക്കുമായിരുന്നു. അതിനു ശേഷമാണ് അവ നിശ്ശേഷം മാഞ്ഞുപോയതു്. പടേണിയും, പന്തയവും, കാളകെട്ടും കോലംതുള്ളലും എല്ലാം ഇന്നു വെറും സ്മരണകൾ മാത്രമാണ്. ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസവും പരിഷ്കാരവും വളരെയൊന്നും പ്രചരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഗ്രാമങ്ങളിൽപ്പോലും ഇങ്ങനെയാണ് കാണുന്നതു്. വൈചിത്ര്യത്തിനും വിനോദത്തിനും വേണ്ടിയുള്ള തൃഷ്ണയും അവയിലുള്ള ഉത്സാഹകൗതുകങ്ങളും തീരെ മാഞ്ഞുപോയി. മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യചേതനയുടെ അദൃശ്യങ്ങളായ അടിയൊഴുക്കുകളിൽ നിന്നാണ് അവ ജനിയ്ക്കുന്നതു്. അവയിൽനിന്നു പല കഥകളും നമുക്കു പഠിക്കാനുമുണ്ടു്. സ്വന്തം സംസ്കാരത്തിൽ അടിയുറയ്ക്കാത്ത ജീവിതം അധഃപതിയ്ക്കുന്നതിൽ എന്താണത്ഭുതം! ഈ ആപത്തിനെ തടയുവാൻവേണ്ടി ആധുനികകാലത്തു പല യത്നങ്ങളും ഭാരതത്തിൽ നടന്നിട്ടുണ്ടു്. ബംഗാളികളുടെ തീവ്രയത്നത്താൽ ഭാരതീയ ചിത്രകലയിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പരിവർത്തനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ഇതാകുന്നു. ഈ പുതിയ രീതി തങ്ങൾക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ലെന്നു പലരും പറയാറുണ്ടു്. ഈ പരാതിയ്ക്കു് അർത്ഥമില്ല. രവിവർമ്മയുടെ ചിത്രങ്ങൾക്കു പില്ക്കാലത്തുണ്ടായ അപകർഷത്തിനു മുഖ്യകാരണം അതിന്റെ അഭാവമാണ്. പാശ്ചാത്യമാതൃകകളുടെ അതിസമർത്ഥനായ ഒരു അനുകർത്താവെന്ന നില മാത്രമേ നിരൂപകന്മാർ അദ്ദേഹത്തിനിന്നു നല്കുന്നുള്ളു. അവരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നമ്മുടെ അമ്പലങ്ങളിലെ ചുമർചിത്രങ്ങൾക്കു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെക്കാൾ എത്രയോ മടങ്ങു വിലയുണ്ടു്. ഈ ചുമർചിത്രങ്ങൾ നമ്മുടെ കണിയാന്മാർ വരയ്ക്കുന്ന പാളക്കോലങ്ങളുടെ പരിണതരൂപങ്ങളല്ലാതെ മറ്റെന്താണ്? നാമാവശേഷമായ അത്തരം നാടൻകലകളുടെ നേർവഴിയ്ക്കുപോയതുകൊണ്ടാണ് പ്രസ്തുത ചിത്രങ്ങൾ പ്രശംസാർഹങ്ങളായതു്. അതിലേതന്നെ ഇനിയും മുന്നോട്ടു പോവുകയാണെങ്കിൽ നമ്മുടെ ചിത്രകലയ്ക്കു ശോഭനമായ ഒരു ഭാവിയുണ്ടു്. ലോകത്തിന്റെ കലാസമ്പത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര പതിയ്ക്കുവാനും നമുക്കു സാധിക്കും. അജന്താ ഗുഹകളിലെ ലോകപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ചിത്രങ്ങൾ എഴുതിയതു് കേരളീയരായ കലാകാരന്മാരാണെന്നു് ശ്രീമാൻ എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ഒരിക്കൽ എഴുതിയിരുന്നതോർക്കുന്നു. ഇതിൽ സത്യത്തിന്റെ ചെറിയ തരികളെങ്കിലും ഒളിഞ്ഞുകിടപ്പില്ലേ—?

പുരോഗമിക്കുന്ന ഒരു സമുദായത്തിന്റെ രുചിഭേദങ്ങൾ കലകളിൽ പ്രകടമാകുന്നു. ഒരു സമുദായത്തിന്റെ സൗന്ദര്യാഭിരുചി ഏററവും പ്രകടമാകുന്നതു് അതിലെ അംഗങ്ങളുടെ പ്രത്യേകിച്ചു സ്ത്രീകളുടെ വേഷഭൂഷാദികളിലാണെന്നു പറഞ്ഞാൽ അപകടമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ശുഭ്രവും ലളിതവുമായ വസ്ത്രധാരണസമ്പ്രദായം, കേരളം സന്ദർശിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ മഹാപുരുഷന്മാരുടെയും അഭിനന്ദനത്തെ അർഹിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നാം ചാന്തിനെ അപേക്ഷിച്ചു ചന്ദനവും ലാക്ഷാരസത്തെഅപേക്ഷിച്ചു മൈലാഞ്ചിയും അണിയുന്നതിൽ ആസക്തിയുള്ളവരാണ്; അഥവാ ആയിരുന്നു. നമ്മുടെ ആളുകൾ അധികം ആദരിക്കുന്നതു പിച്ചിയുടേയും മുല്ലയുടേയും പൂക്കളേയും. ഉത്സവകാലത്തെ അലങ്കാരങ്ങൾ കുലവാഴയും, പൂങ്കുലയും മാവിലയും, കൊന്നപ്പൂവും മററുമത്രേ. നമ്മുടെ പഴയ നിലവിളക്കുകൾ എന്തൊരു ശാന്തിയും സൗന്ദര്യവുമാണ് ചിതറുന്നതു്.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

കടുംനിറമോ ഉഗ്രഗന്ധമോ ഉള്ള പൂക്കൾ നാം വളരെ ചുരുക്കമായേ ഉപയോഗി ക്കാറുള്ളു.

കേരളീയ സംസ്കാരത്തിന്റെ കറയററ മാതൃകകളായി കണക്കാക്കാവുന്നതു ബ്രാഹ്മണസമുദായത്തെയാണല്ലോ. അവരുടെ കലാഭിരുചിയിലും ജീവിതചര്യയിലും പ്രതിബിംബിയ്ക്കുന്ന ഭാവങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ സ്വന്തമായ സൗമ്യതയാണ്.

അങ്ങിനെ എന്റെ സ്മൃതിപഥത്തിലേയ്ക്ക് ഓടിവരുന്ന കേരവൃക്ഷങ്ങളും, ഓണനിലാവും കഥകളിയും, നിലവിളക്കും മലയാളമങ്കമാരും, ചെണ്ടയും ചേങ്ങലയും, മകരത്തിലെ മഞ്ഞും, കുളിർനീർതടാകവും, കൊച്ചാമ്പൽപ്പൂക്കളും... എല്ലാം എല്ലാം കേരളത്തിന്റേതാണ്. അവ ഓരോന്നും കേരളത്തിന്റെ പ്രതിരൂപം വഹിക്കുന്നു.

തുഞ്ചനും, കുഞ്ചനും, ഉണ്ണായിയും, കണ്ണശ്ശനും, ശങ്കരനും, വള്ളത്തോളും, ആശാനും, ഉള്ളൂരും, ചങ്ങമ്പുഴ ഇടപ്പള്ളിമാരും ജീവിച്ചിരുന്ന കേരളം സംസ്കാരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ദരിദ്രമാകവയ്യ.

എന്നാൽ ഇന്നത്തെ പോക്ക് അത്ര പന്തിയല്ല. പൊലിഞ്ഞുപോയ സംസ്കാരത്തിന്റെ ശ്മശാനഭൂമികളായി എത്രകാലം നാമിങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂട്ടമെന്നാരറിഞ്ഞു! ഈ തമോവലയത്തിൽനിന്ന് എന്നാണ് നമുക്ക മോചനം ലഭിയ്ക്കുന്നത്? നാം ഉറങ്ങുകയോ? കേരളീയരേ! ഉ ണ രു വി ൻ !

ഒരു നടൻ തന്റെ അഭിനയം കണ്ട് അഭിപ്രായം പറയണമെന്നു പറഞ്ഞ് ഒരു കലാകാരനെ, നിർബന്ധിച്ചു നാടകവേദിയ്ക്കു മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവന്നിരുത്തി. കലാകാരനാകട്ടെ നാടകമാരംഭിച്ചതു മുതൽ ഉറങ്ങുകയാണു ചെയ്തതു്. നാടകം അവസാനിച്ചതും നടൻ കുപിതനായി കലാകാരനെ സമീപിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "കഴിവും യോഗ്യതയുമുണ്ടെന്നു കരുതിയാണ് നിഷ്പക്ഷമായ അഭിപ്രായമറിയാൻ മോഹിച്ച് ഞാൻ നിങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് ഇവിടെ ഇരുത്തിയതു്. സുഖമായിട്ടു ഉറങ്ങാനല്ല." കലാകാരൻ ക്ഷോഭിക്കാതെ മറുപടിപറഞ്ഞു. "ഉറക്കവും ഒരു തരം അഭിപ്രായപ്രകടനംതന്നെയല്ലേ!"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

രണ്ടിടങ്ങഴി—ഒരാസ്വാദനം

K. Paul—III B. A.

ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമോ, നിരൂപണമോ ആണു കല. ജീവിതത്തിലുണ്ടാകുന്ന തകർച്ചകളേയും ആ തകർച്ചകൾക്കു നിദാനമായ വസ്തുതകളേയും ആവിഷ്കരിക്കേണ്ടതു് കലാകാരന്റെ ധർമ്മമാണു്. ആ ധർമ്മത്തെ അനുഷ്ഠിക്കാത്ത കലാകാരൻ നിത്യജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെടാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല എന്നു മാത്രമേ അർത്ഥമാക്കേണ്ടതുള്ളു. തന്റെ ചുററുപാടും കാണുന്ന ജീവിതത്തെ, സ്വന്തം കൃതികളുടെ ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചു് ആ ജീവിതത്തിൽ കാണുന്ന വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടേയും വൈകൃതങ്ങളുടേയും ഒരു നീണ്ട പട്ടിക സഹൃദയസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കുകയെന്നതാണു് കലാകാരന്റെ മഹനീയധർമ്മം. പരിസരത്തോടൊത്തു സ്പന്ദിക്കുന്നതിനും, പാവപ്പെട്ടവരുടെ ദുരിതങ്ങളിൽ അനുതപിക്കുന്നതിനും കലാകാരൻ തയ്യാറാവണം.

പുരാതന കലാകാരന്മാരിൽ ഏറിയ പങ്കും ആദർശപ്രിയന്മാരായിരുന്നു. ലോകത്തിൽ സാധാരണ കാണാത്തവരും ഏതു നിലയിലും പ്രത്യേകത ആർജ്ജിച്ചിരുന്നവരുമായ ഒരുതരം കഥാപാത്രങ്ങളെ സൃഷ്ടിച്ചു് അവരെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു അവർ അനുവർത്തിച്ചിരുന്ന നയം. അലങ്കാരപ്രിയരും സുഖാനുഭോഗികളുമായ രാജാക്കന്മാരെ വാനോളം പാടിപ്പുകഴ്ത്തി അവരിൽനിന്നും സഹായ സംഭാവനകൾ സ്വീകരിക്കുക എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് വളരെയൊന്നും അവർ ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. എന്നാൽ കാലം പുരോഗമിച്ചതോടുകൂടി ഈ നില ഏതാണ്ടൊന്നു വ്യത്യാസപ്പെട്ടു എന്നുതന്നെ പറയാം. ജീവിതത്തിൽ നിന്നുതന്നെ ജനിച്ചു്, ജീവിതത്തിൽ വളർന്നു്, ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി നിലകൊള്ളുന്ന സാഹിത്യം മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യവും സാമുദായികവുമായ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായിരിക്കണമെന്ന ഒരു നവീന ചിന്താഗതി സാഹിത്യകാരന്മാരിൽ അങ്കുരിച്ചതോടുകൂടി സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഒരു കോളിളക്കം സഞ്ജാതമായി. അങ്ങനെ പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രതിഫലനത്തിൽ കലാകാരന്മാർ അളവററ ശ്രദ്ധ പതിച്ചതോടുകൂടി, വിസ്തൃതമായ ലോകത്തിന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ മൂലകളിൽ അവഹേളിക്കപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്ന ലക്ഷോപലക്ഷം ജീവിതങ്ങളും ചിത്രീകരിയ്ക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. ലോകം അന്നുവരെ അശ്രദ്ധ കാണിച്ച പല പല ദുരന്തജീവിതങ്ങളും സാഹിത്യകാരന്റെ തൂലികയിലൂടെ ലോകസമക്ഷം അവതരിയ്ക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയാണു പുരോഗമനസാഹിത്യം രൂപം പ്രാപിച്ചതു്. ഏതൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിനും അതെത്രയും നല്ലതായാലും, ആരംഭത്തിൽ ചില പ്രതിബന്ധങ്ങൾ നേരിടേണ്ടതായി വരും. നൂററാണ്ടുകൾ പഠിപ്പിച്ച ഒരു ലോകതത്വമാണതു്. നല്ലതിനെ കൊള്ളാനും, ചീത്തയെ തള്ളാനും മനുഷ്യൻ തയാറാകാത്തിടത്തോളം ഈ സ്വഭാവഗതിനിലനില്ക്കുക തന്നെ ചെയ്യും. ലോകത്തിൽ നാനാതു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

റകളിലും പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഇരമ്പിക്കയററം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഇത്തരുണത്തിൽപ്പോലും. പഴയ ചില മാമൂലകളെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു ചുരുക്കം ചില യാഥാസ്ഥിതികരായ വ്യക്തികൾ പ്രതിബന്ധമായി നില്ക്കുവാൻ ഒരുമ്പെടുന്നുവെങ്കിൽ, അവരുടെ നിർബ്ബന്ധബുദ്ധിയെ ഓർത്തു വ്യസനിക്കുകയല്ലാതെ മറെറന്താണു ചെയ്യുക?

കുട്ടനാടൻ പറയരുടേയും, പുലരുടെയും, ജീവിതത്തെ ആധാരമാക്കി അനുഗൃഹീത സാഹിത്യകാരനായ ശ്രീ തകഴി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നോവലാണു് 'രണ്ടിടങ്ങഴി'. അതിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ പുലയരും, പറയരും ആണു്. ഉദയംതൊട്ടു് അസ്തമയംവരെ തങ്ങളുടെ യജമാനന്മാക്കുവേണ്ടി എല്ലുനുറുങ്ങെ പണിയെടുത്തിരുന്ന അവരുടെ നെടുവീർപ്പുകളുടേയും കഷ്ടപ്പാടുകളുടേയും ഒരു സമാഹാരമാണു 'രണ്ടിടങ്ങഴി'. മേലാളരുടെ നിലവും പുരയിടങ്ങളും തങ്ങളുടേതായിത്തന്നെ കരുതി അവയ്ക്കുവേണ്ടി ആയുഷ്കാലം ആഹുതിചെയ്തിരുന്ന കുട്ടനാടൻ കൃഷിക്കാരുടെ ആത്മാർത്ഥതയെ പ്രശംസിക്കാതെ തരമില്ല. കഥാപാത്രങ്ങളുടെസൃഷ്ടിയിൽ തകഴി വേണ്ടതിൻവണ്ണം ശ്രദ്ധ ചെലുത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്. അന്നു നിലവിലിരുന്ന യജമാനഭൃത്യബന്ധം എത്രയും ഹൃദയസ്പൃക്കാംവണ്ണം അദ്ദേഹം തുറന്നുകാട്ടിയിട്ടുണ്ടു്. പുവമാടത്തിൽ രൂപംകൊണ്ടിരുന്ന ഏതു സംരംഭങ്ങളിലും ഉടമസ്ഥന്റെ സഹായഹസ്തം പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നു. അടിയന്തിരങ്ങളും വിവാഹങ്ങളും നടത്തുവാൻവേണ്ട ധനവും പ്രോത്സാഹനവും ഉടമസ്ഥൻ അവക്കു നല്കുവാൻ മടിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനൊരു പ്രത്യുപകാരമെന്നോണം യജമാനന്റെ വസ്തുവകകൾക്കുവേണ്ടി ഭൃത്യരും ജീവിച്ചുവന്നിരുന്നു. അവനവന്റെ പാടങ്ങൾ നന്നായിരിക്കണമെന്നുള്ള ഓരോരുത്തന്റെയും അത്യാഗ്രഹത്തിന്റെ ഫലമായി ചില ചില്ലറ മത്സരങ്ങളും കുട്ടനാട്ടിൽ സഹജമായിരുന്നു. പ്രാരബ്ധങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കൃഷിയിറക്കുകാലത്തിനുശേഷം വിളഞ്ഞുകിടന്നിരുന്ന നെൽപ്പാടങ്ങളുടെ വരമ്പിലൂടെ നടന്നു പോകുമ്പോൾ, അതുവരെ അനുഭവിച്ചിരുന്ന വേദനകൾ അവൻ മറക്കുകയായിരുന്നു പതിവു്. പൂത്തു കുലച്ചു നിന്നിരുന്ന ഓരോ നെൽക്കതിരും അവനെ നോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചിരുന്നു. കുട്ടനാട്ടിലെ കൃഷിയിറക്കുകാലത്തെ ബദ്ധപ്പാടുകളെയും ആവേശത്തെയും ഇത്രമാത്രം തന്മയത്വത്തോടെ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ള മറെറാരു കൃതി മലയാളത്തിലുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു്.

രണ്ടിടങ്ങഴിയിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ എന്നെന്നും നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ആത്മാർത്ഥതയുടേയും അഭിമാനത്തിന്റെയും തനിപ്പകർപ്പായ കോരനും, ത്യാഗത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായ ചാത്തനും, സ്നേഹത്തിന്റെ നിറകുടമായ ചിരുതയും മററും മററും തകഴിയുടെ ഉത്തമ പാത്രസൃഷ്ടികളാണു്. മായാത്ത വ്യക്തിത്വം അവരിൽ ദൃശ്യമാണുതാനും.

കാളിപ്പറയന്റെ ഔദ്ധത്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തലകുനിക്കേണ്ടിവന്ന ചാത്തൻ, തന്റെ പരാജയത്തിനു ശേഷവും ത്യാഗസംപൂർണ്ണമായ ഒരു ജീവിതമാണത്രെ സ്വീകരിച്ചു പോന്നതു്. രാഷ്ട്രീയസംഭവവികാസങ്ങളുടെ ഫലമായി കോരൻ

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ജയിലിലായിരുന്നപ്പോഴും അവന്റെ അഭാവത്തിൽ ചിരുതയ്ക്കുവേണ്ടുന്ന സഹായവും സഹകരണവും നൽകുവാൻ ചാത്തൻ മടിക്കുന്നില്ല. കാളിപ്പറയന്റെ പെൺപണം ചോദ്യം ചാത്തനെ ചിരുതയുടെ സാമീപ്യത്തിൽ നിന്നു മാററിനിർത്തുകയാണു ചെയ്തതു്. അങ്ങിനെയിരിക്കെ ഒരു പ്രതീകാരമനോഭാവം ചാത്തനിൽ ഉണ്ടാകുകയെന്നതു് തികച്ചും സ്വാഭാവികമല്ലേ? എങ്കിലും ത്യാഗസുന്ദരമായ അവന്റെ പെരുമാററങ്ങൾ നമ്മുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ മായാതെ അവശേഷിക്കുകതന്നെ ചെയ്യുന്നു. ജയിലിൽവച്ചുള്ള സന്ദർശനാവസരത്തിൽ ചിരുതയോടു "ചാത്തൻ സ്നേഹം ഉള്ളവനാണു്" എന്നു പറയുവാൻ കോരൻ ഒരുമ്പെടേണ്ടതില്ലായിരുന്നു: കോരന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ അതു് അശ്രീകത കലർത്തുന്ന ഒന്നായി നമുക്കു തോന്നുമെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ കോരന്റെ സ്നേഹശൂന്യതകൊണ്ടല്ല, ആ പരുഷ വചനം അവനിൽ നിന്നും പുറപ്പെട്ടതു്. നീണ്ട പതിനഞ്ചു വർഷത്തെ തന്റെ അഭാവത്തിൽ അവൾക്കു നേരിടേണ്ടി വന്നേയ്ക്കാവുന്ന ക്ലേശങ്ങളെപ്പററി ചിന്തിച്ചുപോയ കോരൻ സഹികെട്ടു് അവളുടെ നന്മയെലാക്കാക്കി മാത്രം നിർദ്ദേശിച്ച ഒരു പരിപാടിയായിരുന്നു ചാത്തനുമായുള്ള ബന്ധം. എന്നാൽ സ്വന്തം ഭാര്യയെ കേവലം ഒരു കൈമാററസാധനമായി കരുതുന്ന കോരന്റെ ചിന്താഗതി അത്ര സ്വാഗതാർഹമല്ല.

ചിരുത—വിശ്വാസത്തിന്റേയും സ്നേഹത്തിന്റേയും മൂർത്തീകരണമാണവൾ. സാധാരണ മനുഷ്യജീവികളിൽ നിന്നു് എത്രയും ഉയർന്ന ഒരു മേഖലയിലാണു് അവളുടെ നില. തന്റെ പുലയന്റെ ജീവിതത്തിൽ സന്തോഷാനുഭൂതി പകർന്നുകൊടുക്കുവാനായിരുന്നു അവളുടെ ജീവിതാവസാനംവരെയുള്ള ശ്രമം. വികാരങ്ങളുടെ വേലിയേററത്തിൽപ്പോലും സ്വന്തം ചാരിത്ര്യം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുവാൻ ബദ്ധപ്പെടുന്ന ചിരുത യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു ദേവനാരിതന്നെയാണു്. കോരന്റെ അഭാവത്തിൽ ചിരുതയുടെ സംരക്ഷണം ഏറെറടുത്ത ചാത്തന്റെ ത്യാഗത്തിനു പോലും അവളുടെ മനസ്സാക്ഷി അടിമപ്പെടുന്നില്ല. മാനവ സമുദായം ആദരിക്കേണ്ട മഹത്തായ സൃഷ്ടി വിലാസമാണു് ചിരുതയെന്നു പറയാം. മററാരാണെങ്കിലും പതറിപ്പോകുമായിരുന്ന എത്രയെത്ര പരീക്ഷണഘട്ടങ്ങൾ സഹനശക്തിയോടെ തരണം ചെയ്യുവാൻ അവൾക്കു സാധിച്ചു! ചിരുത വിവാഹകമ്പോളത്തിലെ വിലപിടിപ്പുള്ള ഒരു ചരക്കായിരുന്നു. കാളിപ്പറയനു് ഭാരിച്ച പെൺപണം ചോദിക്കുവാൻ പ്രേരണനൽകിയതിന്റെ കാരണവും മറെറാന്നുമല്ല. "അവളെ കിട്ടുന്ന കുടിലിൽ പട്ടിണിയുണ്ടാവില്ല" എന്നതായിരുന്നു കാളിപ്പറയന്റെ വാദഗതി. ആ വിവാഹപരീക്ഷണത്തിൽ വിജയിച്ചതു കോരനാണു്. ചിരുതയുടെ ജീവിതം മാതൃകാപരമായ ഒന്നായിരുന്നു. തന്റെ പറയന്റെ ദുഃഖത്തിൽ ദുഃഖിക്കുന്നതിനും, സന്തോഷിക്കേണ്ട സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവനോടൊത്തു സന്തോഷിക്കുന്നതിനും അവൾ ശ്രദ്ധ കാട്ടി. ദീർഘമായ ഒരു കാലാവധി അവനുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കുവാൻ അവൾക്കു യാതൊരു മനസ്താപവുമുണ്ടായില്ല. ആദർശലോകത്തുനിന്നും സാധാരണതയിലേയ്ക്കു് ഇറങ്ങിവന്നു് ലോകത്തിൽ സുലഭമായ ഒരു കഥാപാത്രത്തെ ചിത്രീകരിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടതായി

രിക്കണം തകഴിയുടെ വിജയത്തിന്റെ പ്രധാനഹേതു. മനുഷ്യസഹജമായ വികാരങ്ങളും, ബലഹീനതകളും ചിരുതയിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. "ഒരു പറേന് പറയിയെ വേറിട്ടൊരുത്തന് കൈമാററം ചെയ്തുകൊടുക്കാമോ?" എന്നു ചോദിക്കുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ട ചിരുത ആദർശധീരയല്ലെന്ന് ആരും പറയുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കുട്ടനാട്ടിൽ സംഘട്ടനങ്ങളും രക്തച്ചൊരിച്ചിലും നടന്നു കൊണ്ടിരുന്ന സമയത്തു് ഉദാസീനനായി മാടത്തിനുള്ളിൽ കൂനിപ്പിടിച്ചിരുന്ന ചാത്തനെ ഒരു നിമിഷത്തേയ്ക്കു് അവൾ വെറുക്കുന്നു. ആകക്കൂടി മറക്കുവാനാവാത്ത ഒരു കഥാപാത്രമാണു ചിരുത. അവളെ ഒന്നു മറക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുനോക്കൂ. അപ്പോൾ അവളുടെ വ്യക്തിത്വം നമ്മുടെ ഹൃദയഭിത്തിയിൽ മായാതെ നിലനിൽക്കുകയാണു ചെയ്യുക.

ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ തകഴിയുടെ രണ്ടിടങ്ങഴി ഏതു തരത്തിലും മികച്ച ഒരു കലാസൃഷ്ടി ആണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻ മേലാളരുടെ സുഖസൗകര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആഹുതിചെയ്തതിനുശേഷം, ആറടിമണ്ണു പോലും ലഭിക്കാതെ ജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ചസേവനസമ്പന്നനായകോരന്റെ പിതാവിനെ നമുക്കു മറക്കുവാൻ കഴിയുമോ? തന്റെ ചുററുപാടും കണ്ട ശ്രദ്ധാവഹമായ ജീവിതരീതികളെ തികഞ്ഞ സ്വാഭാവികതയിലൂടെ തകഴി തുറന്നു കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. സമുദായത്തിൽ താണവരെന്നു ലോകം മുദ്രയടിച്ചിരുന്ന ഒരു വർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു കഥാപാത്രങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുവാൻ തകഴി പ്രദർശിപ്പിച്ച അവിവേകം—സാഹസം-അഭിനന്ദനീയമാണ്. കുട്ടനാടൻ ജനതതിയുടെ സാമൂഹ്യവും സാമുദായികവുമായ ആചാരങ്ങളുടെ ആകത്തുകയാണ് രണ്ടിടങ്ങഴി. ചുരുക്കത്തിൽ രണ്ടിടങ്ങഴിയ്ക്കു വമ്പിച്ച വിജയമാണ് കൈവന്നിട്ടുള്ളതു്—സംശയമില്ല.

ഐക്യമതമാണു ജീവിതത്തിന്റെ ശരിയായ സത്യം. അജ്ഞതയുടേയും കഷ്ടപ്പാടുകളുടേയും കെട്ടുപാടുകളിൽനിന്നു് ഉടലെടുത്ത നമ്മുടെ ആത്മാവു് ഈ ഐക്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ലോകത്തിലെ എല്ലാ ചരാചരങ്ങളും തന്നെ ദൈവസൃഷ്ടിയാണെന്നു് അറിഞ്ഞു് അന്യരോടുള്ള ദ്വൈധഭാവത്തെ കൈവെടിഞ്ഞു് അവരുമായി മൈത്രിയിലേർപ്പെട്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ മനുഷ്യനു് യഥാർത്ഥ സുഖം ലഭിക്കുകയുള്ളു.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

പൂവിൻെറ ത്യാഗം

E· Dovadas IV Bsc·

(മാങ്കനികൾ തേടിനമ്മൾ—എന്നമട്ട്)

വെൺനിലാവാം പാലൊഴുക്കി, താരകം തലോടി
മന്നിടത്തിൽ മഞ്ജുളമായ് എത്തിയോണക്കാലം;
—എത്തിയോണക്കാലം.
പുഞ്ചിരിക്കും പൂവുകളിൽ തേനൊലിക്കും കാലം
പഞ്ചമില്ലാതാടിയാടിയെത്തിയപ്പൂക്കാലം;
—എത്തിയപ്പൂക്കാലം.
കുഞ്ഞുസൂര്യൻ കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചി മന്നിലെത്തിനോക്കി
മഞ്ഞുതുള്ളിമാലയെല്ലാം വൈരമാക്കി മാററി;
—വൈരമാക്കി മാററി.
ബാലവായു വീശി വീശി പൂക്കളെച്ചാഞ്ചാട്ടി
ചോലഗാനം മീട്ടിമീട്ടി മോടിയാർന്നുകൂടി;
—മോടിയാർന്നുകൂടി.
കാവുതോറും മാവുകളെക്കൊഞ്ചുതെന്നലാട്ടി
പാവനമാം ഗാനമേതോ പൂങ്കുയിലും പാടി;
—പൂങ്കുയിലും പാടി.
വാനിൽ വെൺമയേറും നല്ലകൊച്ചുമേഘം ചേർന്നു
നൂതനമാം മാലയേതോ നെയ്തു മോദമോടേ;
—നെയ്തു മോദമോടേ.
മാടപ്രാക്കൾ കൂട്ടുവിട്ടു കൂട്ടമായി പാഞ്ഞു
പാടംതോറും നെന്മണികൾ കൊത്തിയുള്ളിലാക്കി;
—കൊത്തിയുള്ളിലാക്കി.
തുമ്പയെല്ലാം പൂവിൻകൂട സുന്ദരമായേന്തി
പൊൻ പനിനീർപ്പൂവിരിഞ്ഞു, എന്തുമോദം വണ്ടേ?;
—എന്തുമോദം വണ്ടേ?
പുഞ്ചിരിക്കും പൂവുകളെസ്സഞ്ചിതാഭം നോക്കി.
കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചി ഭൃംഗമെല്ലാം ചുററിച്ചുററിക്കൂടി;
—ചുററിച്ചുററിക്കൂടി.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

അഞ്ചിതാഭം രണ്ടുവണ്ടു മൂളിമൂളിപ്പാറി
പുഞ്ചിരിച്ച റോസയെന്തോ മന്ദമായിട്ടോതി;
-മന്ദമായിട്ടോതി.

ചിങ്ങമാസം വന്നണഞ്ഞു വണ്ടുകളേ നിങ്ങൾ
ഓണമല്ലേ, ഓണമല്ലേ തേൻനുകരിൻവേഗം;
—തേൻനുകരിൻവേഗം

നാടുകാണാൻ മാവേലിയിങ്ങാഗതനാവുമ്പോൾ
മോടിയായി സ്വീകരിക്കിൻ; മണ്ണടിയാം ഞങ്ങൾ;
-മണ്ണടിയാം ഞങ്ങൾ.

മാധുരിതിരളുമെൻ്റെ തേനുനിങ്ങൾക്കേകാം
മാഞ്ഞുപോട്ടെ, മാഞ്ഞുപോട്ടെ, എൻസുഗന്ധം വാനിൽ;
-എൻസുഗന്ധം വാനിൽ.

എൻ്റെ നല്ല യൗവ്വനത്തെ നിങ്ങൾക്കായി തന്നാൽ
പിന്നെ, നിങ്ങൾ നോക്കുകില്ല ഏഴയാമീയെന്നെ;
-ഏഴയാമീയെന്നെ.

വണ്ടു വേഗം ആശ്ലേഷിച്ചു മുത്തിമുത്തിച്ചേർന്നു
വേണ്ടുവോളം ആസ്വദിച്ചു നവ്യമധുപൂരം;
-നവ്യമധുപൂരം.

ശോഭപോയി നൻമണവും ദൂരെമാറിപ്പൂവും
താപമാർന്നു വാടിവേഗം നന്മധുവും തീർന്നു;
-നന്മധുവും തീർന്നു.

കണ്ടുവോ നിൻ മൗഢ്യമിപ്പോൾ ത്യാഗമാർന്നപൂവേ!
വണ്ടുമില്ല, ഒന്നുമില്ല, എത്തിനോക്കാൻ പൂവേ!
-എത്തിനോക്കാൻ പൂവേ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

"Art is a mirror as well as a hammer."
"കല ഒരു കണ്ണാടിയെന്നപോലെതന്നെ ഒരു ചുററികകൂടിയാണ്".

സാഹിത്യവും സമുദായവും

J. Gopinatha Kurup—IV B. A.

സാഹിത്യസംബന്ധികളായ കാര്യങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിൽ മറേറതൊരു കാലവാസികളെക്കാളുമേറെ ജിജ്ഞാസുക്കളാണ് ആധുനികമനുഷ്യർ. മാനവപുരോഗതിയുടെ ആണിക്കല്ലായ സാമ്പത്തിക പ്രശ്നങ്ങളോടൊപ്പമോ ഉത്തരം കണ്ടെത്താൻ കഴിയാത്ത കുഴഞ്ഞുമറിഞ്ഞ രാഷ്ട്രീയ സിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കാളേറെയോ ഇന്നു സാഹിത്യം ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യജീവിതവുമായി സാഹിത്യത്തിനുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന അഭേദ്യമായ ബന്ധമാണ് ഈ ചർച്ചകളുടെയെല്ലാം പ്രഭവ സ്ഥാനം. എല്ലാ ഭാഷകളിലും എക്കാലത്തും സാഹിത്യത്തെ സംബന്ധിച്ച വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. മലയാളഭാഷയും അതിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമല്ല. സമുദായത്തിന്റെ ഗതിവിഗതികൾക്കൊത്തു ഈ ചർച്ചകളുടെ സ്വഭാവവും മാറുക സ്വാഭാവികമാണ്. ശാശ്വതമൂല്യങ്ങൾ, സിംബോളിസം, കവിയും സമുദായവും എന്നിവയെപ്പററിയുള്ള വാദകോലാഹലങ്ങൾ കേരളത്തിലെങ്ങും മുഖരിതമായി കേൾക്കാം.

സാഹിത്യവും സമുദായവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവമെന്താണ്? സാഹിത്യം സമുദായത്തിനോ സമുദായം സാഹിത്യത്തിനോ വിധേയമായി നിൽക്കുന്നതു്? ഇവയെപ്പററി പരിശോധിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് ഈ ലേഖനം കൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നതു്.

"ഒരു ജനതയുടെ ബഹുമുഖമായ, പ്രത്യേകിച്ചും സാംസ്കാരികമായ വളർച്ചയുടെ വിജയവൈജയന്തിയാണു സാഹിത്യം." ആ വളർച്ച ചരിത്രപരമല്ല, പ്രത്യുത ആന്തരികമാണ്. ചരിത്രം, രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ബാഹ്യചലനങ്ങളുടെ കലാപരമായ ഒരു സംഗ്രഹമാണെങ്കിൽ സാഹിത്യം രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആന്തരികമായ വ്യതിയാനങ്ങളുടെ ചരിത്രപരമായ ഒരു പ്രതിഫലനമാണ്. രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആന്തരികമായ വ്യതിയാനമെന്നു പറഞ്ഞാൽ, ആ രാഷ്ട്രവാസികളായ ജനതയുടെ സാംസ്കാരികമായ ചിന്താഗതിയുടെ വളർച്ച എന്നാണു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതു്. അങ്ങനെയുള്ള മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകളെ ബോധപൂർവ്വം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതാണു കല. അതായതു്, ഒരു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ആത്മസത്തയുടെ അഭിരാമസൃഷ്ടിയാണ് കല. അപ്പോൾ സാഹിത്യകാരനും സമുദായവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അഭേദ്യമാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ സാഹിത്യസത്യം ഏതൊരു സാഹിത്യചരിത്രത്തിലും തെളിഞ്ഞുകാണാവുന്നതാണ്. പുരാതനകാലത്തും, മദ്ധ്യകാലഘട്ടത്തിലുമുള്ള സാഹിത്യചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ, സാഹിത്യകാരന്മാരും കവികളും ഗായകന്മാരും ശില്പികളുമെല്ലാം ജനസമുദായത്തിനു വിധേയരായിട്ടാണു ജീവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണാൻ പ്രയാസമില്ല.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സാഹിത്യചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് അതാതു കാലഘട്ടത്തിലെ പൊതുവേയുള്ള ചരിത്രത്തിൻെറ ഒരു സാമാന്യപഠനം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. അതു മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുവേണം അതാതുകാലങ്ങളിൽ രൂപമെടുത്തിട്ടുള്ള കലാസൃഷ്ടികളുടെ ന്യൂനതകളെപ്പററി മുറവിളികൂട്ടാൻ. സാംസ്കാരികമായി ഔന്നത്യത്തെ പ്രാപിച്ചിട്ടില്ലാത്ത ഒരു ജനസമൂഹത്തിനു പരിപുഷ്ടമായ ഒരു സാഹിത്യസമ്പത്തുണ്ടായെന്നു വരില്ല. അതുപോലെതന്നെ രാഷ്ട്രീയമായും സാമ്പത്തികമായും സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ള ഒരു രാഷ്ട്രത്തിനുമാത്രമേ സാഹിത്യത്തിൻെറ അനസ്യൂതമായ വളർച്ചയെ ത്വരപ്പെടുത്താനും കഴിയൂ. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ എലിസബെത്തൻ കാലഘട്ടം ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ സുവർണ്ണകാലമായിരുന്നു. ഗുപ്തരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണകാലത്തു ഭാരതീയസംസ്കാരം അങ്ങേയററം അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചു. ഈ തോതുവച്ചുകൊണ്ടുവേണം കേരളത്തിലെ കഴിഞ്ഞകാല സാഹിത്യപ്രവൎത്തനങ്ങളെ നാം വീക്ഷിക്കേണ്ടതു്. ഏററവും പ്രാചീനമെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന രാമചരിതം' മുതൽ ഇന്നുവരെയുണ്ടായിട്ടുള്ള എല്ലാകൃതികളും പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ ഒരു കാൎയ്യം വ്യക്തമാകും. എന്താണെന്നല്ലേ?–സാഹിത്യകാരൻ അവനംഗംകൊള്ളുന്ന സമുദായത്തിൻെറ പ്രതിനിധിയും സാഹിത്യം ആ സമുദായത്തിൻെറ സാമാന്യ പ്രതിഫലനവുമാണെന്നു്.

സമുദായം ഒരു ഫ്യൂഡലിസ്ററു വ്യവസ്ഥിതിയിൽ സംസൃഷ്ടമായിരുന്ന കാലത്തു സാഹിത്യകാരനും ഫ്യൂഡലിസത്തിൻെറ ആരാധകനായിരുന്നു. ജനങ്ങൾ ഒരുകാലത്തു് ഈശ്വരപൂജയിലും രാജസേവയിലും മാത്രം താത്പൎയ്യം പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. സ്വാഭാവികമായിത്തന്നെ ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉടലെടുത്ത എല്ലാ കലാസൃഷ്ടികളും ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. മലയാളസാഹിത്യസരണിയിൽ ഏറെക്കുറെ നൂതനമായ ഒരു വഴിത്താര വെട്ടിത്തുറക്കുവാൻ സാധിച്ചതു് എഴുത്തച്ഛനാണു്. ഭക്തിരസപ്രധാനങ്ങളായ വിഷയങ്ങളാണു് അദ്ദേഹം കൈകാൎയ്യം ചെയ്തതെങ്കിലും, അനുവാചകരുടെ ഹൃദയതന്ത്രികളെ സത്യത്തിനും ധൎമ്മത്തിനും വേണ്ടി ചലിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ കവിതകൾക്കു കഴിഞ്ഞു. തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു അഭിരുചിയോടുകൂടിയാണു നമ്പ്യാർ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തതു്. പഴയ വിഷയങ്ങൾ മാററാതെതന്നെ ജനതയുടെ അഭിരുചിക്കൊത്തുനിന്നുകൊണ്ടു് അവരറിയാതെ നൂതനസിദ്ധാന്തങ്ങൾ ആവിഷ്കരിച്ച നമ്പ്യാരാണു് ഏററവും പ്രാമാണികനായ ജനകീയകവി. [സാമാന്യജനതയ്ക്കു് അഭിമതനാകത്തക്കവണ്ണം ജനതയുടെ വികാരത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുവാനും അവർക്കു മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിൽ എഴുതുവാനും കഴിയുന്ന കവിയെയാണു ജനകീയകവിയെന്നു ലേഖകൻ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്.]

ആധുനിക സാഹിത്യം സമുദായത്തെ ചുററിയാണു നില്ക്കുന്നതു്. സൗന്ദൎയ്യവും സ്നേഹവുമാണു കലാസൃഷ്ടികളുടെ മുഖ്യവിഷയങ്ങൾ. ആശാനും ഉള്ളൂരും വള്ളത്തോളും ആരംഭിച്ച ജോലി ഉയൎന്നുവരുന്ന തലമുറ ഏറെറടുത്തിരിക്കുകയാണു്. ബോധപൂൎവ്വം ആധുനികസാഹിത്യം പരിശോധിക്കുന്നയാൾക്കു പ്രാചീനസാഹിത്യവും ആധുനികസാഹിത്യവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമി

ല്ല. അന്നത്തെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതിക്കൊത്തു കലാസൃഷ്ടികളും രൂപമെടുത്തു. ഇന്നത്തെ സാമൂഹ്യസ്ഥിതിതികൾക്കും വിഭിന്നമാണ്. ഇന്നു ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവരിൽ ഏററവും പ്രാമാണികനായ മഹാകവിവള്ളത്തോൾ പോലും ജനസാമാന്യത്തിന്റെ പ്രവണതകൾക്കൊത്താണു തൂലിക ചലിപ്പിക്കുന്നതു്.

ഇതിൽ നിന്നൊക്കെ എന്താണു തെളിയുന്നതു്? സാഹിത്യകാരൻ സമുദായത്തിന്റെ പ്രതിനിധിയാണ്. ജനസഞ്ചയത്തിന്റെ ജീവിതചൈതന്യമാണ് അയാളുടെ കലാസൃഷ്ടിയുടെ നീരുറവ. ജനതയുടെ വിചാരവിചിന്തനങ്ങളാണയാളുടെ കലാസൃഷ്ടിക്കു പ്രചോദനം നല്കുന്നതു്. ഈ തത്വം തന്നെയാണ് മഹാകവി കുമാരനാശാനും പറഞ്ഞതു്.—"കൃതികൾമനുഷ്യകഥാനുഗായികൾ" എന്നു്.

ഇനിയും നാം ചിന്തിക്കേണ്ടതു് കേവലം സമുദായത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചാൽ മാത്രം അതു സാഹിത്യം ആകുമോ എന്നാണ്. സമുദായത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം മാത്രമാണു സാഹിത്യമെങ്കിൽ, തീർച്ചയായും സാഹിത്യം സമുദായത്തോടാണു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. പക്ഷേ വസ്തുസ്ഥിതികൾ അതിനെതിരാണ്. സമുദായത്തിന്റെ ഹൃദയത്തുടിപ്പുകളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രമല്ല, അതിനെ പരിഷ്കരിക്കുവാൻകൂടി സാഹിത്യം ഉപയോഗപ്പെടണം. കാലത്തിന്റെ അടിമയായി മാത്രം ജീവിക്കുവാൻ പിറന്നവനല്ല സാഹിത്യകാരൻ. "പരിത:സ്ഥിതിയാണു സാഹിത്യകാരനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതെ"ന്നു പറയുന്ന നിരൂപകകേസരിയായ 'ടെയിനി'ന്റെ പാദപൂജയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഒരാൾ കവിയാകുകയില്ല. സമുദായത്തിലുള്ള വൃത്തികെട്ട വഴക്കങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യേണ്ട കടമ സാഹിത്യകാരനുള്ളതാണ്. [സമുദായപരിഷ്കരണമെന്നപേരിൽ അസംബന്ധം എഴുതിവിട്ടാൽ അതു സാഹിത്യമാവില്ല. പു. സാ. യുടെ പേരിൽ ഇന്നെഴുതിവിടുന്ന 'തെറി'സാഹിത്യം മാനുഷികമൂല്യങ്ങളെപ്പോലും ചോദ്യംചെയ്യുന്നതാണ്.] "കാവ്യം ജീവിതനിരൂപണമാണെ" (Poetry is the criticism of life) നും "സാഹിത്യകാരന്മാർ മനുഷ്യാത്മാക്കളുടെ ശില്പികളാണെ"(Writers are the engineers of human souls) നുമാണല്ലോ അഭിജ്ഞമതം. ഈ തത്വം ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ജനതഒരുവിശൃംഖലവ്യവസ്ഥിതിയിൽ സംസൃഷ്ടമായിരിക്കയാണെന്നു കണ്ട നമ്പ്യാർ, അന്നത്തെ സാമൂഹ്യവഴക്കങ്ങളെ സരസമായി വിമർശിച്ച് അവരെ അതിൽനിന്നും പിൻതിരിപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ, അന്നത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതം പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക മാത്രമാണോ നമ്പ്യാർ ചെയ്തതു്? സമുദായപരിഷ്കരണം എന്ന മഹാകൃത്യംകൂടി അദ്ദേഹം നിർവഹിച്ചു. അപ്പോൾ, ജനതയുടെമേൽ സാഹിത്യത്തിനുള്ള ശക്തി അപ്രമേയമാണ്. അയാളുടെ വ്യക്തിത്വമാണ് അവരുടെ സാംസ്കാരികസൗധത്തിന്റെ അടിത്തറമുതൽ ചന്ദ്രശാലവരെ നിർമ്മിക്കുന്നതു്.

സമുദായത്തിലുള്ള വഴക്കങ്ങൾ അതേപടി പകർത്തുകയാണോ സാഹിത്യകാരൻ ചെയ്യുന്നതു്? കലാകാരന്റെ ഭാവന അയാളുടെ കൃതിയിൽ ഉടനീളം തെളിഞ്ഞുകാണാം. കലാപരമായ സൗന്ദര്യം ഭാവനയ്ക്കു നിറം പിടിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ബോധപൂർവം ഐകാത്മ്യം ചെയ്യപ്പെട്ട

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

ഒരു കലാസൃഷ്ടിക്ക് അനുവാചകന്റെ ഉൾക്കണ്ണു തുറപ്പിക്കുവാനും ഹൃദയതന്ത്രികളിൽ നിന്ന് ആനന്ദഗാനം പുറപ്പെടുവിക്കുവാനും സാധിക്കുന്നു. മാത്രവുമല്ല കലയിൽ അഭിരുചിയുള്ള ബഹുഭൂരിപക്ഷത്തിന്റെ ദൈനംദിനജീവിതരംഗത്തു കനകകാന്തി വിതറുന്ന ഒന്നാണു സാഹിത്യം. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ സമുദായം സാഹിത്യത്തോടല്ലേ കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്?

നാം ഇവിടെ രണ്ടഭിപ്രായഗതികൾ കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഒന്ന്—സാഹിത്യം സമുദായത്തിനു വിധേയമായി നില്ക്കുന്നു. രണ്ട്—സമുദായം സാഹിത്യത്തിനു വിധേയമായി നില്ക്കുന്നു. അതായതു്, സാഹിത്യം സമുദായത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമാണെന്ന്. ഒരു കൂട്ടർ വാദിക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യം സമുദായത്തിലെ വഴക്കങ്ങളുടെ കലാപരമായ ആവിഷ്കരണം മാത്രമാണെന്ന് എതിരാളികൾ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ഈയിടെ ഒരു സാഹിത്യകാരൻ പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി സാഹിത്യകാരനെ ആശ്രയിക്കാതെ സമുദായത്തിനു നിലനില്പുപോലുമില്ലെന്ന്. ഏതായാലും അതൊരു 'ചലഞ്ച്'മായിപ്പോയില്ലേ എന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. പ്രശസ്തനായ ഒരു നിരൂപകന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സാഹിത്യകാരൻ "എന്നും ജനസമുദായത്തെ ഉപജീവിച്ചും അതിനു വിധേയനായും ആണു സാഹിത്യനിർമ്മാണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്" എന്നാണ്. തർക്കമില്ലാത്ത ഒരു കാര്യമാണ് അദ്ദേഹം അവതരിപ്പിച്ചതു്. എങ്കിലും സമുദായം സാഹിത്യത്തിനു തെല്ലും വിധേയമല്ലെന്നു പറയാമോ? പാടില്ല. സമുദായത്തിനു വിധേയനായി നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഒരാൾ കലാസൃഷ്ടി നടത്തുന്നതെങ്കിലും സമുദായമദ്ധ്യത്തിലുള്ള ദുഷിച്ച വഴക്കങ്ങളെ ഉന്മൂലനം ചെയ്യുവാനും കൂടി അയാൾ ശ്രമിക്കുന്നുണ്ട്. അയാളുടെ പരിശ്രമത്തിന്റെ ഫലം കാലാന്തരത്തിൽ കൊയ്യുന്നതു സമുദായം തന്നെയാണ്. അങ്ങിനെ വരുമ്പോൾ സമുദായത്തിനു സാഹിത്യത്തോടുമുണ്ടു കടപ്പാട്; ഒരുപക്ഷേ വിധേയമല്ലായിരിക്കാം.

ചുരുക്കത്തിൽ, സാഹിത്യകാരൻ മനുഷ്യജീവിതത്തെ അതേപടി സാഹിത്യത്തിലേക്കു പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഛായാഗ്രഹണവിദഗ്ദ്ധൻ (Photographer) മാത്രമല്ല മനുഷ്യാത്മാക്കളുടെ 'ശില്പി' കൂടിയാണ്. അപ്പോൾ സാഹിത്യം സമുദായത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുവാനുള്ള സെല്ലുലോയിഡു മാത്രമല്ല, സമുദായപരിഷ്കരണത്തിനുള്ള ഒരുപാധി കൂടിയാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നുണ്ടല്ലോ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

താമരക്കുളം

തുള്ളൽ

തടിയൂർ ജി. വി. III U. C.

നൂററാണ്ടിരുപതു വന്നുകഴിഞ്ഞു
തെററല്ലലകിൽ ഗതിയുംമാറി;
പഴയതുമുഴുവനുമോടിയൊളിച്ചു
പുതിയതുപലതും വന്നുതുടങ്ങി;
ഹോസ്റ്റലുമുൻപിലെയുദ്യാനത്തിനു
വട്ടംക്കൂട്ടിപ്പണിയായ് ധൃതിയിൽ
അദ്ഭുതമോർക്കുകിലതിനുടെപ്പാനം
പലവിധചെടികൾ ലതകളുമേവം;
"താമരയുള്ളൊരുകുളവും, മറ്റു
കോമളമായുള്ളവാക്കുകളേണം,
പോരാ പിന്നെ നാട്ടുകാരൊരു ഫൗണ്ടൻ
തോരാതങ്ങനെ നിന്നിടേണം.
ഇവയെല്ലാമാ 'പ്ലാനി'ലിരിപ്പൂ
കവനം ചെയ്‌വാനലസതയുണ്ടേ.
അനുദിനമിങ്ങനെ പണിയുകമൂലം
അനുപമമായൊരു കിണറുണ്ടായി.
"വിശേഷാത്തരമിതു വിസ്മയനീയം
കണ്ണും കാതും കവരുന്നേവം"
ഇത്ഥമുരച്ചു 'വിസിററർ'മാരാൽ,
പുളകംകൊണ്ടിഹ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം
അതിദൂരത്തൊരു ചാലിൽനിന്നും
മതിയാവോളം, ചെളിയും, താമര-
യീവകയെല്ലാമതിനകമാകെ-
ച്ചേർത്ത ഹരമായ് ച്ചേർത്താരുടനെ.
തുള്ളിവരുന്നൊരു 'ഫൗണ്ടൻ'റെ ള്ളം
വള്ളികളതുമേൽ വീഴ്‌വതുകാണ്മാൻ
പലതരമാളുകളവിടെക്കൂട്ടം
പലരും പലമട്ടോർത്തുമനസ്സിൽ
സുരഭിലമായൊരു ചെമ്പകമൊട്ടുകൾ
പരിചൊടുകാണാമുദ്യാനത്തിൽ
മലരണിനായിക റോസാപ്പൂവും;
മല്ലിക, പിച്ചി, ജമന്തിപ്പൂവും
ചോരപ്പൂക്കളതിങ്ങുമശോകം.
ഇത്ഥം പലവക ചെടികളുമോരോ
നിരനിരയായി വിലസീടുന്നു.

* * * *

ചലിക്കാതെകിടക്കുന്നകുളത്തിലെ-
ജ്ജലംതന്നിൽ
കൊതുകുകളവയുടെ സമാധിസ്ഥ-
ജീവിയായാർ
ചെവികളിൽ കൊതുകുകളിരമ്പുക-
മൂലമയ്യോ
കവിതയും വരുന്നില്ല; കഥിപ്പാനു-
മെളുതല്ല.

* * * *

കൊതുകിൻദംശനമേൽക്കുകമൂലം
പൊതുവായിട്ടൊരു പനിയുണ്ടായി
കൊടിയമലമ്പനി-അതുവർദ്ധിച്ചാൽ
കിട്ടുകിടെത്തുള്ളും, കുളിരതുക്കൂട്ടം.
കൊതുകിൻ വർദ്ധന തടയുക തന്നെ
അപ്പനിബാധകുറയ്ക്കാൻമാർഗ്ഗം.
താമരയുള്ളൊരു കുളവും മററും
താമസിയാതെ നികത്തുംപോലും!
നൂററാണ്ടിന്റെ വിചിത്രതയാവാം
വേലക്കാരുടെ യോഗവുമാവാം!

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

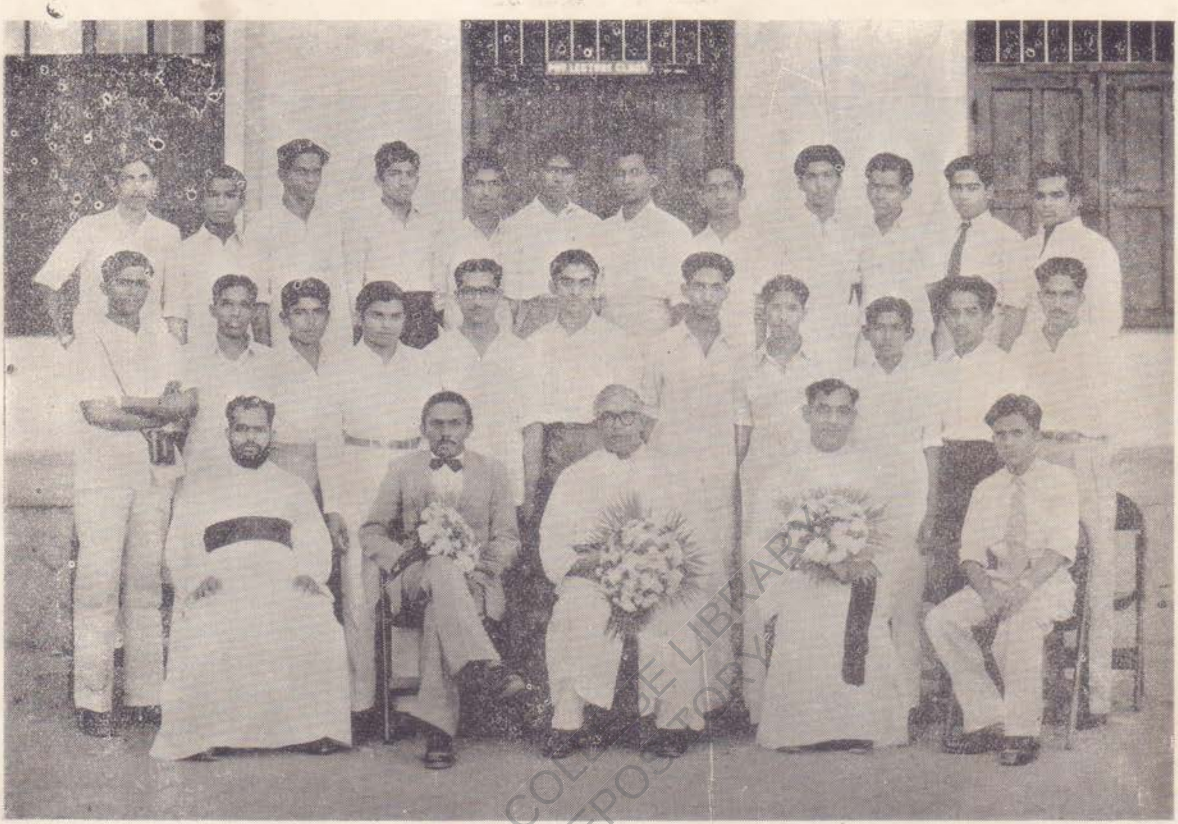

PHOTOGRAPHIC CLUB 1955 - '56

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

Best Photographer
SYED ABBAS II U. C.

Second Prize *SAILING CLOUDS*
by
C. V. BALACHANDRAN NAIR IV B. Com.

PHOTOGRAPHIC COMPETITION 1955 – '56

1st Prize FOREST GLADE *by Syed Abbas II U. C.*

2nd Prize MOUNTAIN LANDSCAPE *by K. K. Kuncheria II U. C*

MAR IVANIOS COLLEGE, LIBRARY. TRIVANDRUM.

പ്രകൃതിയുടെ മുതൽക്കൂട്ട്

V. Kesavan—II U. C.

കലാകാരന്മാരും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും അവരുടെ വിജയ പതാകകൾ പാറിക്കുന്നു. അവരുടെ സമ്പാദ്യങ്ങളെ ലോകരാകമാനം അഭിനന്ദിക്കുകയും ആസ്വദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഒരു ന്യൂനവിഭാഗം ആ സൃഷ്ടികളുടെ കലവറയിലേയ്ക്ക് ഉളിഞ്ഞു നോക്കി അവയെപ്പററി അല്പമൊന്നു ചിന്തിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു കാണാം.

പ്രാകൃതമനുഷ്യൻ പുരോഗമനത്തിന്റെ വഴിത്താരയിലൂടെ കാൽവയ്ക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവനെ തടുത്ത വൻശക്തിയാണ് പ്രകൃതി. പിന്മാറുന്ന സ്വഭാവമുള്ള ഒരു ഭീരുവല്ലല്ലോ മനുഷ്യൻ. അവൻ പ്രകൃതിയുമായി ഒന്നു പടവെട്ടാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. അന്നു തുടങ്ങി ഇന്നോളം ഈ സമരം നീണ്ടു നിൽക്കുകയാണ്.

ആദിമ മനുഷ്യൻ ഭക്ഷണത്തിനുവേണ്ടി പ്രകൃതിശക്തികളെ അതിജീവിക്കാനുള്ള പൊടിക്കൈകൾ കണ്ടുപിടിച്ചു. വനം വരളുമ്പോഴും പട്ടിണികിടക്കാതിരിക്കാനുള്ള ഒരുപായം മാത്രം. അവന്റെ പിൻഗാമികളിൽ ആ സ്വഭാവം വളർന്നുവന്നു. അതിന്റെ പരിണതഫലമാണ് നാം ഇന്ന് അനുഭവിക്കുന്ന ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മുതലുകൾ.

ഇനി ഒരു വിഭാഗം പ്രകൃതിയോടുള്ള പക കളഞ്ഞ്, ഹൃദയത്തിന്റെ ദുർബലതകൊണ്ട് പ്രകൃതിയോടു സന്ധിചെയ്തു താദാത്മ്യം പ്രാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവരാണ് കവികളും, കലാകാരന്മാരും.

ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കണ്ണുകൾ ചെന്നെത്താത്ത കോണില്ല; അവന്റെ കരങ്ങൾ സ്പർശിക്കാത്ത വസ്തുവില്ല. ആ കണ്ണുകൾക്കുള്ള സൂക്ഷ്മത; കേന്ദ്രീകരണ പടുത; കരങ്ങളുടെ ശക്തി; അപാരമാണ്. കടലോരത്തുകൂടി സായാഹ്നസഞ്ചാരം ചെയ്യുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ മണൽത്തരികൾക്കിടയിൽ മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ഏതോ ഒന്നിനെ എടുത്തു സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചിട്ടു സ്വന്തം കീശയ്ക്കുള്ളിലാക്കുന്നു. മലർയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ മണിക്കൂറുകൾ ചിലവഴിക്കുന്ന ഒരു സസ്യശാസ്ത്രജ്ഞൻ രാവണോദ്യാനത്തിലെത്തിയ ഹനുമാനായി മാറുന്നു. സൌന്ദര്യം നശിപ്പിച്ചും സത്യം കണ്ടെത്തുന്ന ഒരു വിഭാഗം. അതാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞൻ.

കവിക്കും ചിത്രകാരനും ജീവിതം രണ്ടു ലോകങ്ങളിലായിട്ടാണ്-യഥാർത്ഥ ലോകത്തിലും സ്വപ്നലോകത്തിലും. ഇക്കൂട്ടർ സത്യത്തിൽനിന്നെത്ര അകന്നാലും അറിയുന്നില്ല. സൌന്ദര്യത്തിന്റെ കുപ്പയിൽ വീണ അംശവും അവർ സസൂക്ഷ്മം എടുത്താസ്വദിക്കും അവർ പ്രകൃതിജീവികളാണ്. പ്രകൃതിയെ മറേറതിനേക്കാളും അവർ അഭിനന്ദിക്കുന്നു, ആദരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ സൂക്ഷ്മതയോടെ അതിന്റെ അന്തരാളത്തിലിറങ്ങിച്ചെന്ന് ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന അമൃതാംശത്തെപ്പോലും നുകരുന്നു.

ഉല്ലാസം ഓളം തല്ലുമ്പോൾ കവി ഉറക്കെപ്പാടി നടക്കും. ഹൃദയം തിങ്ങിനിറയു

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

മ്പോൾ അങ്ങകലെ ചക്രവാളത്തിൽ കണ്ണുകൾ കേന്ദ്രീകരിച്ചു നിശ്ചലമായി നില്ക്കും. ഈ വിഭാഗത്തിന് മാംസചക്ഷുസ്സുകൾക്കാൾ ശക്തിയേറിയതാണ് കരൾക്കണ്ണുകൾ. ഉച്ചസമയത്തു ചന്ദ്രനേയും അർദ്ധരാത്രിയിൽ സൂര്യനേയും കാണാനുള്ള ശക്തി ആ കണ്ണുകൾക്കുണ്ട്.

ഇത്തരം ഒരു കലാകാരൻ ചിന്തയിലാണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആകാശത്തിന്റെ പാവാടത്തുമ്പിൽ അന്തിമസൂര്യൻ ചുവന്ന രേഖകൾ തുന്നിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നു. ചക്രവാളത്തിൽ ഒട്ടിനിൽക്കുന്നതുപോലെ ഒരു കൊച്ചുവഞ്ചി അങ്ങകലെ കാണാറാകുന്നു— കായലോരത്തെ പാറക്കെട്ടുകൾ. തല പൊക്കി നിൽക്കുന്ന തെങ്ങിൻ നിരകളിൽനിന്നും കാററത്ത് ആലോലമാടുന്ന പത്രങ്ങളുടെ മർമ്മരശബ്ദം അവ്യക്തമധുരമായി മന്ദമാരുതനിൽ കലർന്നു ഗാനം ആലപിക്കുന്നു. ......പച്ചപ്പാടങ്ങൾ, ഇരുഭാഗങ്ങളും അലങ്കരിക്കുന്ന കുലച്ചുനിൽക്കുന്ന കേരതരുക്കൾ. പച്ചപിടിച്ചു കുന്നുകൾക്കിടയിൽ അപൂർവ്വം ചില മൊട്ടക്കുന്നുകൾ......അങ്ങനെ അന്തമില്ലാതെ ചിറകുവിടർത്തി അനന്തതയിലേയ്ക്കു പറക്കുകയാണ് ആ ചിന്തകൾ. ഇതിന്റെ മറുവശത്ത് മററൊരുമനുഷ്യൻ 'അണു'ക്കളെപ്പോലും നശിപ്പിയ്ക്കാൻ പടവെട്ടുകയാണ്.

ശാസ്ത്രജ്ഞനും കലാകാരനും അവരുടെ കർമ്മങ്ങൾക്കു വേണ്ട പ്രചോദനം നൽകുന്നതു പ്രകൃതിയാണ്. അകൃത്രിമമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ പ്രകൃതിയെ അടിപണിയിയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ. എന്നാൽ പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകുന്ന അപകടങ്ങളിൽനിന്ന് അതു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു ബോദ്ധ്യമായി പ്രകൃതിയുടെ ഹൃദയത്തോടു സമ്പർക്കം പുലർത്തി അവളുമായി ഐക്യത പ്രാപിക്കുന്നു കലാകാരൻ. ഇരുകൂട്ടരും പ്രകൃതിയെ സസൂക്ഷ്മം പഠിക്കുകയാണെന്നതു് ഒരു സത്യം മാത്രമാണ്.

പ്രകൃതിയോ? ഇതെല്ലാം കണ്ടു നിശ്ചലമായി നിലകൊള്ളുകയാണ്.

പക്ഷികൾ പാടുന്നു; ചീവീടുകൾ സീൽക്കാരം പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു; പൂങ്കോഴികൾ കണ്ഠനാളമഴകിൽ ചലിപ്പിച്ച് ഉച്ചത്തിൽ കൂവുന്നു; മേഘനിരകണ്ടു മയിലുകൾ നൃത്തം ചവിട്ടുന്നു; അരിപ്രാവുകൾ നീലവാനിൽ നീന്തിത്തുടിക്കുന്നു; കലമാനിന്റെ മൂർച്ചയേറിയ കൊമ്പിൻമുനയിൽ കണ്ണുരസിനിൽക്കുകയാണ്. അവന്റെ സുന്ദരിയായ കാമുകി; ഇര പിടിയിൽപ്പെടാതെ ഓടിമറഞ്ഞപ്പോൾ ആ കരിമ്പുലിയുടെ മുഖഭാവം രൂക്ഷമാകുന്നു. ഗുഹാമുഖത്ത് ആൺസിംഹത്തിന്റെ തുടയിൽ തലചേർത്ത്. ഇളവെയിലേററ് ഉറങ്ങുന്നു പെൺസിംഹം. ഹാ! പ്രകൃതി എത്ര സുന്ദരം!

ശാസ്ത്രജ്ഞൻ തന്റെ ഈ അനുഭവങ്ങളെ സത്യത്തെ മുൻനിർത്തി കുത്തിക്കുറിക്കുന്നു. കലാകാരനാകട്ടെ ആസ്വാദിച്ചതിനുശേഷം അവയെ ഭാവനയിലൂടെ കവിതാരൂപത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അതിൽ അനുഭൂതിയും ഭാവനയും മോടിപിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള സത്യം മാത്രമേ ദൃശ്യമാകയുള്ളൂ. മനഃശാസ്ത്രപരമായും സൂക്ഷ്മമായും ഒന്നു നിരീക്ഷിച്ചാൽ കലാകാരന് ഒരിക്കലും നഗ്നമായ സത്യം പറയാൻ സാദ്ധ്യമാവുകയില്ല; ശാസ്ത്രജ്ഞന് നേരെ മറിച്ചും.

സത്യത്തിന് ഒരു നിശ്ചിതമായ ആകാരമുണ്ട്. അതിനു പുതുമയുണ്ടാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. അക്കാരണത്താൽ ഒരു സ

ത്ര്യം ആവർത്തിക്കപ്പെടുമ്പോൾ അതിൽ അരസികതയുണ്ടാകാനിടയുണ്ടു്. കലാകാരൻ പക്ഷെ സത്യങ്ങൾക്കു് ഓരോതവണയും ഓരോതരത്തിൽ മോടിപിടിപ്പിക്കുന്നു. അതു് ആവർത്തിക്കാൻ അവനു സാദ്ധ്യമല്ല. തന്നിമിത്തം വിവിധത്വവും പുതുമയും ഉണ്ടാകുന്നു. പുതുമ മനസ്സിനെ ആനന്ദിപ്പിക്കുന്നു.

"പുതുമേ, നീ വീണ്ടും വീണ്ടും പുൽകുക ലോകത്തെ. ഒരമ്മ ഇടിഞ്ഞുപൊടിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന പഴയ ഗൃഹത്തിന്റെ കോലായിലിരുന്നു് തന്റെ ഓമനക്കുട്ടനു് അമ്മിഞ്ഞ പകർന്നു നിവൃതിയടയുകയാണു്—ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ നിസ്സാരമായ ഒരു സത്യം-പക്ഷേ, കലാകാരന്റെ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും മായാത്ത ഒരു ചിത്രമാണതു്.

ഇപ്രകാരമുള്ള ഇരുകൂട്ടരേയും വളർത്തുന്ന പ്രകൃതി അതിവിശിഷ്ടമായ ഒരു കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുകയാണു്. അതായതു് അതിന്റെ കലവറ എന്നും നിറഞ്ഞിരിയ്ക്കാനുള്ള അശ്രാന്തയത്നം. ആ മുതൽക്കൂട്ടിൽനിന്നാണു് ലോകം വയസ്സറിക്കടിച്ചു ജീവിക്കുന്നതു്. മണലാരണ്യത്തിന്റെ ശുഷ്കി നശിപ്പിക്കാൻ അധികം പേർ തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. കാരണം അവിടത്തെ ശൂന്യതതന്നെ. മനുഷ്യനു വേണ്ടതു് ജീവജന്തുക്കളും വൃക്ഷലതാദികളും നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രകൃതിയാണു്.

ഉണ്ടായവ നശിയ്ക്കുന്നു; പുതിയവ രൂപം പ്രാപിയ്ക്കുന്നു. പുതിയ തലമുറയുണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ഈ പ്രകൃതി വികൃതമാകുമായിരുന്നു. സൃഷ്ടി, അതാണു ലോകത്തെ നയിക്കുന്നതു്. നൂതനതലമുറകൾ സൃഷ്ടിച്ചു വംശം നിലനിറുത്തേണ്ടതിനുള്ള പ്രമോദനം സർവ്വ ജീവജാലങ്ങളിലും കാണപ്പെടുന്ന സഹജമായ വിശേഷമാണു്. ഉറുമ്പുകൾ കൂനകളുണ്ടാക്കുന്നു; പക്ഷികൾ കൂടുകെട്ടുന്നു. ജന്മസിദ്ധമായ ഈ വാസന ജീവജാലങ്ങളുടെ രക്തത്തിൽ ലയിപ്പിയ്ക്കുക എന്ന കർമ്മം പ്രകൃതിയുടേതാണു്.

ചലിക്കുന്ന അഗോചരങ്ങളായ സസ്യാംശങ്ങൾ തുടങ്ങി നാനൂറു് (400) അടിയോളം പൊക്കമുള്ള വൻ വൃക്ഷങ്ങൾ വരെ ഉൽപാദനംമൂലം അവയുടെ വംശത്തെ നിലനിറുത്തുണ്ടു്. ഉൽപാദനവ്യവസ്ഥയിലും ഘടനയിലും സസ്യങ്ങൾക്കും ജന്തുക്കൾക്കും സൂക്ഷിച്ചാൽ സാമ്യം കാണാം. താഴ്ന്നതരം ചെടികൾ രസാവഹമായ വിവിധ മാർഗ്ഗങ്ങളെ വംശോൽപാദനത്തിനു് അവലംബിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഉയർന്നതരം ചെടികൾ പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ വംശോൽപാദനത്തിനു പുഷ്പിക്കുകയാണല്ലോ പതിവു്. ഒരു കുസുമത്തിൽ വർഗ്ഗസംരക്ഷണത്തിന്റേതായ കാര്യങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുവാനുള്ള ബീജകേന്ദ്രങ്ങൾ 'പരാഗാശയത്തിലും' 'ജനി'യിലും മാത്രമേ കാണുകയുള്ളു. പിന്നെന്തിനാണു് നിറപ്പകിട്ടുള്ള ദളങ്ങൾ? ഒരേ പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ ജീവിക്കുന്നവയായാലും രണ്ടിനം ചെടികളിൽ ഒരേ ആകൃതിയിലും വർണ്ണത്തിലും ഉള്ള സുമങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. എന്തിനീ വിവിധത്വത്തിന്റെ ആവശ്യം? ഉണ്ടു്. പുതുമയും വൈവിധ്യവും മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തെ ഇളക്കിമറിയ്ക്കുന്നു.

സാധാരണ മൃഗങ്ങളിൽ ബീജസംയോജനം ഗർഭാശയത്തിനുള്ളിലും ശരീരത്തിനു പുറത്തും നടക്കുന്നുണ്ടു്. തവളയുടെ ബീജങ്ങൾ സംയോജിക്കുന്നതു ജലത്തിൽ വച്ചാണത്രെ.

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

സസ്യങ്ങളും ജന്തുക്കളും തമ്മിലുള്ള 'അന്തരം' സസ്യങ്ങൾ ചലിക്കുകയില്ല ജന്തുക്കൾ ചലിക്കും എന്നു് ചിലർ പറയുമായിരിക്കും. എന്നാൽ ചില താണതരം സസ്യങ്ങൾ ചലനസ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളവയാണു്. പക്ഷേ, പ്രധാനമായ മറെറാരു വ്യത്യാസമുണ്ടു്. മൃഗങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ വളർത്താൻ അത്യധികം യാതന അനുഭവിക്കുന്നുണ്ടു്. സസ്യങ്ങൾക്കാകട്ടെ ആ സങ്കടാനുഭവം ഇല്ല. മക്കൾക്കു വേണ്ടി മരണം പോലും വരിക്കാൻ ജന്തുക്കൾ തയ്യാറാണു്.

'പുൽത്തവള' വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ആൺതവളകൾ മുട്ടകളെ ഒരു നൂലിൽ ബന്ധിച്ചു പുറം കാലിൽ ഘടിപ്പിക്കുകയും അങ്ങനെ അവയെ സൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വാൽസല്യം കൊണ്ടു് ശ്രീകൃഷ്ണനെ വസുദേവർ മുകളിലേററിയിരുത്തി ആനകളിപ്പിച്ചുപോലും. ചില തവളകളും കുഞ്ഞുങ്ങളെ പുറത്തുകയററിച്ചുമക്കാറുണ്ടു്. കോഴിക്കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കു നിലം പററിക്കിടക്കുന്ന തള്ളയുടെ പുറത്തുകയറി നിന്നു നൃത്തം ചവിട്ടുക, വളരെ രസകരമാണു്.

മത്സ്യങ്ങൾ അധികവും മുട്ടയാണിടുന്നതു്. ഷാർക്കു് കുഞ്ഞുങ്ങളെ പ്രസവിക്കും. സ്റ്റിക്കിൾബാക്കു് (Stickle Back) എന്ന മത്സ്യങ്ങൾ കൂടുണ്ടാക്കിയിട്ടു് പെൺമത്സ്യങ്ങളെ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തി തങ്ങളുണ്ടാക്കിയ കൂടുകളിൽ മുട്ടയിടീക്കുകയും കാത്തു സംരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ആ മുട്ടകളെ എടുത്തു മാററിയാൽ അവയ്ക്കു് അതിയായ ദുഃഖം ഉണ്ടാകും. അവയുടെ തിളങ്ങുന്ന നിറം മായുകയും ജീവിതം തുടരാൻ തന്നെ അവ വൈമനസ്യം കാണിയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു. എരിയസ് എന്ന മത്സ്യം മുട്ടകളേയും കുഞ്ഞുങ്ങളേയും വായ്ക്കുള്ളിൽ സൂക്ഷിക്കുകയും തന്നിമിത്തം അനേകം ദിവസം തുടർച്ചയായി പട്ടിണി കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെ അനേകം കഥകൾ ഉണ്ടു്. അച്ഛനും അമ്മയും സന്താനങ്ങളെ പോററുക ഉത്സാഹകരവും സുഖകരവുമാണു്. എന്നാൽ അതിന്റെ പിന്നിൽ അവരറിയാത്ത ആവശ്യവും കിടപ്പുണ്ടല്ലോ.

പ്രകൃതിയുടെ കലവറ എന്നും നിറഞ്ഞു കാണപ്പെടുന്നതു് അതിന്റെ ഉടമസ്ഥനായ അനന്തശക്തിയുടെ വൈഭവത്താലത്രെ. ഈ മുതൽക്കൂട്ടവിദ്യ ആ ശക്തിയുടെ ഒരു പൊടിക്കൈയ്യായിട്ടു ഗണിക്കുകയായിരിക്കും ഉത്തമം.

"ഒരു കപ്പലിന്റെ മുകളിലത്തെ നിലയിലിരുന്ന ക്യാപ്ററൻ താഴെയുണ്ടായ ശബ്ദകോലാഹലം കേട്ടു കുപിതനായി സംസാരിക്കാനുള്ള കുഴലിന്റെ (SPeaking tube) അടുത്തു ചെന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് ഉച്ചത്തിൽ ചോദിച്ചു. "ഏതു കഴുതയാണെടാ, ഈ കുഴലിന്റെ മറേറ അററത്തു് ഇത്ര ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നതു്?"

ശാന്തമായ ഒരു മറുപടി അദ്ദേഹത്തിനു കിട്ടി. "ഈ അററത്തല്ല, സർ."

പൂവും കവിയും

P. Jawahara Kurup—I U. C.

എൻസർഗ്ഗശക്തിതൻ തൂവെളിച്ചത്തിങ്ക—
ലെന്തോ വരയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കയാണേഴ ഞാൻ.
സ്വർഗ്ഗാനുഭൂതിയെൻ കൈക്കുമ്പിളിൽ ദിവ്യ—
നിർമ്മാണശക്തി പകർന്നു തന്നീടവേ
ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞുപോയ് കണ്ടതോരോന്നുമി—
ന്നൊട്ടിപ്പിടിക്കയാണെൻ ചിത്തഭിത്തിയിൽ.
ആമലർപ്പൊയ്കയിലക്കൊച്ചു തെന്നലിൽ
തൂമണം വീശിച്ചിരിക്കുന്നു പൂവുകൾ.
അക്കാഴ്ച കണ്ടെൻ കരൾച്ചില്ല തന്നിലും
വെക്കംവിരിയുന്നിതായിരം ചിന്തകൾ.
പൊല്പനിർപ്പൂവു തുടുത്തുകാണുമ്പൊഴാ—
ലാൾപ്പൂവിലൊക്കെക്കളിമ്മ കോരുന്നതും.
പുഞ്ചിരി മാഞ്ഞുപോം രാവണയുമ്പൊഴാ—
പ്പൂഴിപ്പരപ്പിൽക്കൊഴിഞ്ഞവ വീണുപോം.
അന്തരീക്ഷത്തിൽപ്പുളകം പരത്തുവാൻ
താന്തനഭസ്സിൽക്കളിമ്മയേകീടുവാൻ
താനേശരീരം ത്യജിച്ചുകാട്ടീടുമീ—
സൂനങ്ങളേക്കാൾ മഹത്വമിന്നാർക്കയേ...?
വാടിത്തളർന്നൊരപ്പൂക്കൾതൻ ഗദ്ഗദം
പാടിക്കുളിർകാററു സഞ്ചരിക്കുമ്പൊഴും,
കൂജനംചെയ്യുന്ന പൂങ്കുയിൽ തന്നുടെ—
ശോകാത്മഗീതം ശ്രവിക്കുന്നനേരവും,
ജാലകത്തൊങ്ങലൂടെത്തിനോക്കാറുള്ള
പാലൊളിച്ചന്ദ്രിക മാഞ്ഞുപോകുമ്പൊഴും,
വെട്ടം കിഴക്കു പരക്കവേ, മാനത്തു—
ഞെട്ടററുവീഴുന്ന താരാഗണത്തിലും,
ദൂരെമേഘം കുലച്ചങ്ങനെ കാട്ടുമാ—
മാരിവില്ലിന്നെഴും കാന്തിമായുമ്പൊഴും,
നോവുമെൻമാനസമിക്കൊച്ചുവേണുവി—
നാവുകിലില്ലെങ്കിലും പാടാൻ ശ്രമിച്ചിടും.

HINDI SECTION

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

॥ विद्यार्थी का कर्तव्य ॥

T. J. Benjamin
Class IV. No. 66.

पुराने ज़माने के विद्यार्थी और आधुनिक युग के विद्यार्थी में वहुत अन्तर है। इसका मुख्य कारण यह है कि प्राचीन काल की शिक्षा की रीति आज की शिक्षा की रीति से भिन्न थी। उस समय विद्यार्थी अध्यापकों के यहाँ रह कर शिक्षा पाते थे। सिर्फ साहित्य और कला में वे अभिज्ञ थे। वे सिर्फ किताबी कीडा थे। प्रायोगिक ज्ञान की कमी थी।

जब समाज संस्कृत की उन्नति पर चढा तब शिक्षा की रीति भी बदल गयी। परिस्थितियाँ बदल गयीं। विद्यार्थिओं के कर्तव्य भी इसके फलस्वरूप बढ गये।

आज के विद्यार्थिओं का कर्तव्य बहुत ज्यादा है। "आज के विद्यार्थी कल के शासक है" इस कहावत के अनुसार भारत के विद्यार्थिओं की सेवा अपने देश केलिए अत्यन्त आवश्यक है।

हमारे देश के सामने अब बहुत कठिन समस्याओं का ढेर है। यहाँ की आर्थिक दशा उस में प्रथम है।

भारत की आर्थिक दशा के पुनरुत्थान केलिए विद्यार्थिओं की सेवा अनिवार्य है। खेती बढाने से आर्थिक दशा एक हद तक ऊँचा कर सकेंगे। पीडित निर्धन किसानों को वैज्ञानिक रीति में खेती करने की शिक्षा देना पढे लिखे विद्यार्थिओं का प्रथम कर्तव्य है। जब भारत के किसानों की दशा का सुधार होगा तब सारे भारत का उद्धार होगा।

भारत का दूसरा प्रश्न यह है कि निरक्षरता। भारत में निरक्षरता का प्रश्न भयङ्कर है। निरक्षरता को दूर करने केलिए शिक्षित विद्यार्थिओं की सेवा अमूल्य है। एक राष्ट्र की उन्नति का आधार वहाँ के शिक्षित लोगों की संख्या के अनुसार है। इस केलिये गाँव गाँव पर वाचनालयों की स्थापना करना ग्राम-सुधार केलिए और निरक्षरता दूर करने केलिये वयोजन शिक्षालयों की स्थापना करके रात में बूढे और अशिक्षित ग्रामीणों को शिक्षा देना विद्यार्थिओं का सुप्रधान कर्तव्य है।

तीसरी सुप्रधान समस्या बेकारी की है। भारत में बेकारी की भयङ्कर बीमारी फैल गयी है। बेकार लोगों की संख्या दिन बदिन बढती रहती है। विद्यार्थी पढाई के बाद सरकारी काम की प्रतीक्षा में इधर उधर निराश होकर भटकते हैं। अपने हाथों से मेहनत करना उनको पसन्द नहीं। पढाई के बाद जो कुछ काम करने की सुविधा मिलती हैं उसमें काम करना ज़रूरी है। काम की प्रतीक्षा में निराशा होकर बाज़ार में भटकना विद्यार्थी का कर्तव्य नहीं। नये काम का आविर्भाव करना और बेकारी को दूर करना है एक देश-सेवक विद्यार्थी का कर्तव्य।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

नयी नुमाइश

Sundaresh, C. K.
Class I u. c. No. 204.

आज शिशुप्रदर्शिनी चल रही है। यह एक नयी प्रदर्शिनी है। अब तक एक ऐसी प्रदर्शिनी इस शहर में क्या, आसपास के शहरों में भी नहीं हुई है। इसमें मातायें अपने बच्चे को प्रदर्शित कर सकती हैं। सरकार की ओर से पाँच जज वहाँ नियुक्त किये गये हैं। वे सभी बच्चों की जाँच करेंगे। जो बच्चा अधिक तन्दुरुस्त और खूबसूरत दीख पडेगा

आज भारत में सामाजिक और धार्मिक कुरीतियों की भयङ्कर समस्या है। इन सामाजिक और धार्मिक कुरीतियों को हटाने के लिए विद्यार्थिओं के सराहनीय काम अवश्यक है। धार्मिक कट्टरता के आधार पर जो झगडे सम्भव है उनका सर्वनाश करना एक मनुष्य-स्नेही विद्यार्थी का प्रथम कर्तव्य है। विद्यार्थी भी एक सामाजिक जीवि है। समाज की हानि उसकी भी हानि है। धर्म के नाम पर हिन्दू और मुसलमानों ने भारत माता के दिल को बाँट दिया था। उसका फल क्या हुआ? रक्तों की नदियाँ और मुर्दों के ढेर। भारत की एकता नष्ट हो गयी। स्वतन्त्रता के सोने की शृंखला टूट गयी। इस प्रकार धार्मिक झगडों को रोक कर, हिन्दू मुसलमान और ईसाई इन तीन शब्दों की भिन्नता पर हाथ न रखकर भारतीय बन कर जीने की प्रेरणा का सन्देश फैलाना एक भारतीय विद्यार्थी का प्रधान कर्तव्य है।

आज के विद्यार्थी पढाई छोड कर राजनीति के मैदान की ओर दौडते हैं। विद्यार्थी और राजनीति में निकटतम सम्बन्ध है, यह तो सत्य है। लेकिन कलालय जीवन की परिधि के अंदर रह कर राजनीति के मैदान की ओर दौडना सराहनीय बात नहीं। विद्यार्थी का प्रथम कर्तव्य अपनी पढाई में सफलता पाना है। उसके बदले पढाई का समय राजनीति केलिए खर्च करना बुद्धिशून्यता है। लेकिन पढाई के समय देश सेवा करने का मौका मिले तो उसका विजयपूर्ण उपयोग करना अदूरदर्शिता नहीं।

एक विद्यार्थी किताबी कीडा बनने से कई फायदा नहीं। व्यावहारिक ज्ञान अत्यन्त आवश्यक है। धन दौलत और संस्कारपूर्ण एक भारत की सृष्टि केलिए विद्यार्थिओं की निस्वार्थ सेवा अनिवार्य है।

भारत स्वतन्त्र बनने पर भी स्वतन्त्रता का सच्चा फल हम ने अभी तक देखा भी नहीं। पीडित, निर्धन, पददलित किसानों का उद्धार, मनुष्यत्व का सर्वनाश करनेवाली धार्मिक कुरीतियों का उच्छाटन आदि एक भारतीय विद्यार्थी का अनिवार्य कर्तव्य है।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

उस के लिए उसकी माँ को प्रधान-मन्त्री के हाथ से अभिनन्दन-पत्र मिलेगा; अनमोल इनाम मिलेगा। बच्चों की तन्दुरुस्ती में माताओं की अधिक श्रद्धा हो — यही इस प्रदर्शिनी का उद्देश्य था।

प्रदर्शनशाला और उसके आसपास की जगह एक ऐसी फुलवारी सी दिखाई पडी जिसमें अनगिनत रङ्ग-बिरङ्गे फूल खिल उठे हैं। विविध वर्ण की साडियों और कुर्तियों से और सुगन्धियों से वह स्थान खिले बगीचे की प्रतीती देता था। अपने को सजाने और बच्चों को सजाने में माताओं ने, रङ्ग-मञ्च पर नाचनेवाली नर्त्तकी से भी अधिक निपुणता दिखायी थी।

बीच बीच में कुछ मातायें फटी-पुरानी एवं सस्ती पोशाक में भी आयी थीं। असल में उन्होंने भी सजने — सजाने में अपनी अपनी आर्थिक-शक्ति का हद तोडा था। पर क्या किया जाय! इससे उनकी आर्थिक पराधीनता का दयनीय चित्र ही पूर्ण रूप से प्रकट हुआ था। फिर भी उन में से हर एक ने अपने बच्चे केलिये इनाम पाने की प्रतीक्षा की थी। "कौए को भी अपना बच्चा सुन्हला बच्चा है" नहीं तो, वे गरीब मातायें अपने काले काँटे-से बच्चों को लिए इनाम पाने नहीं आतीं। जहाँ बडे घरों की खूबसूरत मातायें अपने खूबसूरत बच्चों को प्रदर्शित करती हैं वहाँ छोटी छोटी झोंपडियों की बदसूरत माताएँ अपने बदसूरत बच्चों को क्यों ले आती हैं। बडे घर के बच्चे दूध-घी में जन्म लेते हैं; और दूध-घी से मृदुल शरीरवाले होते है। झोंपडियों के बच्चे तो भूख में पैदा हो कर भूख में मृतक के समन जीवित रहते हैं। फिर भी ये गरीब माताएँ किस उत्कण्ठा से अपने बच्चों को ले आयी। दरवान तक उनकी ओर निंदा की दृष्टि डालते थे।

खैर, यह एक भिखारिन! यह क्यों आयी। अब तक वह कुछ दूर सडक की एक तरफ़ छायावृक्ष के नीचे खडी थी। किसी के ख्याल को उसी ने नहीं खींचा था। तमाशा देखने वहाँ बडी भीड हुई थी। उस पर मोटार-गाडियाँ, घोडागाडियाँ आदि का आना-जाना, बच्चों का रोना - चिल्लाना, बच्चों को लिए आनेवाली युवतियों के पीछे आकर युव-सैकिलवालों का 'टींटीं' बजाना—इन हलचलों में केवल एक भिखारिन पर किसकी श्रद्धा पडेगी। वह एक पगली की तरह दौड आयी।

दरवानों ने उसे प्रदर्शनशाला के अन्दर जाने नहीं दिया भिखारिन है; पगली है; विशेष कर वह माता नहीं; उसके बच्चा नहीं। उस के लिये प्रदर्शनशाला का द्वारा नहीं खुला।

"कहाँ तू…" दरबानों ने उसे रोका।

"अन्दर जाने दो" भिखारिन ने बिनती की।

"चल यहाँ से…अन्दर! अन्दर क्यों जाना है? क्या तू अपने को प्रदर्शित करना चाहती है? तो तुझे ही इनाम मिलेगा" दरबानों ने हंसी उठायी।

"नहीं बाबा, मेरे भी बच्चा है। मैं भी माँ हूँ। अन्दर जाने दो"।

"बच्चा कहाँ है?"

"अन्दर……"

"अन्दर! कहाँ पेट के अन्दर है? चल बदमाश।"

"मेरे भी बच्चा है। मैं भी माता हूँ। मैं

पापिनी माता हूँ। अन्दर जाने दो……" वह बढ बढ कर कहने लगी। दरबानों के कहने पर भी वहाँ से नहीं चली। उन्होंने सीटी बजा दी। अब पुलिसों ने उसे मार भगाया।

भिखारिन ने फिर उसी पेड की छाया की शरण ली। जिसकी छाया में वह पहले खडी हुई थी। उस समय भी वह पगली बीच बीच में ज़ोर ज़ोर से प्रलपती थी— "मैं माता हूँ…। मेरे भी बच्चा है… मेरे भी बच्चा है …मुझे अन्दर जाने दो……" पगली के प्रलाप की किसी ने व्याख्या नहीं की।

उस भिखारिन को इस नगर में आये करीब दो तीन वर्ष हुए हैं। कितने ही भिखमङ्गों में वह एक भी आयी। उस में उतनी खासियत क्या है। पर यह कहना भी उचित नहीं कि उसके आने का किसी प्रकार का असर नगर पर नहीं पडा है। धीरे धीरे उस नगर की कुवासना में एक नयी आंधी भी उठी। एक बार यह भी सुना कि व्यभिचार का अपराध लगा कर पुलिस ने उसे गिरफ्तार किया और सज़ा दी।

ज़ालिम पेट ने उसे उस घृणित वृत्ति के कीच में अधिक अधिक डुबा दिया। उस बदबूदार कीच में उसके युवत्व का शेष सौकुमार्य भी घुल गया। वह बिलकुल प्राकृत हो गयी। घिनौनी हो गयी।

आज केवल माँगने से जो मिलेता है उसी से उसे गुज़र करना पडता है। शाम तक गली गली घूमती-फिरती है और जो भीख मिलती है उसे ईश्वर की देन समझ कर खा लेती है। कहीं सडक की बगल में या किसी बन्द दूकान के चबूतरे में सोती है। यह भी नहीं, उसकी एक बडी बुराई यह है कि रास्ते में यदि कोई बच्चा मिले तो वह उसे गोद में ले खूब प्यार करेगी। सूखा मैला कुछ उसके कोंपल जैसे मुँह में धँसा देगी। और पगली की तरह प्रलाप करेगी—"यह मेरा बच्चा है… इस लाल को किसी को नहीं दूँगी…कौडी के मोल नहीं बेचूँगी। मैं ही पालूँगी……दूध पी लाल दूध पी…क्या लाल को भूख लगती है?…नहीं नहीं भूख की आग में मैं तुझे नहीं जलाऊँगी……" आखिर बच्चे को फेंक कर ही चली जायगी। यदि बच्चा रोयेगा तो उसकी आँखें लाल हो जायँगी। बीच में माँ-बाप बच्चे को लेने आयें तो ज़ोर से वह चिल्लाने लगेगी। वह पगली तो अवश्य थी। उसके चेहरे में हमेशा विषाद की कालिमा दीख पडती थी। कभी कभी बच्चों का हँसमुख उसे प्रसन्न कर सकता था।

आज शिशुप्रदर्शनी की खबर उस को मिली थी। सो वह वहाँ आयी थी। वहाँ वह अनेक बालमुख एक साथ देख सकती है।

सडक की बगल में पेड की छाया में अब भी वह खडी होती थी। अब भी उसका वह प्रलाप सुन सकते थे। "मेरे भी बच्चा है मैं भी माता हूँ……" उस के नेत्रों में उत्कण्ठा की झलक थी।

चार पाँच घण्टे के बाद प्रदर्शन-शाला के अन्दर से उच्चभाषिणी द्वारा प्रधान मन्त्री का भाषाण सुनाई पडने लगा। बच्चों की जाँच कर चुके थे। जो इनाम की अधिकारिणी हुई थी उसका अभिनन्दन करते हुए वे व्यख्यान कर रहे थे। उसमें यह प्रस्ताव नीचे रेखा खींच कर किया था कि आज के बच्चे भविष्य के

परमाधिकारी हैं और उनकी तन्दुरुस्ती ही राष्ट्र निर्माण की नीव है। मन्त्री साहब के भाषण मे बच्चों को तन्दुरुस्त रखने का उपाय भी बताया था। उनको जो आहार देना था उसका विवरण देने में भी उनको भूल न हुई। डालडा, ग्लूकोस, नारङ्गी, हलवा, जिलेबी··· इस प्रकार उनका वह विवरण क्षितिज की ओर बह चला। "गरीब माता ऐसी अन मोल चीज़ें कैसे खिला सकती है ?" यह प्रश्न बाहर उस पेड के नीचे से निकल उठा था। पर किसी ने जवाब नहीं दिया। किसी ने सुना भी नहीं।

कलक्टर की पत्नी शीला से असल में दूसरी माताएं जलती थीं। भरी सभामें प्रधान मन्त्री के हाथ से उसने इनाम पाया यह दूसरी मातायें कैसे सह सकती हैं। फिर भी वे भी उस की तारीफ के उपलक्ष्य में अनेक मूल्यवान चीज़ें देने लगीं। शीला भी खुद गर्व करने लगी। इतनी माताओं के सम्मुख यह महाभाग्य उसकी प्रतीक्षा के परे था। उस पर जब प्रतिदेव को इसकी खबर मिलेगी तब उनके सन्तोष की सीमा कहाँ तक जा पहुँचेगी। वे उसे (शीला को) नीचे न रखेंगे। कैसे कैसे पुरस्कार उनसे भी उसे मिलेंगे।

सभा समाप्त हुई। सभी मातायें अपने अपने घर लौटने लगीं। शीला की मोटर गाडी भी अब निकलनेवाली थी कि भिखारिन ने देख लिया। "मेरे बच्चा है···" वह गाडी के पास दौड आयी और उस में चढने की चेष्टा की। पर गाडी ने उसे भी धक्के से गिरा दिया और आनन्दोत्माद के 'भो भाँ' बजाकर, दूर दूर, शीला के शहर की ओर दौड गयी। भिखारिन वहीं सडक पर पडे तडप तडप कर मरगयी। कुत्तेया बिल्ली की तरह वह तडप तडप कर मरगयी। उसके बारे में एक शब्द तक किसी के मुख से नहीं निकला। एक बूँद तक किसी के नेत्रों से नहीं टपकी।

"इनाम लेना है तो अपने बच्चे के नाम इनाम लेना। किसी लौंडी के बच्चे को मोल लेकर इनाम लेने में क्या लज्जा नहीं आती"? —शीला के शहर से आयी दूसरी मातओं में एक की ईर्ष्या ने इस प्रकार शब्दों का रूप धारण किया।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

प्रेमचन्द और हिन्दी गद्यसाहित्य

K. K. Raveendran Nair, Class II.

गद्यसाहित्य का संबन्ध हमारे मस्तिष्क से होता है। लेकिन हमारे हृदय के मृदुल-विकारों था रागात्मिक वृत्ति को प्रकट करने का साधन है पद्य। विज्ञान व्यवहार और बुद्धिवाद का ज़माना है यह। इसलिए दैविक जीवन की अभिव्यक्ति केलिये गद्य का विकास होना अच्छा है। नाटक, उपन्यास, कहानी के ज़रिये आदमी अपनी आत्मा का आसानी से अवलोकन कर सका है। आज हिन्दी का गद्य साहित्य नामी लेखकों की कृतियों से संपन्न है। उन लेखकों में एक है स्व. श्री प्रेमचन्द।

प्रेमचन्द का असली नाम 'धनपतराय' था। आप एक उपन्यासकार व कहानीकार थे। हिन्दुस्तानी शैली के सफल लेखक थे। आपने पहले गल्पें लिखना शुरू किया। आपने करीब तीन सौ कहानियाँ लिखी हैं। आपकी कहानियों में एक तरह की विशेषता है। आप छोटी छोटी घटनावों को लेकर उन में कला की छींटें दे उनको अद्भुत बना देते हैं। अत एव हिन्दी के कहानीकारों में आप अद्वितीय स्थान प्राप्त कर चुके हैं।

एक दर्जन उपन्यास भी आप के लिखे हैं। 'चन्द्रकाँत सन्तति' के लेखक श्री देवकी नन्दन खत्री के समय से ही हिन्दी में उपन्यासों की परम्परा शुरू हो गयी थी। प्रेमचन्द के पहले हिन्दी में उपन्यासों की संख्या कम भी। प्रेमचन्द ने कथा साहित्य को जीवन के निकट खींच लाने का प्रयत्न किया। आपने वर्तमान जीवन के विभिन्न पहलुओं पर उपन्यास लिखे है।

आप अपने लेखों से समाज को सुधारना चाहते थे। आपके समय हिन्दु समाज में दहेज की कुप्रथा प्रचलित थी। इससे बहुत तकलीफें हो रही थीं। इसके कारण वेश्या प्रथा भी बढ आयी थी। ऐसी कुप्रथावों को दूर हटाने के वास्ते आपने सेवासदन निर्मला आदि उपन्यास लिखे। इनका जनता पर बडा प्रभाव पडा। ऐसे उपन्यासों की रचना से आपने केवल हिन्दी की नहीं बल्कि हैन्दव समाज की भी सराहनीय सेवा की है। आपकी रचनावों में भारतीय ग्राम्य जीवन के वास्तविक चित्र देखने को मिलते हैं।

आप की भाषा सरल है। आप सुन्दर शैली में भाव प्रकट करते हैं। इसलिये आप की रचनायें पढने में आसान लगती हैं। यह भी आप के उपन्यासों तथा कहानियों की विजय का कारण है।

पात्र रचना में भी आप होशियार थे। आपकी पात्र-रचना में कोई कृत्रिमता नहीं पा सकते। गरीब दुखी किसान और मज़दूरों को लेकर उपन्यास और कहानियाँ लिखनेवाले

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

बचाओ मेरे पति को *

N. Sugathan, IV u. c.
Pathanamthitta.

"लेकिन इस बेचारी लडकी केलिये अपनी कीमती ज़िन्दगी आप क्यों नष्ट करें"। अपना रतन के वक्षस्थल को दबाया हुआ मुख उसके मुख की ओर उठाकर जब सीता ने यह प्रश्न पूछा तो रतन ने उसे कुछ और ज़ोर से अपनी ओर खींच लिया। मारती हुई पुलिस से ठहरो, आप मेरेलिये क्यों समय व्यर्थ करते हैं' पूछनेवाले कैदी को जिस प्रकार ज़ोर से दो मार और मिलती है उसी प्रकार का अनुभव उसका भी हुआ। उसी के लिये वह जीता है, उसके सिवा जी नहीं सकता, इसी प्रकार की कठिन प्रतिज्ञाओं के प्रमाण पत्रों से उसकी सन्दूक भर गयी है और वह इस प्रकार का प्रश्न पूछती है। दो तीन निमेष तक उसे दृष्टि रखने के बाद उसका मुख अपने दोनों हाथों से उठाकर रतन ने क्यों कहा :—

"बेचारा मैं हूँ, गरीब मैं हूँ। लेकिन इस धन को पा जाने पर मैं अमीर बन जाऊँगा। इसका सौभाग्य मुझे मिलने का आशिश इसी देवी से पाना है"।

"अगर उसकी शक्ति दूसरी किसी में है तो—"

"फिर मैं इसी देवी की पूजा करूँगा"।

"अगर यह देवी एक शाप दें तो—"

"दुधरी गाय की लात भी भली मानूँगा"

"लेकिन—दाँत की परवाह करनी है"।

यह कह कर दोनों हँस पडे। फिर कुछ निमेष तक चुप बैठे। सीता की शङ्कायें फिर उमड आती हैं। उसने पूछा :-

"जी ! अगर आपके घरवाले इसकी अनुमति न दें तो—"।

होने से, वे उनके प्रतिनिधि पात्रों को चुन लेते थे। सेवासदन में 'सुमन' निर्मला में 'निर्मला' और गोदान में होरी को पाठक कभी भूल नहीं सकते।

प्रेमचन्द की कृतियों का वडा प्रचार हुआ है। आपकी कृतियों का दूसरी भाषावों में अनुवाद किया गया है। सेवासदन, रङ्गभूमि, कायाकल्प, गबन, गोदान, निर्मला, प्रेमाश्रम, कर्मभूमि वगैरह प्रसिद्ध उपन्यास है।

भाषा, भाव, कल्पना इतिहास और आदर्श —सभी दृष्टियों से प्रेमचन्द उपन्यासकारों के अगुर थे। आपके देहान्त को हुए वहुत साल हुए फिर भी अभी तक और कोई आपका स्थान नहीं ले पाया है। आपकी रचनावों ने आपको अमर बना दिया है। हिन्दी गद्य साहित्य के क्षेत्र में आप अमर हैं। हमें आशा करें कि हिन्दी में प्रेमचन्द के जैसे लेखक आगे पैदा हो जाय।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

"मेरे घरवाले अपने ही हैं। मेरे बाप, मेरी माँ, हाँ मेरी इच्छा ही उनकी भी इस्छा। मेरी इच्छा के विरुद्ध वे नहीं होते"।

* * * *

दुनियाँ बदलती ही रहती है। उसके अनुसार मनुष्य में परिवर्तन भी होता है। रतन आज पितृ हीन है। लेकिन पिता के दोस्त की जिस बेटी की रतन से शादी कराने की इच्छा उनमें रही थी, मरते वक्त उन्होंने रतन से बता दी। इन दोस्तों ने पहले ही एक प्रतिज्ञा की थी कि विमला की रतन से शादी कराना। अब तकलीफ में पडी हुई माता की 'विमला से शादी करो' वाली पुकार सुन कर रतन चौंक उठता है, दुःखित माता से दूसरी बात कैसे कहूँ, उसने सोचा। फिर भी एक दिन सारी बातें उसने खुल्लमखुल्ला कह दीं तो वह रोकर कहने लगी "तेरे पिता की इच्छा के विरुद्ध इस कुडम्ब की दुःस्थिति की परवाह किये बिना उस बेचारिन से शादी करोगे? भेजदो मुझे भी उसके साथ और फिर तुम्हारी इच्छा के अनुसार करो"।

अथाह समुद्र के बीच में पडे हुए पतवार हीन मल्लाह की स्थिति अब रतन की भी हुई। उस पार जाना या इस पार या यहीं पर डूब जाना — उसने सोचा। माता की बात छोडकर उससे शादि करूँ या – विमला से शादी करना है……या दोनों से करूँ……… आत्महत्या करूँ……अन्त में कर्तव्य के एक ओर आने का निश्चय उसने किया। उसने सीधे सीता के पास जाकर सारी बातें बतायीं। वह आठ आठ आँसू रोने लगी। लेकिन उसकी भलाई चाहनेवाली, उसके कुडम्ब की उन्नति चाहनेवाली, सोचविचार करनेवाली, आत्म संयमन रखनेवाली सीता ने अनुमति दी, हाँ प्रेरणा दी। "ज़िन्दगी रूपी" रास्ते में कई तकलीफें आ जाती है। लेकिन जो धीरता पूर्वक उसका सामना करता है वही वीर है" अपने अन्तिम आशीर्वाद के रूप में उसने कह दिया। रतन को कुछ न कहना था। आँसू की दो बूँदें उसके चेहरे पर डाल कर वह चला गया।

* * * *

रतन और विमला का एकमात्र बेटा दो साल का हो गया तो सीता अविवाहिता ही रही थी। लेकिन 'अपना कर्तव्य' रूपी बात की प्रेरणा उसे भी एक कङ्काल के गले पर चढा दिया। लेकर खाने केलिये उसके पास कुछ न था फिर भी लाकर खाने का विश्वास उसमें था। सीता के पूर्वकाल इतिहास उसने पूछा नहीं, उसका ठीक उम्र जानने की कोशिश की नहीं, उसे पत्नी ही देखी। स्वाश्रय शील और आत्म विश्वास करनेवाले पति के साथ शाँत और सोचविचार करने-वाली सीता ने मिलन के गार्हिक जीवन की पवित्रता पर एक मुकुट चढा दिया। दुनियाँ को एक नया अध्याय उन्होंने खोल दिखाया। लेकिन इतनी तो कमी थी कि उसका 'लाना' ही सब कुछ। 'हाथी के पैर में सब के पैर'।

सुख जीवन बिताती हुई कुबेर विमला जब दो साल वाले बेटे की माता और तीन साल की पत्नी बन गयी तो, पूर्वकाल स्मरणाओं को न भूली फिर भी कौडुँबिक जीवन बितानेवाले अरसिक रतन को अपर्याप्त देखने लगी।

ATHLETIC CLUB 1955 – '56

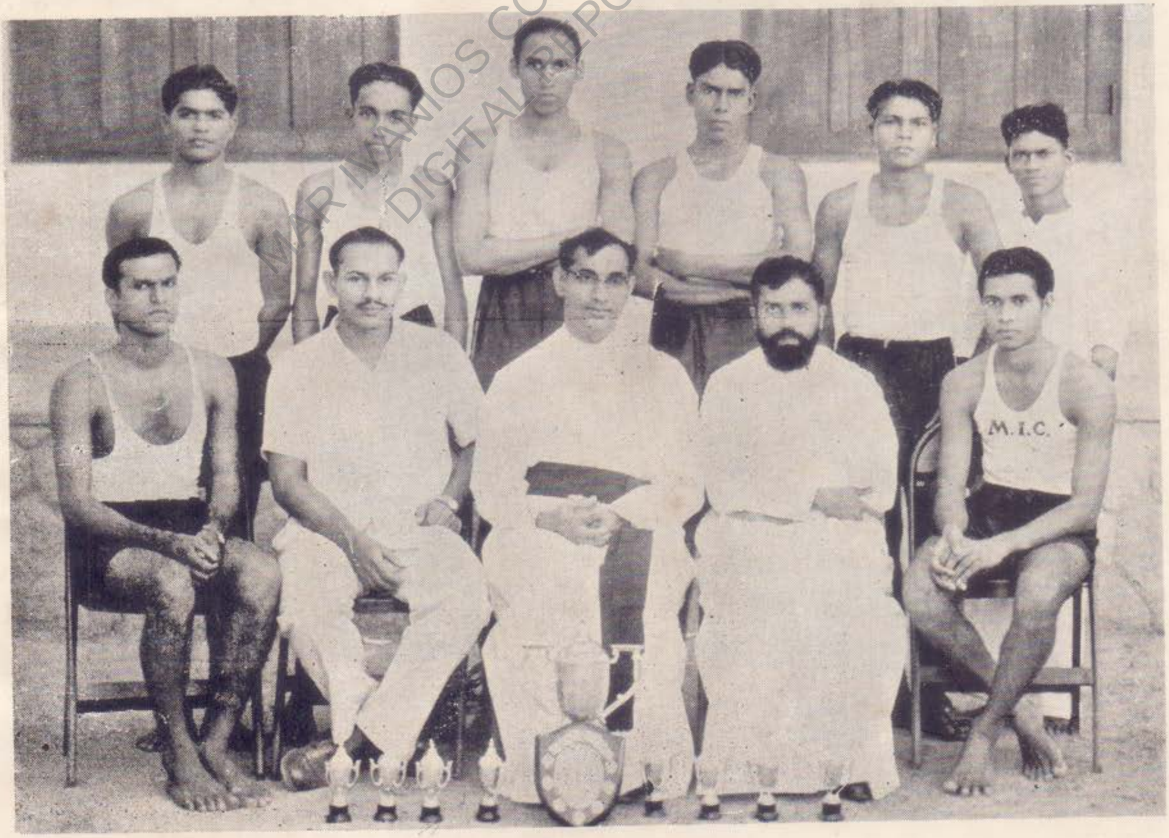

VOLLEY BALL TEAM 1955 – '56

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

COLLEGE CHAMPIONS 1955 - '56

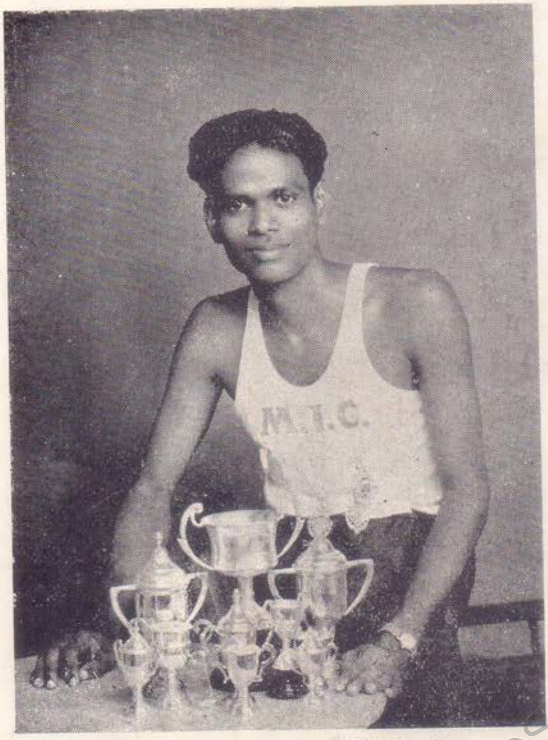

ABRAHAM KORAH III U. C.
Senior Champion

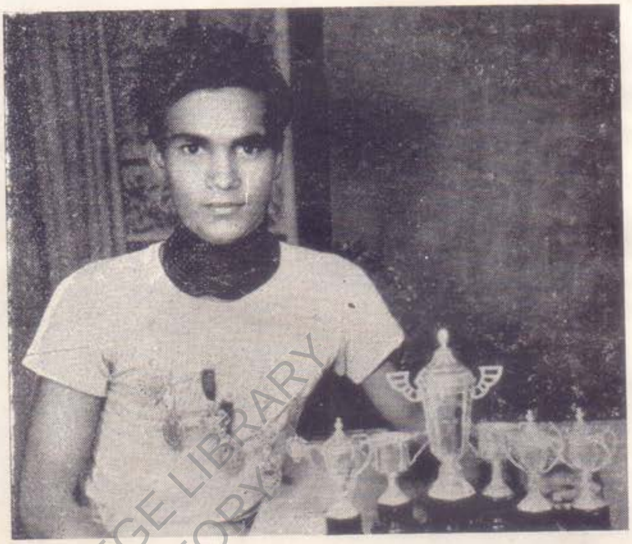

THANKAPPAN NADAR II U. C.
Intermediate Champion

PHILIP PANIKKAR I. U. C.
In the University Basketball Team

JOSEPH MATHEW I. U. C
Junior Champion

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

वासना के उच्च कोटी के उस समय में पिता के हाँ में हाँ भर के वर की हालत की जाँच तक किये बिना अपने इन्द्रिय सुख के यन्त्र के पाने में तडपती हुई वह आज उसमें कुछ न कुछ कमी देखने लगी। वह उससे फिसल जाने की कोशिश करने लगी। लेकिन रतन की सच्चरित्रता के कारण उनका यथा कथित गार्हस्थ्य जीवन आगे बढता ही रहता था।

अपनी माता के मर जाने पर पुत्र की पढाई की सुविधा केलिये वे दूर की जगह जाकर जीने लगे।

* * * *

मेडिकल कॉलेज के पाँचवाँ वर्षवाले एक विद्यार्थी में कुछ न कुछ करुण भाव देखकर एक रोगी के खाट के पास बैठनेवाली एक स्त्रीने रोती हुई उससे प्रार्थना की कि "बेटा मेरा एकमात्र धन की रक्षा करना ही। आप में तो एक सहृदयता मैं देखती हूँ। मेरा बेटा! हम गरीब हैं"।

सभी रोगी और साथ आनेवाले भी इसी प्रकार कहते हैं। लेकिन इसके कहने में करुणा का जो भाव था वह दिलचस्प था।

एक बार उसके पिता वहीं पर आये। डाक्टर के पिता के गर्व से रोगियों को और अपने बेटे की करनियों को देखने की इच्छा से वे उसके साथ साथ चले। वहीं पर हमारे पहले के उस रोगी के पास आने पर दूसरे रोगियों के समान उसका भी एक वर्णन उसने किया और उस औरत की हृदयस्पर्शी बातों के बारे में भी कहा। इतना कहकर वह दूसरे रोगी के पास चला गया तो कुतूहलवश पिता ने उस स्त्री से उस रोगी का नाम पूछा। जिला भी पूछा। जिला का नाम सुन कर वे कहनेवाले थे कि मैं भी वहाँ का रहनेवाला हूँ कि अचानक उसका नयन उस औरत के मुख पर पडा। लेकिन उन्हें कोई बडा डाक्टर समझकर उस स्त्रीने उनसे प्रार्थना की कि गरीबिन मैं अपराधिनी नहीं। मेरे पति को बचाओ। पिताजीने रूँधे स्वर में कहा कि मैं मोहन का बाप हूँ। "मोहन डाक्टर के पिता सरदार। मोहन डाक्टर से बता कर इन्हें ठीक कराना। मैं बेचारिन हूँ कहकर उसने करुण नेत्रों से उनके मुख की ओर देखा तो चौंक पडी।

"रतन" कहकर वह उनके पैरों पर पड गयी। दो तीन निमेष के बाद रोने को संभाल कर उसने इतना ही कहा "बचाओ मेरे पति को।"

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY
DIGITAL REPOSITORY

ईसा का सच्चा अनुयायी कौन ?

T. Krishnan Nair, III u. c. (Maths)

सारा यूरोप किसी की खोज में चारों ओर दयनीय आँखों से लख रहा था, चारों तरफ से दीनःदुखियों का क्रन्दन उठ रहा था; सारा भूविभाग आन्दोलन से अधीर हो रहा था। उसी समय भूमिमाता ने अपने गर्भ से अपना अमूल्य उपहार संसार को दिया। आकाश में एक दिव्यज्योति उस समय विराजमान हो गयी, सूरज की शोभा क्षीण हो गयी, गुलाबों के फूल लज्जा से अवनम्र हो गये, प्रकृतदेवी हँस पडी, संसार एकदम चमक उठा भक्तजनों का मन खिल उठा। जरूसलेम वह ईश्वरीय चैतन्य देखकर पुलकित हो गया। उसकी गोदी में ही दैव-पुत्र "ईसा" का जन्म हुआ। मुखकाँति, विनय, सहजीवियों से दया, सत्य ये उनके गुण थे। विपलिप्त सांसारिक सुख का मोहजाल उन्हें पकडने में असमर्थ हो गया। उनकी नज़र निर्थक रक्तप्रवाह की ओर, गरीबों की असुविधाओं की ओर गयी। उन्होंने यह महान उपदेश संजार को दिया 'हम एक ही पिता की सन्तान हैं। "हमारी आपस की लडाइ अर्थशून्य है"। यह तथ्य यूरोप में ही नहीं बल्कि सारे जगत बडा असर में डाल सका। उनका जीवन निर्मल था, मृत्यु के सामने वे बुज़दिल नहीं थे।

कई वर्ष उन महान पुरुष के सच्चे अनुगामी कोई नहीं हुए। हुये तो वे सच्चे अनुगामी नहीं कहला सकते। "अनुगामी" का तात्पर्य यह है कि ईसा मसीह के तत्वों का पालन करने तथा उनके समान शोभित होने का वह यत्न करे। आखिर करीब दो हज़ार वर्ष बाद भारत में ईसा का अनुगामी उत्पन्न हुए। भारतमाता गुलामी की श्रृङ्खला में पडकर दीनरोदन कर रही थी, अंग्रेज़ों का दमन उसे असहनीय हो गया था, आँखों से आँसू नहीं वरन् खून ही बह रहा था। उसी समय भगवान ईसा मसीह के प्रतिपुरुष का जन्म हुआ। उनका नाम हरेक व्यक्ति जानता है, उनकी अराधना करता है। क्या महात्मा गांधीजी को ईसा के प्रतिनिधि कहना गलत है? हरगिज़ नहीं।

गांधीजी की बचपन तथा लडकपन की ज़िन्दगी में कुछ गलतियाँ देख सकते हैं। लेकिन उसकी हमें परवाह न करनी चाहिये क्योंकि वे बालक थे। आगे चलकर हमने एक सरल, निष्कपट एव कलङ्करहित गाँधीजी को देखा।

ईसा बचपन से ही एक विशिष्ट व्यक्ति थे। मृत्यु उनकी साथी थी। "पश्चात्ताप ही प्रायश्चित" ऐसा जिन्होंने बता दिया उनके इस निर्देश का अन्त तक गाँधीजी ने पालन किया था। बचपन में गाँधीजी ने अपने कसूरों की पिता के सामने माँफी माँगी। यह ईसा से मिली गुणवारी की एक बूँद है।

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

गाँधीजी का युग ईसा से व्यत्यस्त था। परन्तु परिस्थिति एवं प्रकृति में फरक नहीं। ज़बरदस्त अँग्रेज़ उनकी सत्याग्रह प्रथा के सामने नतःमस्तक हो गये। उनकी कुचाल व्यर्थ में परिणत हो गयी।

अहिंसा के उन देव ने कह दिया, "अगर किसी ने तुम्हारे एक गाल पर मार दिया तो तुम दूसरा भी दिखा दो"। ऐसी दिव्यवाणी का अनुसरण महात्मजी के अलावा और किससे हो सकेगा? जब दक्षिण आफ्रिका का एक गोरेने उनके गाल पर एक थप्पड दिया तब उन्होंने उससे पूछा कि क्या आपको मेरे शरीरस्पर्शन से कोई वेदना हो गयी तो माफी दो। उस अंग्रेज़ ने लज्जित होकर उनसे क्षमा की प्रार्थना की। अँग्रेज़ों के कई उपद्रवों का बदला लेना को कभी उन्होंने नहीं सोचा था। "दुश्मन का प्यार करो" यही ईसा मसीह का निर्देश, गाँधीजी का प्रमाण है। "हे पिता ये लोग अनज्ञान में हैं, इनकी रक्षा कीजिये"। इस तरह निष्ठुर घातकों की रक्षा की प्रार्थना जिन्होंने की उनका असली प्रतिरूप हम महात्माजी में देखते हैं। हिन्दू - मुसलमान झगडे का अन्त करने को वे परिश्रम कर रहे थे। उसी समय उस "धूमकेतु" का आविर्भाव हुआ। गोली लगते समय भी हँसते हँसते उन्होंने 'राम, राम, राम' कहा। उस आततायी की हानि न करने की आज्ञा दी। गाँधीजी अहिंसा की मूर्ति थे। जब उन्हें नेटाल के हिन्दुस्तानियों ने कुछ भट दी उन्होंने उसे उनकेलिए ही लौटा दिये। अहिंसा के दिव्य-चक्र ने अँग्रेज़ों की जड उखाड दी। ईसा सत्य-मूर्ति थे। गाँधीजी का तीन औज़ार है सत्य, अहिंसा साहोदर्य। क्या गाँधीजी ईसा का अनुगामी नहीं?

ईसा की वाणी दैववाणी थी। साहोदर्य और समता उनके भाई थे सैकडों वर्ष बाद भी उन दिव्य पैगम्बर — भगवान की प्रतिनिधि के, दैव-पुत्र के, उन भाइयों का सहारा गाँधीजी ने किया। जहाँ ईसा साहोदर्य का मङ्गलगान सुनाया वहाँ उसकी पल्लवी करने गाँधीजी हो गये। अनाडम्बर गाँधीजी के मुख में धवलवस्त्र धारी ईसा का वही भास-मान मुँह देख सकते हैं।

इस तरह आत्मीय दृष्टि से देखने पर हमको मालूम होता है कि ईसा का सच्चा अनुयायी ही है गाँधीजी।

भौतिकदृष्टि से देखो। ईसा का उपदेश निठुरों का पैर उखाडने को समर्थ था। दुश्मन लोगों ने उनकी कतल कर दी। गाँधीजी का परिश्रम जब हिन्दु-मुसलिम मैत्री केलिए था तब हुआ एक राक्षस का आविर्भाव। समाज की विषैली वायु से उसकी बुद्धि उलट गयी थी। मरते समय ईसा अचञ्चल, शांत एवं सन्तोषी थे। वही अवस्था हमने अपने राष्ट्र-पिता में भी देखी। ईसा की शब्द-मधुरिमा की झलक गाँधीजी की अप्रमेय शब्दों में देखते हैं।

किसी दृष्टि में भी देखो, ईसा का सच्चा अनुयायी एक ही थे, वे थे, महात्मा गाँधीजी।

खुद कुशी

Jacob koshy, III u. c.

"ज़रा मैं भी देख लूँ, मेरे मित्र की मनहरी यह बुलबुल कौन है" ?

मैंने फिर कर देखा। राजु मुस्कुराता हुआ खडा है। उसने मेरे हाथ से फोटो और खत छीन लिया और फोटो देखते देखते बोला— "शशी ! तीर आखिर लक्ष्य पर लगा।

'किन्तु वह बुल बुल उड गई' एक क्षीण स्वर में मैंने कहा। उसने फोटो से आँख उठाकर करुणा की दृष्टि से मुझे देखा पर मैं विदूरता में देखता ही रहा। वह धीरे धीरे पत्र पढने लगा—

तिरुवनन्तपुरम
१८ जूण सन् १९५४

प्रिय शशी,

यह मेरा अन्तिम पत्र है। मेरे प्यारे शशी मैं विष पीकर खुद्खुशी करना चाहती हूँ। मेरे हृदय में मानो आग लगी हुई है। पिताजी ने किसी दूसरे व्यक्ति से मेरा ब्याह कराने का निश्चय किया है। मैं शशी के अलावा इस संसार में किसी से विवाह नहीं करूँगा। शशी के बिना इस संसार में मैं जीवित रहना नहीं चाहती हूँ। प्रिय शशी मुझे भूल दो।

प्रिय सहेलिका
लीला

"राजू" मैंने उस एकांतता को भङ्ग किया। बचपन से ही लीला मेरी सखी थी। वह मेरे घर के पास ही रहती थी। हम दोनों एक साथ मिल जुलकर खेला करते थे। हम दोनों एक ही क्लास में पढते भी थे। मैं हमेशा कुछ न कुछ कहकर लीला की हँसी उडाया करता था।

वे निष्कपट लीलायें ! मुझे याद है—एक दिन हम बालकों ने मिलकर एक नाटक खेलने का निश्चय किया। उस नाटक में लीला नायिका चुन ली गयी। नायक का चुनाव होना बाकी था। किसे चुन लें, प्रश्न उठा। सब की आँख बचाकर लीला की आँखें पलभर मुझ पर पडी। बस, मैं नायक बन गया और नाटक खेला गया।.........

दिन बीते और हमारा बचपन भी बीत गया। कालचक्र की गति ने हमें यौवन की विभूतियों से सजाया। लीला पर लज्जा का पर्दा पड गया। बचपन की चञ्चलता हम से दूर हो गई। मेरी परिस्थिती पर लीला सिसकने लगी।

राजु ! वह और भी रूपवती बन गयी। उसके विकसित सौन्दर्य ने मेरे मन को हरण कर लिया। बाल्यकाल की उस सखी को चिर-संगिनी के रूप में पाने केलिए यौवन का प्रेमी हृदय उमड पडा। मैंने चाहा — वह अपना जीवन नाटक खेलने केलिये मुझे नायक चुन लेती तो !"

लेकिन लीला गरीब थी — धनिकों की दृष्टि में निकृष्ट प्राणी। वह एक मज़दूर की बेटी थी। गरीब मज़दूर दिनरात काम करके अपनी बेटी लीला का पालन पोषण करता था। लीला उसकी आँखों का तारा थी। हम दोनों ने व्याह करने का निश्चय किया था। मुझे विश्वास था कि पिता इस व्याह पर राज़ी न होंगे।

परजब हृदय हृदय से मिलता है तब कहाँतक ऐसी चिन्तायें दिल में समा सकती है ? लाली मेरी नित्य की आराध्य मूर्ति बन गयी। मेरी आँखें बादल के करुणा भरी प नी की प्रतीक्षा में रहते तृषित चातक के समान उसके दर्शन केलिए तरसती रहीं। उसका सामीप्य मुझे एक असुलभ आनन्द को प्रदान करता था।

हम चाँदनी रात में मेरे घर के आस-पास की तरणी के तट पर रह कर प्रेम का गीत गाया करते थे। हम कई तरह की बातों के बारे में सम्भाषण करते थे। मदभरी ज्योत्सना में नहाकर हम ने प्रेम और आनन्द का कलोल किया था। उसी प्रकार हम कितनी देर बैठे होंगे। वे अनर्घ निमिष !

एक दिन हम दोनों नदी के तट पर थे। मैं कुछ न कुछ कहकर लीला की हँसी उडाता था। बातों में मैंने लीला का विवाह एक निर्दय व्यक्ती से होने की बात कहकर उसे चिढाया। वह जल्दी कोप भवन में चली गयी। लेकिन कुछ दूर जाकर वह मुझे अपनी आँख के कोने से देखकर मुस्कुरायी। उस लज्जावति लीला का मोहन रूप आज भी मेरे हृदय में अङ्कित है।

और एक दिन की घटना है—हम दोनों एक छोटी सी नाव पर बैठकर नदी के उस पार जा रहे थे। रात का समय था। चाँद अपनी चन्द्रिका चारों ओर बहाता था। आकाश निर्मल था और करोडों तारों से झिल मिलकर रहा। लीला का मुख चँदन के समान सुन्दर था और उस रात में मैंने उसके मुख की शोभा देखी। लीला एक सुन्दर प्रेम गीत गाने लगी। उसकी शब्दवीचियाँ नदी के झर झर शब्द को दबाकर अन्तरीक्ष में उठी।

उस निर्मल जल की रोक को पतवार से हटाकर हमारी छोटी नाव धीरे धीरे आगे बढी। लीला के सौन्दर्य पर चाँद को और प्रकृति भी ईर्ष्या हो गयी। आकाश की निर्मलता में अपनी शोभा फैलाए खडा था। पूर्ण चन्द्र वह जल्दी कालेवाले बादलों से आवृत होगया। प्रकृति उस समय अतिक्षुब्ध और बिलकुल अशान्त होगयी। अब हम प्रणयी युगुल तरणी की मध्य धारा में जा पहुँचे थे। चारों दिशा भयानक हुई। उमड-घुमड गर्जन कर पानी भी बरसने लगा। लीला काँपती हुई। मेरी छाती पर अपना सिर रखकर रोने लगी। हमारी नाव उलटने पलटने लगी। धीरे धीरे वह छोटीनाव उस अगाध नदी में डूबने लगी। लेकिन मैंने लीला को कन्धे पर लेकर पानी में कूद पडा और लहरों से लडकर तटपर पहुँचा। लीला तटपर पहुँचने पर भी रोती थी। मैंने उसको आश्वासन दिया। उस दिन लीलाने मुझसे प्रतिज्ञा की थी कि "मैं इस संसार में शशी के बिना और किसी को व्याह नहीं करूँगी"।

मेरे माता पिता यह बात समझ गये। मेरे पिता आपे से बाहर हो गये। पढाई के लिये मुझे मद्रास भेज दिया।

आधुनिक आविष्कारों से हानिलाभ

M. George Mathew, Class IV, Pathanamthitta.

वर्तमान युग में विज्ञान से कई आविष्कार हुए हैं। इन आविष्कारों से एक ओर लाभ है। तो दूसरी ओर हानि भी है। इस युग की प्रगति विज्ञान से ही हुई है। गुणदायक वस्तुओं में रेल, मोटोर, हवाई जहाज़, बिजली, रेडियो, टेलिविशन आदि पहली श्रेणी में आते हैं। पुरानेज़माने में आदमी प्रकृतिशक्तियों से डर कर उसके गुलाम बनकर रहते थे तो आज इन सब शक्तियों को काबू में लाकर विजय का झण्डा फहरा आगे की ओर बढता रहता है। डारविन सिद्धांत के अनुसार जानवरों से आदमी बन गया है तो हम यह भी नहीं कह सकते हैं कि आगे वह कोई देव हो जाय। इन गुणों के होते हुए भी इससे ज़्यादा दोष होते हैं।

हमारे घरों में बिजली की बत्तियाँ रोशनी देती है। इस प्रकाश में काम करने से और पढने से हमारी आँखें कमज़ोर हो जाती है। इसी बिजली के उपयोग में थोडी-सी असावधानी से हमारी जान आपत्ती में पड जाती हैं। विज्ञान से बेकारी भी बढ जाती है। एक मशीन एक दिन में जितना काम कर देती हैं। उतना एक आदमी महीनों में भी नहीं कर सकता। इसका नतीजा यह है कि लाखों आदमी बेकार हो जाते हैं और भूखों मरते हैं। पहले लोग चरखे पर सूत कातते थे, और जुलाहे करघे पर कपडे बुनते थे। लाखों लोगों को काम मिलते थे। लेकिन आजकल मिलों में सूत कातता है और कपडा बडी तादाद में बुना जाता है। इन मशीनों के द्वारा कई लोग बेकार हो गये है। इस कारण से नये वादों (साम्यवाद आदि) का आविर्भाव भी हो गया है।

विज्ञान की सहायता से मनुष्यों की हत्या की जाती हैं। युक्त के दिनों में हवाई जहाज़ द्वारा, जंगीजहाज़ों द्वारा बम बरसाकर कितने मनुष्यों का नाश कर देते थे। कितने शहर नष्ट किये गये। कितने राष्ट्र नष्ट हो गये। करोडों रुपये खर्च करके इस तरह की नाशकारी मशीनों को बनाकर कितने निर-

---

मैंने लीला को कई बार खत लिखा पर कोई जवाब नहीं मिला। लेकिन यह उसका अन्तिम खत है

उस घटना के बाद आज दस बरस बीत गये हैं। " राजू! मैं आज नगर का एक प्रसिद्ध डाक्टर हूँ। लेकिन मेरे हृदय की व्यथा कौन जानता है ?............

राजू ने एक लम्बी साँज ली और धीरे धीरे चला गया।

पराधियों की हत्या की जाती हैं। विज्ञान की उन्नति से हम आलसी बनते जा रहे हैं। हमारे काम करने की आदत छूट गयी हैं। किसी दिन पइप में पानी नहीं आता तो हम प्यास से मरने लगते हैं। बिजली नहीं आती तो बेकार बैठते। ऐसे निकम्मे हम बन गये हैं। महत्वकारी विज्ञान हमें कमजोर बनाते हैं। इन त्रुटियों के होते हुए भी कुछ लोग विज्ञान के गुण गाते हैं। वे क्यों ऐसा करते हैं ? हम नहीं जानते। किसी काम करना है तो किसी नौकर चाकर की खोज करते हैं। कोई नहीं मिलता तो भूखों मरने को भी तैयार होते हैं। बैबिल में एक कहावत है कि "अपने पसीने से रोटी खाना"। मनुष्य को स्वावलम्बन पढना चाहिये। चाहे किसी दशा में हो, परवाह न करके परिस्थिति के योग्य बनना आवश्य है।

विचार करने से यह सिद्ध हो जाता है, कि विज्ञान से मनुष्य जाति के लाभ की अपेक्षा हानी ही अधिक होती है। विज्ञान की बड़ी तरक्की पश्चिम में ही हुई है। वे विज्ञान के पीछे पागल है। पश्चिमवाले करोटों रुपये आविष्कार केलिये खर्च करते हैं। पिछले युद्ध में अमेरिका के लोग 'आटम' बम की वर्षा जप्पान में की। नागसकी नामक देश उस से राख हो गया। उधर कई मील की गहरायी तक उसका प्रभाव पड़ा है। कई मील दूरी पर जो लोग मछली पकट रहे थे उन पर भी उसका प्रभाव पडा। वे भी मारे गये। उधर कई वर्ष तक कुछ भी नहीं पैदा हो जायेगा। अनगिनत लोगों की जान नष्ट कर दी गयी है। सब्जि खेती बारी तथा ज़मीन को निरुपयोग कर डाला है। उस आटम बम ने करोडों रुपयों का नाश कर डाला है। सैकडों रुपये खर्च करके नाशकारी वस्तु को बना कर करोडों रुपयों का नष्ट किया। इतने रुपये मनुष्य की सम्पत्ती केलिए खर्च करता तो कितना अच्छा होता। यह बात वैज्ञानिकों के मन में नहीं पडती। युद्ध केलिये अनगिनत रुपये खर्च करके नये नये यन्त्रों का आविष्कार करते हैं। उन आविष्कारों से अपने सहजीवियों की हत्या कर डालते हैं।

अपने मन से बनायी हुई स्फोटक वस्तु से ही अपने भाई - बन्धुओं की हत्या करते जा रहे है। आज मनुष्य में सभ्यता नहीं, सदाचार नहीं और आदर्शता भी नहीं। अपने मित्रों के साथ कोई जानवर की तरह बर्ताव करते हैं। यह मनुष्यत्व नहीं, या पशुता भी नहीं। आज कल किसी ने "हैड्रजन" बम का भी आविष्कार किया है। जिन्होंने उनकी आविष्कार की है, वे ही कहते हैं कि दुनियाँ में उसका परीक्षण करने केलिये कोई स्थान नहीं। कोई दो तीन दुनियाँ में डालेगा तो सब कुछ खतम हो जायगा। एक व्यक्ति की बुद्धि से बनवायी हुई चीज़ सब कुछ को नष्ट कर डालने की उन्नति तक हम पहुँच गये हैं। हानी के बदले अपनी बुद्धी को जीवोन्मुख (humanization movement) बातों केलिये प्रयोग करते तो कितना अच्छा होता। हम सामूह जीवी हैं। इसे अच्छी तरह समझकर औरों को स्थान और सहायता देना हमारा मौलिक तत्व है। उसे पूरा करना हमारा कर्तव्य है। आदर्श और सहानुभूति की हैसियत से वैज्ञानिकों के स्वभाव में काट-छाँट करना अवश्य है। आदर्शवादिता को हर परिस्थिति

में बनाये रखने केलिये काम करना उनका कर्तव्य है। विज्ञान के सामने नैतिकता, सज्जनता, आदर्श आदि की कुर्बानी हो चुकी है। उनकी आदर्शता, अहम्भाव मे लीन हो गयी है। सज्जनों की सङ्गति वे कभी नहीं चाहते। सब की परवाह न करके इनसानियत को बनाये रखने केलिये, हैवानियत का सर्व-नाश करके, धार्मिक सिद्धाँत पर डटे रहना हमारा कर्तव्य है।

॥ विश्वशान्ति केलिए ॥ ★

V. Thankappan Pillai, Punalur.
II u. c. No. 273.

बीसवींसदी अत्यधिक महत्वपूर्ण ऐतिहासिक प्रमाणों की एक सदी है। हम प्राचीन इतिहास की ज़रा छान बीन करें तो यह स्पष्ट होगा कि तीन हज़ारों वर्ष पूर्व सम्राट अशोक जैसे महान व्यक्तियों ने समस्त मानवजाति के प्रति सहिष्णुता एवं मैत्री की अपनी नीति—जिसके फलस्वरूप अपने देश में ही नहीं शान्ति हुई, वरन विश्वशान्ति की सुस्थिरता भी हुई—की घोषणा की थी। अशोक के इस घोषणा को अनेक स्तम्भों व चट्टानों पर अङ्कित कराया था जो आज भी हमें उनके शान्ति के सन्देश की याद दिलाते हैं।

भारत के प्रधान मन्त्री श्री जवहरलला नेहरू जी के चीन-सोवियत संघ के भ्रमण, चीन के प्रधान मन्त्री चौ-एन-लाय के भारत के भ्रमण और सोवियत संघ की मन्त्री परिषद के अध्यक्ष एन. ए. बुल्गानिन तथा सर्वोच्च सोवियत के अध्यक्ष-मण्डल के सदस्य एन० एस० क्रुश्चेव के भारत के भ्रमण से, इन राज्यों के बीच राष्ट्रीय, आर्थिक एवं साँस्कृतिक मैत्री पूर्ण सम्बन्धों को और भी सुदृढ बना सका है। नेहरू चौ संयुक्त घोषण, नेहरू—बुल्गानिन संयुक्त घोषण, अफ्रीकी—एशियाई सम्मेलन, हेलसिन्कि शांति सम्मेलन आदि दुनियाँ में निरन्तर शांति स्थापित करने केलिये पैदा हुए हैं।

१९५४, जून महीने में चौ एन लाय ने भारत का भ्रमण किया। नेचरू चौ संयुक्त-घोषण में उपस्थित पाँच महातत्व "पञ्चशील" के नाम सेप्रसिद्ध हैं। दो लोकमहायुद्धों के भयानक अनुभव की याद रखनेवाली लोक-जनता को सब से ज़रूरी है शांति। फिर एक महायुद्ध हो जाय तो वह गत दो महायुद्धों से भी भयङ्कर होगा और दुनियाँ के सारे जान-वाले और नजानवाले मिट्टी में मिल जायेंगे—की बात समझकर शांति केलिये ही कोशिश करनेवाले मानवजाति केलिये ये "पञ्चशील" एक अनुग्रह है। जनता युद्ध का इतना विरोध करती है कि इसके बारे में सोच भी नहीं सकती। करीब सौ करोड़ जनता के दो प्रतिनिधि के तौर पर नेहरू और चौएनलाय ने इस संयुक्त घोषण में हस्ताक्षर किया। यह नेहरू — चौ समझौता शांति केलिये एक नवदीप्ति के बिश्वाव से उदय हुआ। राष्ट्रों के

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY

बीच, विरोध को खतम करने, आपस में विभिन्न हालतों के सम्मान करके एक ही समय कन्धे से कन्धा मिलाके खडे होने इजाज़त देने, और पारस्परिक आक्रमण को रोकने, ऐसा, युद्ध के विरुद्ध ही निरन्तर शान्ति केलिये नेहरू चौ समझौता सुदृढ और महत्वपूर्ण है। इस युग की सब से महत्व एवं बडी देनों में एक है यह समझौता — यह ऐतिहासिक प्रमाण।

शान्तिप्रिय लोक-जनता इन पंचशीलों का हार्दिक स्वागत कर चुकी है और बरमा, सोवियत संघ आदि राष्ट्रों की औद्योतिक स्वीकृति तथा समर्थन इनको मिला है। ये "पञ्चशील" क्या क्या हैं?

(१) एक दूसरे की प्रादेशिक अखण्डता और सार्वभौमता का सम्मान।

(२) पारस्परिक अनाक्रमण।

(३) किसी भी बहाने से दूसरे के आन्तरिक मामलों में हस्तक्षेप न करना।

(४) समानता और पारस्परिक लाभ की सम्बन्धें।

(५) शान्ति पूर्ण सह—अस्तित्व॥

यदि सारे राष्ट्र, एक दूसरे की प्रादेशिक अखण्डता और सार्वभौमता का सम्मान करें तो युद्ध में परिणत होनेवाले आक्रमण नहीं होंगे।

दूसरा सिद्धान्त ऊपर कथित कार्य को और भी सुदृढ बनाता है। हर एक, पहले सिद्धान्त का सम्मान करे तो पारस्परिक आक्रमण नहीं होता। तीसरा सिद्धान्त ज्यादा बहुत प्रधान है, क्योंकि वह अन्तर्राष्ट्रीय के राष्ट्रीय सिद्धान्तों का बुनियादी तत्व है। एक दूसरे के आन्तरिक मामलों में हस्तक्षेप करे तो हर एक राष्ट्र के भिन्न मार्गों तथा व्यक्ति की आज़ादी को सवाल करना पडता है। लेकिन राष्ट्रों के बीच तीसरे सिद्धान्तों का एक समझौता हो जाय तो सब एक दूसरे के सम्मान करनेवाले परमाधिकार राष्ट्रों को दे सकते हैं।

विभिन्न आर्थिक हालतवाले राष्ट्र भी चौथे सिद्धान्त के आधार पर समानता का स्वागत कर सकते हैं। फलतः एक बडा राष्ट्र, एक छोटे राष्ट्र की मदद कर सकता है और ऐसी मदद में किसी तरह की चोरी नहीं आ पहुँचेगी। भारत, बर्मा, सोवियत संघ और चीन ये सब पारस्परिक लाभों केलिये इन सम्बन्धों में आये हैं। पर दक्षिण-पूर्व एशियाई सन्धी (South East Treaty Organisation) 'बाग़दाद' समझौता आदि इनके खिलाफ होते हैं।

ऊपर कथित चार सिद्धान्तों की स्वीकृति करनेवाले राष्ट्र ज़रूर "शान्तिपूर्ण सह-अस्तित्व को अपार स्वागत मिल चुका है जो विश्वशांति स्थापित करने मुनासिब हैं। शांति सम्मेलन (खासकर हेलसिन्कि का शांति सम्मेलन) अफ्रीकी-एशियाई सम्मेलन अथवा बान्डुंग सम्मेलन का पूरा समर्थन इन पञ्चशीलों को मिला है।

दिल्ली में १९५५, एप्रिल छः तारीख में ऐतिहासिक प्रधान "एशियाई सम्मेलन" का श्री गणेश हुआ। इसके प्रख्यापित लक्ष्य तो ये थे कि पञ्चशीलों के आधार पर एशियाई राष्ट्रों को आपस में सहयोग को बनाये रखना और एशिया में शांति कायम करना। आणविक

MAR IVANIOS COLLEGE DIGITAL REPOSITORY

शक्ति-हथियारों को रोकना, सार्वत्रिक-सार्व-राष्ट्रीय निरायुधीकरण के टिकाव आदि केलिए सम्मेलन ने सिफारिश की है। यही नहीं, बल्कि सम्मेलन ने यह घोषणा भी की कि पञ्चशील एशियाई शांति का नया 'मागना-कार्टा' है।

इस युग के सब से ऐतिहासिक प्रधान जलसा है अफ्रीकी-एशियाई जलसा, क्योंकि वह दुनियाँ के २९ राष्ट्रों - जो १४० करोड लोगों का प्रातिनिध्य करते हैं - का एक सम्मिलन था। यह सम्मिलन १९५५ एप्रिल १८ तारीख में इनडोनेशिया के बन्दान्डुंग नामक शहर में शुरू हुआ। विश्वशान्ति स्थापित करने के वास्ते दस महत्वपूर्ण निर्देशों की सम्मेलन ने स्वीकृति की जिन में, मौलिक मानव जाति के अधिकारों, ऐक्यराष्ट्र चार्टर के लक्ष्यों एवं तत्वों का सम्मान; समस्त राष्ट्रों की प्रादेशिक अखंडता और सार्वभौमता का सम्मान; दूसरे राष्ट्रों के आन्तरिक मामलों में हस्तक्षेप न करना; सारे वर्गों, छोटे तथा बडे राष्ट्रों की समानता की स्वीकृति करना; पारस्परिक इच्छाओं एवं सहयोग को बनाये रखना आदि सुप्रधान व बडे ध्यान रखने लायक निर्देश हैं। बान्डुंग में नेहरू और चौएनलाय के उच्चकोटि का स्थान है क्यों कि उन्होंने दुनियाँ में शान्ति कायम रखने और लोक तनातनी को कम करने के लिए भगीरथ प्रयत्न किया है। इसके प्रमाण केलिए बान्डुंग में उनकी घोषणाओं को ले सकते हैं।

१९५५ में ही भारत के प्रधान मन्त्री जवहर-लाल नेहरू ने सोवियत संघ का और वहाँ के नेताओं ने भारत का भ्रमण किया है। इनके ये भ्रमण सन्तोषजनक और इतिहास में सुवर्ण लिपियों में उल्लेखनीय हैं। नेहरूजी शान्ति के सन्देश को लेकर जून महीने में मास्को पहुँच गये वहाँ की जनता ने आपका हार्दिक एवं अपार स्वागत किया। गत नवंबर, दिसंबर; इन महीनों में रूसी नेताओं ने भारत का भ्रमण किया और इनका यह भ्रमण एक ऐतिहासिक घटना में जो, इन दोनों राज्यों के बीच आर्थिक तथा साँस्कृतिक सम्बन्धों के एवं विश्वशान्ति प्रगति के लिये सहायक है।

दो राज्यों के प्रधान मंत्रियों के भ्रमणों के फलस्वरूप दो संयुक्त घोषणायें, एक मास्को में निकाली गयी दूसरा आजकल दिल्ली में, जिनको दुनियाँ के इतिहास में स्थान मिल चुका है और 'नेहरू—बुलगानिन संयुक्तघोषण' नाम से मशहूर है। आणविक हथियारों का निर्माण व इस्तेमाल को रोकना, इनडो-चीन के संबन्ध के जनीवा समझौते के पालन करने में जो असुविधायें तथा तकलीफें है उन्हें सबों के सहयोग से दूर करना आदि महत्वपूर्ण बातों के बारे में उस संयुक्त घोषण में प्रख्यापित करते हैं। शान्ति केलिए उत्सुक रहनेवाली जतना की इच्छायें तथा अभिलाषायें पूर्ण रूप से सफल हो गयी हैं।

एशिया के राष्ट्र केवल अपने मतों की समानता के कारण ही नहीं, वरन परिस्थितियों के वश होकर शान्ति केलिए प्रयत्नशील हैं। क्यों कि उनकी भावी प्रगति और उन्नति शान्ति को बनाये रखने पर निरभर है। उनके लिए शान्ति केवल एक इच्छा ही नहीं बल्कि एक मूलभूत आवश्यकता है। शान्ति और

सुस्थिरता की सुरक्षा करने का मार्ग' फौजी समझौते अथवा प्रादेशिक फौजी ब्लोक नहीं है शान्ति और असली सुरक्षितत्व को बनाये रखने का मार्ग राष्ट्रों के बीच सहयोग के साथ काम करना ही है। शान्ति की सुरक्षा करने के लिए फौजी सन्धियों और प्रान्तीय फौजी ब्लोंक को बनाना बालू से तेल निकाल ने के समान है।

इसलिए शान्ति, विशेषकर विश्वशान्ति की सुरक्षा करने के लिए एक ही मुनासिब मार्ग ये पंचशील हैं मित्रता पूर्ण सहयोग के वाता-वरण में जो भारत और अन्य रष्ट्रों के सम्बन्ध विकसित हो रहा हैं वे सारी दुनियाँ में शान्ति कायम रखने के संघर्ष में एक महत्व पूर्ण उपकरण हैं। यद्यपि अलग अलग देश अलग अलग ढंग के जीवन व्यतीत करते हैं तथापि वहाँ लोग शान्ति को बनाये रखने और सुदढ बनाने में सिर पर सवार होते हैं। दो-तीन वर्षों के विश्वशान्ति कायम रखने की लगातार कोशिश से कम से कम एक हद तक भी दुनियाँ की जनता के जी मानते हैं।

आज लोग-जनता शान्ति चाहती है। उनको शान्ति पूर्वक रहना और आने वाली पीढियों केसुख के लिये उपयोगी काम करना चाहिये। राज्यों की मित्रता जितनी ही सुदढ़ होगी शान्ति भी उतनी ही सुरक्षित होगी और शान्ति के स्थायी रहने की इच्छा भी उतनी ही सुदढ़ होगी। शान्ति के ध्येय केलिये भारत ने जो देन दी है उस पर हमको पूरा गर्व है। हम ज़रूर इसकी बाट जोह सकते हैं कि पंचशील के बुनियादी सिद्धान्त पूर्ण सह-अस्तित्व के ज़रिए विश्वशान्ति स्थापित हो जायगी॥

MAR IVANIOS COLLEGE LIBRARY DIGITAL REPOSITORY